677

உ

கணபதி துணை.

பௌத்தமதத்துள்
மும்மணிகள் என்று வழங்குகிற
புத்தசரித்திரம், பௌத்ததருமம், பௌத்தசங்கம்.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
15 MAY 1925
MADRAS

இவை

சென்னை இராசதானி கலாசாலை
ஸம்ஸ்கிருத போதகாசிரியராயிருந்த
ஸ்ரீமத். உ. வே. ராவ்பகதூர், மளூர் - அரங்காசாரியார்
அவர்களுடைய பேருதவியைக்கொண்டு,

சிதம்பரம் மீனாக்ஷி தமிழ்க் காலேஜ் பிரின்ஸ்பால்
மஹாமஹோபாத்தியாய
உ. வே. சாமிநாதையரால்

இயற்றப்பெற்று

அரும்பதவுரை முதலியவற்றுடன்,

சென்னை:
கமர்ஷியல் அச்சுயந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

ஐந்தாம் பதிப்பு.

1925.

விலை அணா 12.

(Copyright Registered.)

Q4
N15

85876

677

முகவுரை

தமிழ்மொழியிற் சிறந்து விளங்கும் பழைய காப்பியங்கள் ஐந்தனுள், மூன்றாவதாக வழங்குவதும் சீத்தலைச்சாத்தனாரென்னும் கவிஞர்பெருமானால் இயற்றப்பெற்றதுமான மணிமேகலையில் பௌத்தசமயக் கொள்கைகள் மிகுதியாக இருத்தலின் அந்நூலை முதன்முறையச்சிட்டபொழுது, அதற்கு அங்கமாக, பௌத்தர்களுள் மும்மணியாக வழங்கப்படும் புத்ததர்மசங்கம் என்னும் இப்பகுதி சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி காலேஜ், ஸம்ஸ்கிருத போதகாசிரியராக விளங்கிய ராவ்பகதூர் மளூர். ரங்காசாரியரவர்களுடைய பேருதவியைக்கொண்டு வசனமாக எழுதிச் சேர்த்துப் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. சில அன்பர்களுடைய விருப்பத்தின்படி தனியாகவும் வெளியிடலாயிற்று.

புத்தர் பிறந்ததுமுதல் அவர் நிர்வாணமடைந்ததீறாகவுள்ள அவருடைய சரித்திரமும், பௌத்த தருமத்தின் பாகுபாடுகளும், பௌத்த சங்கத்தின் இயல்புகளும் இதிற் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

மணிமேகலை முதலிய நூல்களிலிருந்து நல்ல வாக்கியங்கள் இவ்வசனத்தின் இடையிடையே உரிய இடங்களில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

படிப்பவர்களுக்கு உபயோகமாக இருக்குமென்று எண்ணி அரும்பதவுரையும், அபிதான விளக்கமும் இதிற் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

சிதம்பரம்
9-4-25.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையன்.

பிழையும், திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
16	7	காற்றிறில்	காற்றில்
18	14	புத்திரர்	பத்திரர்
21	15	நல்லுளத்து ஓர்	நல்லுளத்தோர்
34	7	பத்தருக்கு	புத்தருக்கு
44	10	நின்று ;	நின்று,
50	1	சந்தன	சந்தன்
,,	27	வருவதை	வருந்துவதை
57	6	யன் பிறப்பு	யுன்பிறப்பு
63	21	திரிபிடக்கத்தை	திரிபிடகத்தை
70	9	உரியவனுகிய	உரியனவாகிய
71	7	காட்டுக்குக்	காட்டுக்குச்
95	25	தன்	தம்
100	14	யென்பதற்	யென்பதற்கு
102	11	துறவதத்தை	துறவறத்தை
103	5	இயன்றளவு	இயன்றவளவு

கணபதி துணை.

புத்தசரித்திரம்.

இந்தப் பரதகண்டத்தில், *உத்தரகோசலதேசத்தில், †உரோகிணி நதிக்கரையிலுள்ள ‡கபிலவாஸ்து என்னும் நகரத்தில், இக்ஷ்வாகு பரம்பரையிலுதித்துச் சுத்தோதனனென்று பெயர்பெற்ற ஓர்அரசன் இருந்தான். அவனுடையகாலம், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரத்தைந்நூறு வருடங்களுக்கு முந்தியதென்பர். அவனுக்குச் சுக்கிலோதனன், அமிருதோதனன், தௌதோதனன், கனிதோதனனென்னும் நான்கு சகோதரர்களும் பிரமிதை அமிருதையென்னும் இரண்டு சகோதரிகளும் இருந்தார்கள். அவனுடைய முன்னோர், § சாகவிருக்ஷங்கள் அடர்ந்துள்ள இடத்தில் முன்னம் இருந்ததுபற்றிச் சாக்கியரென்றும், கோதமரென்பவரது மரபிலுதித்தமைபற்றிக் கௌதமரென்றும் சொல்லப்படுவர். சுத்தோதனன், கோலிய தேசாதிபதியாகிய அஞ்சனனென்னும் அரசனுடைய மகளி

---

* கிழக்கே லிச்சவிகளின்தேயமும் மகததேயமும், தெற்கே கோலிய தேயமும், மேற்கே ஸ்ராவஸ்திதேயமும், வடக்கே மலையில்வாழ்பவர்களாகிய மங்கோலியர்களுடையதேயமும், உத்தரகோசலத்திற்கு எல்லைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. லிச்சவிகளென்பது ஒருவகைக்குழுவின்பெயர். உத்தரகோசல தேசம் சாக்கியதேசமென்றும் கூறப்படும்.

† உரோகிணிநதி இக்காலத்தில், 'கொகாநு' என்று வழங்கப்படுகின்றது. இது கங்கையின் கிளைநதிகளுள் ஒன்று.

‡ 'கபிலவாஸ்து' என்பதற்குக் கபிலரென்று பெயருள்ள முனிவரொருவர்தங்கித் தவஞ்செய்த இடமென்று பொருள்கூறுவர். [வாஸ்து - இடம்.] பழையதமிழ்நூல்களில் இந்நகர் கபிலபுரமென்றும் கபிலையென்றும், இந்நகரையுடையநாடு மகதநாடென்றும் வழங்கப்படுகின்றன; "கண்டார் விரும்புங் கபில புரமென்ப, தண்டு" என்பது நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கம், கசுரு-ஆம் பாட்டு; "மரந்து மழைமாறு மகதநன் னாட்டுக், கொருபெருந் திலகமென் றரவோ ருரைக்குங், கரவரும் பெருமைக் கபிலையம் பதி" என்பது மணிமேகலை, உசு - ஆம் காதை, சஉ - ச.

§ சாகவிருக்ஷம் - தேக்கமரம்.

ரான மாயாதேவியையும் கௌதமியையும் மணஞ்செய்துகொண்டான். மாயாதேவி மூத்தவள்; *கௌதமி இளையவள். கௌதமி, பிரஜாவதியென்றும், பிரஜாவதிகௌதமியென்றும், மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமியென்றும் கூறப்படுவாள். இவ்விருவருள்ளே குணவதியாகிய மாயாதேவி பேரழகுடையளாயிருந்ததுபற்றி, அரசன் அவளிடத்து மிக்க வேட்கையுடையனாகியிருந்தான். கௌதமி அதுதெரிந்து மாயாதேவிபால் அழுக்காறுற்று மனங்கொதித்துக்கொண்டே காலங்கழித்து வந்தாள். இவ்விருவரும் நெடுங்காலம்வரையிற் புத்திரப்பேறின்றி இருந்தார்கள்.

இப்படி இருக்கையில், †துஷிதலோகவாசியாகிய பிரபாபாலரென்னும் ‡போதிசத்துவர், உயிர்களைத் தீயவழியினின்றும்நீக்கி நல்லவழியிற் செலுத்துவதற்கு இவ்வுலகில்அவதரிக்கவிருப்புற்று, ஒருநாள் பொன்மயமான §தெய்வவிமானமூர்ந்துவந்து, மாயாதேவி, சுத்தோதனன் என்னுமிருவர் கனவிலுந்தோன்றி, தாம் அவர்களுக்குப் புத்திரராக அவதரிக்கப்போதலைத் தனித்தனியே உணர்த்திப் பின்பு மாயாதேவியினுடைய ||வயிற்றிற் புகுந்தனர். எங்கும் நிறைந்துள்ள தெய்வம் இங்ஙனஞ் செய்ததென்றும், மாயாதேவி, ஒரு ஷட்கோண நக்ஷத்திரம் தன்வயிற்றிற் புகுந்ததாகக் கனவுகண்டு பின்பு கருவுற்றாளென்றுஞ் சொல்வதுமுண்டு. மாயாதேவி கருவுற்றன

---

* கௌதமி மூத்தவளென்றும், மாயாதேவி இளையவளென்றும் சிலபுஸ்தகங்களிற் சொல்லப்படுகின்றார்கள்.

† துஷிதலோகம் - தெய்வலோகங்கள் ஆறினுள் நான்காவது.

‡ போதிசத்துவர் - புத்தராக வருதற்குரியோர்; "புத்த ராகு மாண்பினோர் போதிசத்து வர்கடாம்" என்பது நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௯௩-ஆவது செய்யுள். கௌதமபுத்தருடைய பழையபிறப்புக்களையுணர்த்தும் வடநூலைப் போதிசத்துவாவதான கல்பலதையென்று கூறுதல்காண்க.

§ "துடிதவிமானத்தினின்றும்போந்து குயிலாலபுரத்துத்தோன்றி உலும்பினி வனத்துப்பிறந்து கபிலபுரத்துப் புத்தத்துவம்பெற்றுத் தர்மோபதேசம் பண்ணி மஹாபோதிப்பிரதேசத்துப் பொன்றக்கெடுதல் புத்தனுக்குரியதி" (மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௧௯௦-ஆம் பாட்டுரை) என்று சிலவற்றை வேறுபடுத்திக்கூறுவர் நீலகேசியுரையாசிரியர்.

|| ஈசானசகாப்தம் ௯௭-ஆம் வருஷத்தில் மாயாதேவி கருப்பமுற்றாளென்று பர்மாதேசத்துப் பௌத்தநூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவள் கருப்பமுற்ற நக்ஷத்திரம் உத்திரட்டாதியென்பர்.

ளென்பதை அவளுடைய தோள்மெலிவு முதலியவற்றாலறிந்த அரசன் முதலியோர் அகமகிழ்ந்தனர்.

அப்பொழுது அவளுக்குப் பிராயம் நாற்பத்தைந்து. மாயாதேவிமட்டும் கருப்பிணியாயினளேயென்று நறுமொறுப்புற்ற கௌதமி அவளுடைய உயிரைப் போக்குதற்குப் பலவாறு முயன்றாள்; முயன்றும் அது சிறிதும் பலிக்கவில்லை. அதன்பின்பு கௌதமி தான்செய்த குற்றத்தை நினைந்து நினைந்து மனம் நொந்து, மாயாதேவிபால் அன்புகூர்ந்து ஒழுகுவாளாயினள். மற்றொரு நாள், மாயாதேவியின் கனவிற் பிரபாபாலர் ஓராண்குழந்தை வடிவாக வெளிப்பட்டு அவளுக்குச் சில நல்வழிகளை உபதேசித்து மீட்டும் அவள் வயிற்றிற் புகுந்தனர். அவள் அவர் உபதேசித்தவாறே நியமவழியில் ஒழுகுவாளாயினள். உலகத்திற் கருவுற்ற மங்கையர்களுக்கு உளவாகும் வயாவும் வருத்தமும் அவளுக்கு இலவாயின. கருவுயிர்க்குங் காலம் அணுகிற்று; அணுகவே அவள் இனிய பலவகைக்காட்சிகளும்அமைந்த உலும்பினி என்னும் பூஞ்சோலையையடைதற்கு விரும்பித் தன் கருத்தை அரசனுக்குத் தெரிவித்தாள். அவன் அகப்பரிசாரங்களும் புறப்பரிசாரங்களுஞ்சூழ அவளுடன் அச்சோலையையடைந்து, அதிலுள்ள மாளிகையொன்றிறறங்கி, அவளுள்ளத்தைக்கவரும் நறுமலர்களைக் கொணரும்படி தன் பரிவாரங்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அதைக்கேட்ட பலரும் பலவகை மலரும் கொணர்ந்து காட்டி அவளை மகிழ்வித்தார்கள். பின்பு அரசன் மாயாதேவியுடன் அச்சோலையிடையே மலர்ந்து விளங்கும் அசோகமரமொன்றைச் சார்ந்து, அதனிழலில் மயில் கலாபத்தை விரித்தாடுதலையும் கலவிங்கமென்னும் பறவை அதற்கேற்பப் பாடுதலையும் கண்டும் கேட்டும் விழிகளுக்கும் செவிகளுக்கும் விருந்தூட்டிக் களிக்கும் அவளைநோக்கி, "இம்மரப் பூவொன்றைப பறித்துத்தா" என்று வேண்டினன். பூப்பறிக்க அவள் அம்மரத்தின் கிளையொன்றைப் பற்றுதற்கு வலக்கையை உயர்த்தினள். முன்னம், ஔர்வரென்னு முனிவர் தமது தாயினது துடையிலிருந்தும், பிருது என்னும் சக்கரவர்த்தி வேனராஜாவினுடைய கையிலிருந்தும், மாந்தாதா உபோஷிகனுடைய நெற்றியிலிருந்தும், *கக்ஷீவானென்னுமுனிவர்

* கக்ஷீவானென்பவர், 'தீர்க்கதமஸ்' என்கிறமுனிவருடைய அனுக்கிரகத்தால் பலியென்னுமரசன்மனைவி சுதேஷ்ணையின் கக்ஷத்திலிருந்து பிறந்தவரென்று ஸ்ரீமஹாபாரதம் கூறுகின்றது; கக்ஷம் - கைம்மூலம்.

சுதேக்ஷ்ணை தேவியின் கைம்மூலத்திலிருந்தும் வெளிப்பட்டது போலப் பிரபாபாலர் அப்பொழுது மாயாதேவியின் கருப்பத்திலிருந்து சிறிதும் அவளுக்கு வருத்தத்தை உண்டுபண்ணமல் மெல்ல மெல்ல அவளுடைய வலப்பக்கத்தின்வழியே ஆண்குழந்தை வடிவாக வெளியேவந்து அவள் காலருகே அச்சமயத்தில் தேருருளையைப்போற் பெரிதாக முளைத்துத்தோன்றிய நீலத்தாமரை மலரொன்றிற் சென்றிருந்தார். அவர் *பிறந்த தினம், வைசாக சுத்தபூர்ணிமை. அக்கணமே தெய்வ அரசர்கள் நால்வரும், நந்தன் உபநந்தன் என்ற நாகஅரசர்கள் இருவரும் அங்கேவந்து, முன்பு அவதரித்துள்ள புத்தர்களுக்குத் தாம் செய்ததுபோலச் செய்யவேண்டிய பல உபசாரங்களையும் செய்துவிட்டுத் தத்தம் உறைவிடஞ்சென்றார்கள். அப்பால் அவர், அந்நீலத்தாமரைமலரினின்றும் சிங்கக்குருளைபோல் ஏழடி நடந்துபோந்து தாம் புத்தாவதாரமென்பதை ஆங்குள்ளவர்களுக்குக் கூறினர். கூறியவுடன் வெப்பமும் தட்பமுமுள்ள †நீரோடைகளிரண்டு தனித்தனியே ஆகாயவழியே வந்து அவரை மஞ்சனஞ் செய்வித்தன. தேவர்கள் மலர் மழை பொழிந்தார்கள்; ஆகாயம் மேகத்தால் மூடப்படுதலின்றித் தூய்மையுற்று விளங்கிறது; விலங்குகளும் பறவைகளும் தம்முட் பகைமையின்றி அன்புற்றுப் பயின்றன; இன்னும் பற்பல ‡நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. தீயவழிகளுக்குத் தலை

---

* கௌதமபுத்தர் பிறந்ததினம், ஈசானசகாப்தம், ௬௮-ஆம் வருஷம் வைகாசி மாதத்திற் பூர்ணிமையும் விசாகநக்ஷத்திரமுங்கூடிய வெள்ளிக்கிழமையென்று சொல்லுவர்; "இருதிள வேனிலி லெரிகதி ரிடபத், தொருபதின் மேலு மொருமூன்று சென்றபின், மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவையிற், போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ்தத்து" என்று மணிமேகலையிலும் கூறப்பட்டிருத்தல்காண்க; ௧௫ - ஆம் காதை, ௨௩ - ௬.

† நீரூற்று ஒன்று, மாயாதேவியின் அருகே பூமியில் தோன்றி மஞ்சனஞ் செய்வித்ததென்றும் கூறுவதுண்டு.

‡ "மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாசு தீரப், புத்த ஞாயிறு தோன்றுங்காலைத், திங்களு ஞாயிறுந் தீங்குறு விளங்கத், தங்கா நாண்மீ னிலைமையி னடக்கும், வானம் பொய்யாது மாநில வளம்படு, மூனுடை யுயிர்க ளுறுதுயர் காணா, வளிவலங் கொட்கு மாதிரம் வளம்படு, நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தரூஉங், கறவைகன் றார்த்திக் கலநிறை பொழியும், பறவை பயன்றுய்த்துத் துறைபதி நீங்கா, விலங்கு மக்களும் வெரூஉப்பகை நீங்கும், கலங்கஞர் நரகரும் பேயுங் கைவிடுங், கூனுங் குறளு மூமுஞ் செவிடு, மாவு மருளு மன்னுயிர்

வனை மாரனென்னுந்தேவன் ஒருவனே துன்புற்றான். மாயாதேவி, பொறையுயிர்த்தலால் உண்டாகுந்தளர்ச்சி சிறிதுமின்றி மேற்கூறிய அசோகமரத்தின் கீழேயிருந்தாள். கௌதமி அன்பு கூர்ந்து அக்குழந்தையை யெடுத்துச் சீராட்டிப்பாராட்டி வருவாளாயினள். குழந்தையும் அவள்பால் அன்புமிக்கது. அப்படியிருக்கையில், சிறந்த நிமித்திகனாகிய அந்தணனொருவன் வந்து, அக்குழந்தையை உற்றுநோக்கி, "ஆசிரியராக வருவோர்க்குரிய இலக்கணங்களெல்லாம் இவன்பால் உள்ளன; ஆதலால், இவன் துறந்து பலவிடத்துஞ்சென்று தருமோபதேசம் புரிதலை மேற்கொள்வான்; இவனால் மனிதர்கள் அடையும் ஊதியம் மிகப்பல" என்று அரசனுக்குக்கூறி நன்கொடை பெற்றுச்சென்றான். மாயாதேவி கருவுயிர்த்த *ஏழாநாளில் ஆனந்தாதிசயத்தால் இறந்தாள்.

"உலும்பினி வனத்து ளொண்குழைத் தேவி
வலம்படு மருங்குல் வடுநோ யுறாம
லான்றோ னவ்வழி தோன்றின னாதலி
னீன்றோ ளேழாநா ளின்னுயிர் வைத்தாள்."

(விம்பசார கதையென்னுங் காப்பியம்.)

அவளுடம்பைத் தகித்து அவளுடைய என்பையும் சாம்பரையும் ஒரு குடத்தில் நிறைத்து, அவளிருந்துவந்த மாளிகையை †அஸ்தமயகிரியிற் பெயர்த்துக்கட்டி அதில் அக்குடத்தை அடக்கஞ்செய்தார்கள். அவளுடைய பெருமையைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டு நூற்றறுபது அடி உயரமுள்ள ஆலயமொன்று அம்மாளிகையினருகே கட்டப்பட்டதன்றி மேற்கூறிய அசோகமரமும் அவ்வாலயத்தின் எதிரிலே பெயர்த்து நடப்பட்டது.

பெறூஉ" என்று புத்தர் அவதரிக்குங்காலத்தில் உலகத்துண்டாகும் நிமித்தவிசேடங்களை மணிமேகலையில் விளங்கக் கூறியிருத்தல்காண்க; கஉ-ஆம் காதை, அரு - கூஅ.

* "புத்தன்றாய் நண்டிப்பி வாழை புனமூங்கில், கத்தும் விரியன் கடுஞ் சிலந்தி-இத்தனையும், வேலாலும் வாளாலு மன்றியே தாங்கொண்ட, சூலாலே தம்முயிராக்குஞ் சோர்வு" என்பது உலோகவசன மென்னுநூல்; இச்செய்யுள், நீலகேசியுரையிற் கண்டது; "இவன் பிறக்கின்ற காலத்து மாதாவினது வலமருங்குலாற் பிறந்தான்; அவளும் ஆறுநாள் குற்றுயிரோடு கிடந்து ஏழாநாள் இறந்தாள்; இது புத்தமாதாக்கள் யாவர்க்கும் ஒக்கும்" என்பது நீலகேசி, குண்டலகேசிவாதச் சருக்கம், சுக - ஆம் பாட்டுரை.

† அஸ்தமயகிரியென்பது அங்கேயுள்ள ஒரு மலையின் பெயர்.

கௌதமி குழந்தையை எடுத்து வளர்த்து வந்தாள்.

ஒருநாள், சுத்தோதனன் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு கோயில் சென்று பண்டனதேவரைத் தரிசித்தபொழுது, அத்தேவர் தமது படிமத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, அக்குழந்தையின் பெருமைகளை அவனுக்கு விரித்துக்கூறினர். பின்பு அக்குழந்தைக்கு *ஸித்தார்த்தனென்று நாமகரணஞ் செய்தார்கள்; செய்தும் எல்லாரும் கௌதமனென்னும் குடிப்பெயராலேயே அழைத்துவந்தார்கள்.

கௌதமர், உரிய காலத்தில் வித்தியாரம்பஞ் செய்விக்கப்பெற்று †மித்திரரென்று பெயருள்ள ஒரு பிராம்மணரிடம் பல கலைகளையும் முறையாகக் கற்பாராயினர். 'விளையும்பயிர் முளையிலே தெரியும்' என்பதற்கேற்ப, ஜீவகாருணியமுதலிய நற்குணங்கள் பலவும் அவர்பால் இளம்பருவந்தொடங்கியே நாடோறும் வளர்ச்சியுற்று விளங்கின. கற்கவேண்டிய கலைகள் எல்லாவற்றையும் அவர் யாதொரு வருத்தமுமின்றிக் கற்றுவந்தார். அது தெரிந்த சுத்தோதனன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். அவரோடு கற்றுவந்த பார்ப்பனப்பாங்கன், உதாயியென்பவன்.

அவ்வளவில் அஸிதரென்னும் முனிவர் வந்து கௌதமரைக்கண்டு பரிபூர்ண புத்தர்களுக்குரிய ‡ஸஹஸ்ரார சக்கர ரேகை முதலிய ஸாமுத்திரிக லக்ஷணங்கள் பலவும் அவர்பால் உளவாதலையறிந்து வியந்து, "மானிடராகிய மரத்திற் பல நூற்றுண்டுகளுக்கு ஒருமுறையே மலரும் மலர் இக்குழந்தை; உமது குலப்பெருமையை என்னவென்று சொல்லுவேன்! இவன் துறவுபூண்டு உலோக ரக்ஷகனாக இருப்பான்" என்று அரசனுக்குக் கூறினர். அரசன், "துறப்பது எப்பொழுதோ?" என்றான். அவர், 'அஃது இப்பொழுது அறிவிக்கற்பாலதன்று' என்று சொல்லித் தம்மிடஞ்சென்றனர். செல்லவே அரசன்

---

* ஸித்தார்த்தன் - (தாதையின்) விருப்பத்தை நிறைவேற்றியவன்; ஸர்வார்த்த ஸித்தியென்று நாமகரணஞ்செய்ததாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. புத்தருக்கு இன்னும் உள்ளனவாகிய பெயர்கள் பல.

† இப்பெயர், விசுவாமித்திரரென்றும் சில புத்தகங்களிற் காணப்படுகின்றது.

‡ ஸஹஸ்ராரசக்கரரேகை - புத்தருடைய பாதத்திலிருந்த கீற்றுவிசேடமென்பர்; இதுபற்றியே அவரை, "ஆயிர வாரத் தாழியன்" என்றார் மணிமேகலையிலும்; ரு - ஆம் காதை, ௧0௪.

கௌதமர் துறப்பாரென்பதை முன்பு ஒரு நிமித்திகனாலும் அறிந்தோனாதலால், அவருடைய உள்ளத்தை உலகவழியிற் புகுத்தற்பொருட்டுப் பலவாறு முயன்று வந்ததோடு உலகவாழ்வில் அவருக்கு ஒருபொழுதும் யாதொரு வெறுப்பும் தோற்றாமலிருக்கும்வண்ணஞ் செய்வித்தும் வந்தான்.

அந்நாட்களிலே ஒருநாள் தோழர்களுள் ஒருவனாகிய தேவதத்தனென்பவன் தான் ஓரிடத்தில் எய்திவீழ்த்திய * அன்னப்பறவையைக் கௌதமர் அளிசுரந்தெடுத்து அதன்மேலே தைத்திருந்த அம்பைப் பிடுங்கியெறிந்து அப்பறவையைத் தைவந்து பாதுகாத்து விடுத்தமைபற்றிக் கோபமுற்றுப் பகைமைகொண்டு அவரை நீங்கித் தனக்கமைந்த நண்பர் சிலருடன் வேற்றிடஞ் சென்றான்.

சிலநாளைக்குப்பின் கௌதமரைச் சுத்தோதனன் தன்னுடைய இளவரசாக நியமித்து அதற்குரிய சிறப்போடிருக்கும்படிசெய்வித்தான். அப்பொழுது அவருக்குப்பிராயம் பதினைந்து. அவர் இளவரசாக இருந்தே சிலவருடங்களைப் போக்கினர்.

பின்பு அரசன், தன் மைத்துனனாகிய சுப்பிரபுத்தனுடைய மகள் யசோதரையை அவருக்கு †மணம்புரிவித்தான்; அப்பொழுது அவருக்குப் பிராயம் பத்தொன்பது.

அப்பால், கௌதமர் யசோதரைபாற் காதல்கூர்ந்து வேறொன்றையும் அறியாது அவள்போகத்திலேயே சிலகாலம் அழுந்திக்கிடந்தார். அதுதெரிந்த உறவினர் கவலையுற்று, "மேன்மேலும் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய படைக்கலப்பயிற்சி முதலியவை கௌதமனுக்கு இல்லையாயினவே! எப்பொழுதேனும் யுத்தம் நேருமாயின் அக்காலத்து இவன் யாதுசெய்வான்?" என்று அரசனுக்குச்சொன்னார்கள். அதைத்தெரிந்துகொண்ட கௌதமர் அவ்வுறவினர் பலரையும் வருவித்து, தாம் அவற்றில் வல்லராதலை அரசன்முன்பு வெளிப்படுத்தி, அவ்வுறவினரால் நன்கு மதிக்கப்பட்டார். இச்செய்திவிவாகத்திற்குமுன்னே நடந்தது; இதைக்கண்டு வியந்த சுப்பிரபுத்தன் தன்மகளைக் கௌதமருக்கு மணம்புரிவித்தானென்று கூறுவதுமுண்டு.

* பருந்தென்று கூறுவதுமுண்டு.

† காட்டப்பட்ட மங்கையர் பலருள்ளே யசோதரை கௌதமரால் தெரிந்தெடுத்து விவாகஞ்செய்து கொள்ளப்பட்டாளென்றுஞ் சொல்லுவர்.

'நிமித்திகனும் அஸிதருஷியும் முன்புகூறியவாறு கௌதமன் துறவுபூண்பானே' என்று கவலையுற்ற அரசன், ஒரு தோட்டத்தில் வேனிற்காலம், மழைக்காலம், பனிக்காலம் ஆகிய இம்மூன்றிலும் முறையேதங்கிப் போகம் நுகர்தற்குத் தகுதியாக மூன்று மாளிகைகள் கட்டுவித்து, அவற்றின் நாற்புறவழிகளிலும் வலிய நிலைகளும் கதவுகளும் அமைப்பித்து, அத்தோட்டத்தைச் சூழ உயர்ந்த மதிலையெழுப்பி, இரவும்பகலும் அம்மதிலைச்சூழ்ந்து போர்வீரர் காக்கவும், அருவருக்கத்தக்க பொருள்களுள் யாதொன்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கவும் புரிவித்துக் கௌதமரை அங்கேதங்கி இன்பம்நுகரும் வண்ணஞ் செய்வித்தான். அரசன் இவ்வாறு மேன்மேலுஞ் செய்துவந்த பெருமுயற்சிகளாற் பிணிமூப்புச் சாக்காடென்பவைகள் மனிதர்களுக்கு உண்டென்ற ஞாபகம் அக்காலம்வரையிற் கௌதமருக்குச் சிறிதும் உண்டாகவேயில்லை.

அப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் உலும்பினி வனத்திலுள்ள அரண்மனையில் வந்து தன்னைக்காணும்படி அரசன் அவருக்குத் திருமுகமனுப்பினன். அதனைப்பெற்று உடனே தந்தையைக் காணுதற்கு நினைந்து தாமிருக்குந் தோட்டத்தின் கீழைவாயில் வழியே சிவிகையூர்ந்துசெல்லுங் கௌதமர், தம்மெதிரேவந்த மிக்க பிணியாளனொருவனைக்கண்டு எல்லாரும் இப்படியே பிணிவாய்ப்பட்டுத் துன்புறுவாரென்பதையும், மற்றொருநாள் அங்ஙனஞ் செல்லுகையில் மிகத்தளர்ந்து வருந்திக்கொண்டேவந்த முதியோன் ஒருவனை வழியிடையே கண்ணுற்று எல்லாரும் இங்ஙனம் மூப்புற்று வருந்துவாரென்பதையும், வேறொருநாள் குதிரையேறி மேலைவாயில்வழியே செல்லுகையில் அங்கே அழுகிக்கிடந்த பிணமொன்றைக்கண்டு எல்லாரும் இறத்தற்குரியாரென்பதையும் உடன்வந்த குதிரைக்காரனாகிய *சந்தகனால் அறிந்தறிந்து, அநித்தியமாகிய உலகவாழ்வில் அருவருப்புற்று, "இப்பிணி மூப்புச்சாக்காட்டிற்குக் காரணமாகிய பிறப்பிற்கு இடங்கொடாத நல்வழியையறிந்து நாமுமுய்ந்து உலகத்தையும் உய்வித்தல் எப்பொழுது கூடுமோ?" என்று கவலையடைந்து அதைக்குறித்து ஆலோசித்துக்கொண்டே மீண்டு மீண்டு வருவாராயினர்.

* அறிந்தது, பாங்கனாகிய உதாயியென்பவனாலென்றுங் கூறுவதுண்டு.

* சுத்தாவாஸ தேவர்களுளொருவர் கௌதமருக்கு நிலையாமையை அறிவுறுத்தற்பொருட்டுப் பிணியாளன் வடிவமுதலிய மூவர் வடிவங்களாகத் தோன்றினரென்று கூறுவர்.

இக்காட்சிகளால் கௌதமருடைய மனம் வேறுபட்டிருத்தலைக் கேள்வியுற்ற அரசனுடைய கட்டளையால் உதாயியுடன் அழகிய மங்கையர் பலர்வந்து தம்வயமாக்க முயன்றும், ஒத்த தோழர்களாகிய மந்திரிகுமாரர்கள் பலர்வந்து சிற்றின்பத்தைப் பற்றிப் பலவகையாகப் போதித்தும் கௌதமருடைய உள்ளம் சிறிதும் மீளவில்லை; வேறுபடுத்தத் துணிந்துவந்தவர்கள், அவருடைய அழகிய மேனியையும், கம்பீரமான தோற்றத்தையும், சாந்தமான பார்வையையும், மற்றுமுள்ள விசேடங்களையுங் கண்டு அஞ்சிச்சென்றார்கள்.

பின்பு ஒருநாள் கௌதமர் தேரேறித் தோட்டம்பார்க்கப் போனபொழுது வழியின் இருபுறத்துமுள்ள நன்செய்களிலும் புன்செய்களிலும் உழவர்முதலியோரும் எருதுமுதலியவைகளும் உழைத்தலையும், அதனால் அவ்வுயிர்கள் அடையும் வருத்தங்களையுங்கண்டு மனம்வருந்தி ஒரு நாவன்மரத்தின்கீழே தங்கிக் கண்ணைமூடிக்கொண்டு, துக்கமாகிய பிறப்புப்பிணிமூப்பிறப்புக்களையும், அவற்றிற்குரியகாரணங்களையும், அவற்றைமாற்றும் வழிகளையும் மெல்ல ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தார்; அங்ஙனமிருக்கும்பொழுது, முன்புதாம் பிணியாளன் வடிவங் கொண்டு தோன்றி யாவரும் பிணிவாய்ப்படுதற்குரியரென்பதையும், முதியவன்வடிவங்கொண்டு தோன்றி யாவரும் மூத்தற்குரியரென்பதையும், பிணவடிவங்கொண்டுதோன்றி யாவரும் இறத்தற்குரியரென்பதையும் புலப்படுத்திய சுத்தாவாஸதேவர் துறவறநெறியையும் கௌதமருக்கு அறிவுறுத்தநினைந்து துவராடையணிந்த ஒரு † துறவியாகிவந்து, "சித்தார்த்த" என்று அழைக்க, கௌதமர் விழித்துப்பார்த்து, "நீர்யார்?" என்றார். அவர் "நான் ஒரு ‡ ஸ்ரமணன்; துக்கத்தை நினைந்து நினைந்து என்மனம் இடைவிடாது வருந்தாநின்றது; இத்துக்கத்தினின்

* சுத்தாவாஸதேவரென்பார், பிரமகணங்களுள் ஒருவகையார்.

† பிணியாளன்முதற்றமுதல் இத்துறவியின் தோற்றமிறுதியாகிய நான்கையும் ஒரேநாளில் கௌதமர் கண்டனரென்று கூறுவதுமுண்டு.

‡ ஸ்ரமணனென்பதற்குத் துன்புற்றுத்தவஞ்செய்பவனென்றுபொருள்; இச்சொல் ஸ்ரீவான்மீகராமாயணத்திலும் வந்துள்ளது.

றும் நீங்கி என்றுமழியாததும், ஆதியந்தமில்லாததும், நட்புப்பகைமையற்றதும், ஏகாந்தமானதும், ஆநந்தமயமாகவுள்ளதுமான ஒருநிலையையடைதற்கு அவாவுகின்றது; ஆதலால், ஊர்ப்புறத்தேதங்கி ஐம்புலன்களையும் அடக்கிச் சமாதியிலிருந்துகொண்டு உயிரைப்பாதுகாத்தற்கு வேண்டியவளவே உணவை இரந்து உண்டுவாழும் பிக்ஷுக்களின் நிலைமையை விழைந்தேன்" என்றுகூறி அவர்கள்பெருமையையும் எடுத்துச்சொல்லிவிட்டுச்சென்றனர்; அதுகேட்டவுடனே துறத்தற்குத் துணிந்த கௌதமர் அவ்விடத்திலிருந்தும் எழுந்து அரண்மனைசென்று, தாம் துறவுபூண இச்சித்திருத்தலைத் தந்தைக்குத்தெரிவித்தார்; அதனைக்கேட்ட சுத்தோதனன், மனங்கலங்கிக் கண்ணீர்பெருக, "ஐய, அதற்குஇது காலம் அன்று; எம்மைப்பாதுகாத்து நெடுங்காலம் அரசாண்டபின்னரே அதுவிரும்பத்தக்கது" என்ன, கௌதமர், "பிறப்புப்பிணிமூப்புச்சாக்காடாகிய இத்துன்பங்களை ஒழித்தற்குரியவழியை அறிந்துகொண்டாலன்றி இங்கு நில்லேன்" என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டுத் தமது உறைவிடமடைந்தார்; அரசன் அவருடைய மனத்தை வேறுபடுத்தும்படி ஆடல்பாடல்களில் வல்ல மகளிரைப் பின்னும் அவர்பால் அனுப்பினான்; அவர்கள் வந்து இயன்றவரையில்முயன்றும் அம்முயற்சி சிறிதும் பயன்படவில்லை. அவர்களுடைய அழகிய உருவங்கள் வைராக்கியமிகுந்த கௌதமருக்கு அருவருக்கத்தக்கனவாகத் தோற்றின; இப்படியிருக்கையில், * ஒருநாள் ஆறுசென்று நீராடிய கௌதமர் அரண்மனைசெல்லுதற்குத் தேரேறுகையில் ஒருவன்வந்து, †"உமக்கு மகன்பிறந்தான்" என்றனன். அதுகேட்ட கௌதமர், "பந்தத்தின்மேற் பந்தமுண்டாயிற்றே! இத்துன்பக்கடலைக்கடப்பது எப்படி?" என்று கவலையுற்றுக்கொண்டே தேரூர்ந்து அரண்மனைக்குச்செல்வாராயினர்; அங்ஙனஞ்செல்லுகையில் அவருடைய தேருக்கு முன்னும் பின்னும் பலவாத்தியங்கள் முழங்கின; நகரத்தார் பலரும்,

* அக்காலம், கௌதமர் நான்காவது தோற்றங்கண்டதினத்தின் பிற்பகலென்று சொல்லுவதுமுண்டு.

† "உமக்கு மகன்பிறந்தான்" என்பதைக்கேட்டகௌதமர் அம்மகன் தமது புத்தியாகிய திங்களை விழுங்கவந்த இராகுவென்று சொன்னாரென்றும், அதனால் அப்புதல்வனுக்கு இராகுலனென்று பின்பு பெயரிடப்பட்டதென்றுஞ் சொல்லுவர்.

‘நம்மரசனுக்குப் பௌத்திரன் பிறந்தான்’ என்றுமகிழ்ந்து புகழ்ந்துகொண்டேவந்தார்கள்; ஆடல்பாடல்கள் நிகழ்ந்தன; அவற்றுள் யாதொன்றும் கௌதமர் மனத்திற்கு இன்பந்தரவில்லை; அவருடைய உறவினளாகிய மங்கையொருத்தி, “இக்குழந்தையின் தந்தை பாக்கியவான்; தாயும் பாக்கியவதி; மனைவியும் பாக்கியவதி” என்றுபாடிய பாட்டொன்றும் துக்கநிவாரணத்திற்குரியவுபாயம் யாதென்று இடைவிடாமற் சிந்தித்துக்கொண்டேசெல்லுகிற அவருக்கு அப்பொழுது நன்னிமித்தமாகவிருந்து இன்பந்தந்தது; அவர் அந்த *உபஶ்ருதிக்காக அவள்பால் நன்றிபாராட்டுவாராய்த் தமது கழுத்திலிருந்த விலையுயர்ந்ததான முத்தமாலையை அவளுக்கு நன்கொடையாகக் கொடுத்தார்; அதைப் பெற்றுக்கொண்டவுடன் அம்மங்கை, கௌதமர் தன்னிடத்திலுள்ள விருப்பத்தாலளித்தாரென்றும் பிற்காலத்தில் தான் அவருடைய முதன்மையுள்ள மனைவியாக ஆதல்கூடுமென்றும் மனோராச்சியஞ் செய்வாளாயினள்.

அப்பால் அவர் அரண்மனைசென்று அங்குநிகழ்ந்தநாடக முதலியகாட்சிகளுள் ஒன்றையும் பாராட்டாமலே அன்றிரவின் முற்பாகத்தில் அயர்ந்து நித்திரைசெய்து நள்ளிரவில் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டு, தான் உள்ளேயிருக்கும்பொழுது தன்வீடு தீப்பற்றிக்கொண்டதென்றதை அறிந்தவொருவன் அவ்வாபத்தினின்று நீங்குவதற்கு எவ்வளவு பரபரப்புடனெழுவானோ அவ்வாறேயெழுந்து, எல்லாவற்றையுந்துறந்து வேற்றிடஞ் செல்லுதற்குத் துணிந்தார்; துணிந்தபொழுது, மேற்கூறிய சுத்தாவாஸதேவராற் கதவுகள் திறந்துவைக்கப்பட்டன; கௌதமர், தம்மைச்சூழ்ந்து தாறுமாறாகப்படுத்துக்கொண்டிருந்த மங்கையர்களின் கூட்டத்தினின்றும் நீங்கிப் புறத்தேபோந்து அங்கே விழித்துக்கொண்டிருந்த சந்தகனை யழைத்துத் தம்முடைய கண்டகமென்னும் பெயருள்ள குதிரையை விரைவிற் கொண்டுவரும்படி அவனுக்குக் கட்டளையிட்டார்; சந்தகன், மஹாராஜாவின் அனுமதியின்றி இளவரசன்கட்டளையை அவ்விரவில் நிறைவேற்றலாமோவென்று சிறிதுபொழுது சிந்தித்துக்கொண்டேநின்று பின்பு மேற்கூறிய தேவருடைய அருளால் துணிவுண்டாகப்பெற்றுக் குதிரைகொணரச் சென்றான்;

* உபஶ்ருதி - உதவியானசொல்.

அவன் சென்றவுடன், எல்லாவற்றையும் துறத்தற்குத் துணிந்தகௌதமர், இல்வாழ்க்கையிலுள்ள வலியபற்றை அப்பொழுதே முற்றுந்துறக்கலாற்றாமல், தமதுகுழந்தையைக் கையிலெடுத்துப்பார்த்தற்கு நினைந்து சென்று, அந்தப்புரத்திற் குழந்தையுடன் யசோதரை சயனித்திருக்கும் அறையின்கதவை மெல்லத்திறந்து, அங்கே மலரணைமேலே யசோதரையால் அணைப்புண்டு அவளோடுதுயிலுங் குழந்தையைத் தீபவொளியாற் கண்டு, “இக்குழந்தையையெடுத்தால் இவள் விழித்துக்கொள்வாள்; விழிப்பின் நம்முடைய செலவிற்கு அது பெருந்தடையாகும்” என்று நினைந்து, இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் மயங்கி அவ்விருவரையும் காதலோடுபார்த்துக்கொண்டே வாயிற்படியிற் சிறிதுபொழுது நின்றார்; நின்றவர்தடுமாறிக்கொண்டிருந்தமனம் பின்பு தெளியப்பெற்று, “நாம் இவளுக்கும் இவனுக்கும் பிற்காலத்தில் ஞானாசிரியனாகவும் ஆதல்கூடும்” என்று எண்ணித் துணிந்து புறப்பட்டார். அவர் அங்ஙனம் வெளிப்பட்டதினம் பூர்ணிமையென்பர். அங்ஙனம் அவர் வெளிபட்டவளவிற் சந்தகன் குதிரையைக் கொணர்ந்து நிறுத்தினான். அவர் அதில் ஏறிச்செலுத்தியபொழுது நான்கு தேவர்கள் அதன் குளம்புகளின் ஓசைகள் ஒருவருடைய செவிக்கும் புலப்படாவண்ணம் அடக்கிக்கொண்டு உடன்சென்றனர். இளவரசராகிய கௌதமர், “உலகத்திற் பிறப்புப் பிணிமூப்புச்சாக்காடாகிய துன்பங்களையெல்லாம் முற்றும் போக்குதற்குரியவழியை அறிந்தாலன்றி மீளேன்” என்று உள்ளத்தில் உறுதிகொண்டு ஊக்கத்துடன் *செல்வாராயினர்.

அப்பொழுது அவருக்குப் பிராயம் இருபத்தொன்பது.

கௌதமர், அகத்துறவுபூண்டு எல்லாவற்றிலும் அருவருப்புற்று, தந்தை முதலியோரையும், அரண்மனையையும், பெருஞ்செல்வத்தையும் மனைவியையும், பிள்ளையையும் பிரிந்துசென்றதை †மஹாபிநிஷ்கிரமணமென்று கூறுவர்.

* கௌதமர் இங்ஙனஞ் சென்றகாலம், ஈசான சகாப்தத்தில், ௯௬ - ஆம் வருடமென்றும், வாரம் வெள்ளிக்கிழமையென்றும் சொல்லுவர்.

† திரிபிடகத்தில் இச்செயதியைக்கூறும் பாகத்திற்கு மஹாபிநிஷ்கிரமணஸூத்ரமென்றுபெயர்; மஹாபிநிஷ்கிரமணம் - பெருந்துறவு.

பாவத்திற்குக்காரணமான இச்சைகளை உண்டாக்குந்தெய்வமாகிய மாரனென்பவன், இப்படி அரண்மனையைவிட்டுப் புறப்பட்ட கௌதமரைத் தொடர்ந்துவந்து, "நீர் துறவன்மின்; துறவாதொழியின், இன்றுமுதல் ஏழுநாளைக்குள் நான்கு மஹாத்துவீபங்களுக்கும் உம்மை அரசனாக்குவேன்" என்றுசொல்லித்தடுத்தான். அவர் அத்தடையை மதியாமற் சென்றார்; செல்லவே மாரன் வெல்லுதற்குரிய சமயம் தனக்கு எப்பொழுது வாய்க்குமோவென்று நினைந்து நிழல்போலவே அவரைத்தொடர்ந்து செல்வானாயினன்.

சென்ற கௌதமர், அவ்விரவில் நாகர்களும் தேவர்களும் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள ஒளியால் வழிகாட்டிக்கொண்டுசெல்ல, ஒருநிமிஷமேனும் இடையே தங்காமல் நல்லாசிரியர் எங்கே கிடைப்பாரென்ற கவலையோடுஞ்சென்று கோலியதேசத்துக்கு அப்பாலுள்ள அநோமநதிக்கரையைச் சூரியோதயத்திற்கு முன்னமே அடைந்தார். அடைதலும் கண்டகமென்னுங்குதிரை அங்கு நின்றுவிட்டது. அப்போது அங்கேயுள்ள பார்க்கவரென்னும் தாபதருடைய தவப்பள்ளியையும் அதில் வைக்கப்பட்டுள்ள பிக்ஷைப்பாத்திரங்கள் பலவற்றையுங்கண்டு, கபிலவாஸ்துவிலிருந்து சலிப்பின்றி மூன்றுயோசனையளவு விரைந்து வந்ததான குதிரை அத்தவப்பள்ளியை அணுகியவுடன் தானாகவே நின்றுவிட்டதைத் துறவைவிரும்பிவந்த தமக்கு நன்னிமித்தமாகக்கொண்டு களிப்புற்றார். பின்பு அவர் தம்முடன்வந்த சந்தகனைநோக்கி, "அடையவேண்டுமென்று பலநாளாக நினைத்துக்கொண்டேயிருந்தவிடத்தை இப்பொழுது அடைந்தேன்; நம்முறவு இன்றோடு முடிவுபெற்றது" என்றுகூறித் தமது கழுத்திலிருந்த விலையுயர்ந்த கண்டசரத்தைக் கழற்றி அவனுக்கு நன்கொடையாக இன்சொல்லோடு கொடுத்தார். கொடுத்தவர், பின்பு தமது முடிமணியையெடுத்து அவன்கையில் வைத்து, "இதனை நான் அன்புடன் கொடுத்ததாகச்சொல்லி அரசனுக்குக்கொடு; என்னிடத்துள்ள காதலை முற்றும் மறக்கும்படி நான்சொன்னதாகத் தெரிவி; இல்வாழ்க்கையின் வழியாகத் துக்கக்கடலை நீந்துதற்குரியதெப்பம் எனக்குக் கிடையாமையினாலேயே நான் பிரிந்தேனென்று சொன்னதாகவும் விண்ணப்பஞ்செய்" என்றுகூறினர்;அதனைக்கேட்டு மனம்வருந்

தியசந்தகன், "இப்பொழுது துறத்தல் தக்கதன்று" என்று பலவகையாக மறுத்து, அதற்கு அவரிணங்காததுபற்றிப் பின்பு, "நானும் உடன்வருவேன்" என்றான். கௌதமர் அதற்கு இணங்காமற் குதிரையின் முதுகைத்தடவித் தட்டிக்கொடுத்து அதற்கு இனியவார்த்தைகளைச்சொல்லிவிட்டு அதைக்கொண்டு செல்லும்படி வற்புறுத்திக்கூறி அவனுக்கு விடைகொடுத்தார்.

அதுநிகழ்ந்தபின் கௌதமர் அநோமாநதியின்மணலில் தங்கி உடைவாளால் தமது மயிர்முடியை அறுத்தெறிந்துவிட்டு அங்குச் சிறிதுபொழுது உண்மையை *ஆராய்ந்துகொண்டேயிருந்தார். இது சந்தகனுக்கு விடையளித்தற்குமுன்பு நிகழ்ந்ததாகக் கூறுவதுமுண்டு.

அங்ஙனம் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கையில், மேற்கூறிய சுத்தாவாஸதேவர் துவராடையுடுத்து வில்லும் அம்பும் தாங்கிய ஒரு †வேடனாகத்தோன்ற, கௌதமர் தம்முடையபட்டாடையை அவ்வேடனுக்குக்கொடுத்துவிட்டு அவனுடையதுவராடையைத் தாம் வாங்கியுடுத்திக்கொண்டு உண்மையை அறிவுறுத்தும் பெரியோரைத் தேடிச்சென்றார்.

கௌதமரிடத்தில் விடைபெற்று, அவர் கேசத்தை அறுத்தெறிந்ததைப் பார்த்துக்கொண்டேநின்று, அவர்கட்டளையை மறுத்தற்கஞ்சி வருந்திச்சென்ற சந்தகன் கண்ணீர்பெருகக் காலோய்ந்து மனம்புழுங்கிக் குதிரையுடன் நகர்க்கு மீண்டான்.

பெரியோரைத் தேடிச்சென்ற கௌதமர், காற்று சுத்தநீர் மலர்கள் இளங்குருத்துக்கள் காய்கள் கனிகள் கிழங்குகள் ஆகிய இவற்றுள் ஏதாவதொன்றையேனும், எடுத்த பிச்சையையேனும் உண்டு, நீரிலேநின்றும் நெருப்பிலேநின்றும் இன்னும் பலவாறாக ஒழுகியும் அருந்தவம் புரிந்துவாழும் முனிவர்கள் பலரை வழியிடையிற்கண்டு அவர்களோடு அளவளாவி, "துக்க நீக்கத்திற்குரிய வழி யாது?" என்று அவர்களைக்கேட்டு, அவர்கள்கூறியவைகள் தம்மனத்திற்குப் பொருந்தாமையால் அவற்றை மறுத்துரைத்து, அவ்விடத்தைநீங்கி அவர்களுடைய சொற்

* இவர்தங்கி ஆராய்ந்து கொண்டிருந்ததற்கு அறிகுறியாக அங்கே பிற்காலத்தாரால் மேல்வளைவுள்ளமண்டபமொன்றுகட்டப்பட்டதென்றுகூறுவர்.

† வேடனைக்கூறிய இவ்விடத்தில் ஏழையாகிய வழிப்போக்கனொருவனைச் சொல்லுவதுமுண்டு.

படி, சூரியாஸ்தமயத்திற்குப்பின், மகததேசத்துள்ள *பாண்டர மலையைச் சார்ந்து, அம்மலைக்குகையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் †அராளராம முனிவரைக்கண்டு வணங்கி, "பிறப்பு முதலிய துக்கங்களையொழித்தற்குரிய உபாயத்தை அடியேனுக்கு உரைத்தருள்க" என்று விண்ணப்பித்தார். அராளராமர் யோகமார்க்கத்தை உபதேசிக்க, கௌதமர் அந்நெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவாராயினர்.

கபிலவாஸ்துவில் முன்பு தெய்விகமாகத் திறக்கப்பட்டுக் கௌதமருக்கு வழியைக்கொடுத்த அரண்மனைக்கதவுகளெல்லாம் மீட்டும் மூடினபடியேயிருந்தன; அவைகள் அவ்வாறிருக்கவும், கௌதமரும் குதிரையும் குதிரைக்காரனுமே இல்லாமையையறிந்து எல்லோரும் திகைத்து வருந்தி எங்கும் தேடுவாராயினர்.

அப்பொழுது, குதிரையுடன் அழுதுகொண்டேமீண்ட சந்தகன் நிகழ்ந்தவற்றை அவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அவற்றைக்கேட்ட அவர்கள் துக்கக்கடலில் ஆழ்ந்தார்கள்.

தன்மகன் துறந்தானென்பதை அறிந்த மஹாப்பிரஜாவதி கௌதமி, பெருங்காற்றால் தாக்குண்ட இளவாழைபோலக் கைகால் முதலிய அவயவங்கள்சோர்ந்து மூர்ச்சித்துச் சிறிது பொழுது கீழேவிழுந்துகிடந்து பின்பு ஒருவாறு உணர்ச்சியுற்று எழுந்து மிகவும் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு, "அந்தோ! இக்ஷ்வாகுகுலசிகாமணியே! இருண்டு வலப்புறத்தேசரிந்து தூய்மையையுடையதாய் அழகிதாகி விளங்கிக் கட்டுண்ணுத போது பூமியைத்தொட்டும் முடித்தபொழுது கிரீடம்போன்று திரண்டும் பளபளப்பாகவிருந்த அந்தக்குடுமி குறைக்கப்பட்டுப் புல்லிற்கிடக்கின்றதே! ஆ! அந்தத் திரண்டதோள்கள், அந்தச் சிங்கநடை, விடையேற்றின் கண்கள்போன்ற அந்தக்கண்கள், பளபளப்பான பொன்போல் ஒளியைவீசி விளங்கும் அந்தத் தேகம், அந்தச் சதுரமார்பு முதலியவற்றையுடையாய்! நீ துன்பத்திற்கிடமாகிய காட்டிற் சென்றனையே! தூய்மையிலும் சிறத்தி

* வெண்ணிறமுடைமையால், இம்மலை இப்பெயர்பெற்றது; இக்காரணம்பற்றிச் சுவேதகிரியென்றும் கூறப்படும்.

† இப்பெயர் ஆராடருத்திரராமர், ஆராடராமர், அராளகாலராமரென... பலவாறாகக் காணப்படுகின்றது.

லும், மென்மையிலும் அல்லிமலர்போன்ற அப்பாதங்கள் கற்களாலும் முட்களாலும் கிழிக்கப்படுகின்றனவே! ஆ! அப்பாதங்கள் அத்துன்பத்தை எவ்வாறு பொறுக்கும்? காவலுள்ள இராசமாளிகையிற் பிறந்து இனிது வளர்க்கப்பெற்று மிகவும் மெல்லிய ஆடையையுடுத்துச் சிறந்த நறுநீரில் ஸ்நானமாடி இனிய அறுசுவையையுடைய நால்வகை அடிசிலுமுண்டு விளங்கிய நீ இப்பொழுது தாக்கி விறைக்கச்செய்யும் குளிர்காற்றில் அடிபட்டுப் பட்டினியுற்றுப் பனிக்குள்ளாகி வருந்துகின்றனையே! மிக்க வெப்பக்காலத்திலும் மிக்க தட்பக்காலத்திலும் இளைப்பாறுமிடம் உனக்கு அங்கே எவ்வாறு கிடைக்கும்?" என்று தன் பிள்ளையை நினைந்து நினைந்து பிரலாபித்து விம்மிவிம்மி ஆற்றொணாதவளாய் மீண்டும் நிலத்திலே விழுந்துகிடந்தாள். ஏவல் மகளிர் அவளையெடுத்துத் தாங்கிக் கண்ணீர் துடைத்துத் தேற்றுவாராயினர்.

யசோதரை, தனது உயிர்த்துணைவர் துறந்தாரென்பது கேட்டுக் கலங்கி நெஞ்சுருகிக் கல்லும் மரமுமிரங்கும்படி வேய்ங்குழல் அழுமாறுபோல அழுது அவருடைய அவயவங்களை முன்னிலைப் படுத்திக்கொண்டு, "தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளே! உமக்கு யான்செய்தகுற்றம் யாது? முன்பு தவிசாகி என்னைச்சுமந்து ஆளுந்தன்மையையுடைய துடைகளே! அளிக்கத்தக்க இப்பெண்ணுயிர் தான் அளியாக்கால் வருந்துமென்று நீங்கள் நினையாமற் பிரிந்தீர்; இது தகுமோ? எனக்கு மாலையும் துகிலுமேந்திக் குங்குமமெழுதிப் பூந்தாதை அளகத்திலே அப்பிச் சிவந்து அன்புற்றிருந்த விரல்களே! என்னைப் பாதுகாக்கத்தக்க நீங்களும் அவரெண்ணியதையே எண்ணினீர்; இஃது அறமோ? தோள்காள்! அவர் இனி நுகரேமென்று கைவிட்ட என்னை நீங்கள் அணைத்துத் தழுவிக்கொள்ளீர்; நீங்களும் நெஞ்சம் வலியீராகி நிற்பீரோ? எனக்கு அணையாயமார்பே! என்பாற்கொண்ட நட்பைக் கைவிட்டு நீங்கினையே. கழுநீர்த்தாரே! அவர்போல நீயும் என்னைப் பாதுகாவாமற் கைவிட்டனையே; செவ்விய நாவே! அவர்போல நீயும் அருளின்றி என்னை இகழ்ந்தனையே; இங்ஙனமிகழ்தற்கு என்னிடத்துக்கண்ட குற்றம் யாது? அதனைக் கூறு; கண்களே! முன்பு என்னைப்பார்த்துப் பேரின்பமுற்று எனக்கும் பேரின்பத்தைத்தந்த நீர் இப்பொ

ழுது என்பால் அருளிலிராயினீர்; இதற்குக் காரணம் யாது? எனது வண்ணங்கெட்டபடியைக் காண்மின்" என்றுபலவாறு பிரலாபித்து விம்மிவிம்மிப் பின்னும் வருந்திப் புலம்புவாளாயினள்; அதுதெரிந்து அந்நகரின் எப்புறத்துமுள்ள மகளிர்கள் பலரும்வந்து ஒருங்குகூடி அழுதலாலே, அந்தப்புரத்திற் கடலொலிபோலே ஓரொலியுண்டாயிற்று; நகரமுற்றும் கலங்கிற்று.

சுத்தோதனன் இவ்வாறு நிகழுமென்பதை முன்னமே அறிந்தவனாகவிருந்தும் அவன் அப்போதடைந்த வருத்தத்திற்கு அளவில்லை; மகப்பிரிவினுந் துயர்வலிதியாவதே.

அவ்வளவிலே இராசபுரோகிதர், சுத்தோதனனைத்தேற்றி, "அரசிளஞ்சிங்கத்தை விரைவிற்கொணர்வேன்" என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு மந்திரியோடுகூடிப் பலவிடத்தும்தேடிக்கொண்டு போய் அராளராமமுனிவருடைய தவச்சாலைக்கருகே கௌதமரைக்கண்டு பிரிவாற்றாமல் அரசன்முதலியோர் படும்பாட்டைச் சொல்லி வருந்தி அழைத்தார்; அழைத்தவர்க்குக் கௌதமர், "அழகிய இராசமாளிகை எனக்குக் கனல்நிறைந்த இடம்போலும்; இனிமையுள்ள உணவுகளை ஆக்குதற்குரிய மடைப்பள்ளியோ நஞ்சினை உண்பிக்குமிடம்போலும்; எல்லாம் துக்ககரமாகவேயுள்ளன; ஆதலால், நிலைத்த இன்பத்தைப் பெறவேண்டுமென்பதே என்கருத்து; அது முற்றுப்பெற்றாலன்றி மீளேன்" என்று மறுத்துரைத்தார்; அவ்விருவரும் அளவற்ற துயரமுற்று மீண்டுபோனார்கள்.

அவர்கள் போனபின் ஒருநாள், பிக்ஷை யெடுத்தற்காக இராசகிருகநகரத்தையடைந்த கௌதமர், அந்நகரத்தரசனாகிய *பிம்பஸாரன் பலபசுக்களைப்படுத்து யாகஞ்செய்கிறானென்பதைக் கேள்வியுற்று மிக்க பரபரப்புடன் அந்தயாகசாலைக்குச் சென்று, கொல்லாமையாகிய நல்லறத்தின் பெருமையை விரித்துக்கூறி அவ்வேள்வியில் நிகழுங்கொலையை மாற்றிவிட்டு, அவ்விடத்திற் சிலபகலிருக்கவேண்டுமென்றுவேண்டிய அவனுக்கு, "நான் உண்மையுணர்ந்தபின்புதான் இவ்விடம் வருவேன்" என்று வாக்களித்து விட்டுச் சென்றார்.

* பிம்பவம்சமென்று ஒருவம்சமுண்டென்று தெரிகின்றது; மாளவிகாக்கினிமித்திரீயமென்னும் வடநூலில் அக்கினிமித்திரனென்பவன் பைம்பிகனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

அது தொடங்கிக் கொல்லாமையாகிய நல்லறத்தைப் பிம்பஸாரன் மேற்கொண்டு ஒழுகிவந்தான்.

அக்காலந்தொடங்கிக் கௌதமருக்குக் கௌதமபிக்ஷு, பிக்ஷு கௌதமரென்னும் பெயர்கள் வழங்கலாயினவென்பர்.

கௌதமர், அராளராமமுனிவர் உபதேசித்த வழியிலேயே பலநாளொழுகிவந்து அதனால் உண்மை விளங்காததுபற்றி அவரை நீங்கி உருத்திரகரென்னும் வேறொரு முனிவரை ஆசிரியராக அடைந்து அவர் உபதேசித்தவழியிலும் பலநாள் முயன்றொழுகி ஆராய்ந்துவந்தார். அதனாலும் கௌதமருக்கு உண்மை புலப்படவில்லை.

அப்பால் அவர் துக்கபரம்பரையைப்போக்கும் வழியை அறிந்துகொள்ளவேண்டி ஞானாரணியமெனப்படும் *உருவேலாவனத்தைச்சார்ந்து அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த கௌண்டிந்ய குலபுத்திரர், தசபலகாசியபர், பாஷ்பர், அசுவஜித், புத்திரர் என்னும் ஐந்துமுனிவர்களை அடைந்து அளவளாவி அவர்களோடு அவ்வனத்தில் அருந்தவம்புரிவாராயினர்.

இவ்வாறு பலநாள் சென்றபின் ஒருநாள், கௌதமர், உண்மையை அறிந்துகொள்ளுதற்குரியவழியை ஆராய்ந்துகொண்டே உலாவுங்காலத்தில், பலகாலம் பட்டினியுற்று நோற்றுவந்த இளைப்பால் நிற்கலாற்றாது மூர்ச்சித்துக் கீழேவிழுந்துவிட்டார்; மேற்கூறிய துறவிகள்ஐவரும் இவரிறந்தாரென்றே நிச்சயித்தார்கள்; கௌதமர் சிறிதுபொழுதுசென்றபின் தெளிவடைந்து எழுந்து, "இப்படிப் பட்டினியுற்றுச்செய்யுந்தவத்தாலே யாதும்பயனில்லை" என்று நினைந்து கிடைத்தவுணவை †உண்ணத்தொடங்கினர்; தொடங்கவே மேற்கூறிய ஐந்துதாபதர்களும், "இவர் விரதபங்கமுற்றார்" என்று வெறுப்புற்று மதியாமல், அவரைவிட்டு நீங்கி வேறிடஞ்சென்றார்கள்.

---

* உருவேலாவென்பது நைரஞ்சரை யென்னும் நதியின்கரையிலுள்ளதென்று தெரிகிறது; இந்நதி இக்காலத்துப் பல்குனியென்று வழங்கப்படும்; நைரஞ்சரையென்பது பௌத்தநூல்வழக்கு.

† 'உணவால் உடம்பும் உடம்பால் உணர்வும் ஆகுமென்பது பௌத்தர் கொள்கை' என்பர் நீலகேசி உரையாசிரியர்; "மற்றுடம்பு சார்வாக வுணர்வெழு மெழுதற்குப், பெற்றிமைப் பறையடிப்பப் பெறுமொலியே யுரையாதோ" என்பது, நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், ௫௨. ஆம் பாட்டுரையிற் கண்ட செய்யுள்.

மஹாபிநிஷ்கிரமணத்திற்குப்பின் உண்மையை அறிந்து கொள்ளுதற்குச் செய்தமுயற்சியில் கௌதமருக்கு இவ்வாறு ஆறுவருடங்கள்சென்றன.

மேற்கூறிய ஐந்துதாபதர்களும் நீங்கியபின் அவர் நைரஞ்சரையென்னும் ஆற்றின்கரையையடைந்து ஆங்குள்ள ஓர் * அரசமரத்தடியிலிருந்துகொண்டு † இருபத்தெட்டுநாட்கள் அகோராத்திரம் அயிலுதலும் துயிலுதலுமின்றி உண்மையை ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டேயிருந்தார்; இருபத்தொன்பதாவது தினத்தின் காலையில் அருகேயுள்ள ஊரிலிருப்பவனாகிய பலனென்னுமிடையனுடையமகள் ‡ ஸுஜாதையென்பவள், தன்னுடைய வழிபடுதெய்வத்திற்கு நிவேதனஞ்செய்யச்சமைத்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்த பாலன்னத்தை ஊட்டினள்; அதனை யுண்டு கௌதமர் ஒளியால் விளங்கினர்.§

அப்பொழுது சீலவிரோதியாகிய மாரனென்பவன் தன் அரசாட்சிக்குக் கேடுவந்துவிட்டதென்று வருத்தமுற்றுக் கௌதமருடைய மனத்தை வேறுபடுத்தநினைத்து, காமம், வெகுளி, மயக்கமென்னும் தன்புத்திரிகள் மூவருடன்வந்து பலவாறு முயன்று மிகப்போர்செய்தும் அவருடையமனம் சிறிதும்வேறுபடவில்லை.

இங்ஙனம் வேறுபடாதுநின்ற கௌதமபுத்தருடைய மனவுறுதியைப்பாராட்டிப் பழைய பௌத்தகவிகள் கூறிய பாடல்கள் வருமாறு:—

---

* இதனடியிற் கௌதமருக்கு ஞானோதயமானமையின், இது மஹாபோதியென்று பௌத்தராற்கூறப்படும்; "பிணையைந் தோங்கிய பாசிலைப் போதி" (சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, கக) என்றதனால், இவ்வரசமரம் ஐந்துகிளைகளையுடையதென்று தெரிகிறது. இது, பௌத்தர்களால் திசைநோக்கித் தொழப்படுவது.

† நாற்பத்தொன்பது நாட்களென்று சொல்வதுமுண்டு.

‡ இப்பெயர், நந்தையென்றும் விசாகையென்றுங் காணப்படுகின்றது.

§ 'போதிவ்ருக்ஷத்து நாற்றிசையும் எவ்வேழுநாள் போதிவ்ருக்ஷம் பார்த்து நின்று உபவஸித்துப் பின் விசாகையென்பாள் பொற்கலத்திற் சோறிடப் புத்தன் உண்டானென்பதுமுண்டு' என்பது நீலகேசி, மொக்கலவாதச் சருக்கம், கூக - ஆம் பாட்டுரை: அவ்விருபத்தெட்டு நாட்களுள் முதலேழுநாட்களிற் கௌதமர் தியானஞ்செய்துகொண்டே யிருந்தாரென்றும், இரண்டாம் ஏழுநாட்களில் மாரன் அவருடைய உள்ளத்திற் பல வேறுபாடுள்ள தீய எண்ணங்களையுண்டாக்கினனென்றுந் தெரிகின்றது.

* "வாடாப் போதி மரகதப் பாசடை
மாநிழ லமர்ந்தோ னெஞ்சம் யார்க்கும்
அருளின் றீங்தே னிறைந்துங்னி ளெகிழ்ந்து
மலரினு மெல்லி தென்ப வதனைக்
காமர் செவ்வி மாரன் மகளிர்
நெடுமர் மழைக்கண் விலங்கி நிமிர்ந்தெடுத்த
வாளும் போழ்ந்தில வாயின
யாதோ மற்றது மெல்லிய வாறே."

† "தாமரையுங் குழன்மழைக்கட் டளிரியலார் தம்முன்னர்க்
காமனையே முனந்தொலைத்தாற் கண்ணேட்டம் யாதாங்கொல்."

கௌதமருடைய உள்ளத்தை வேறுபடுத்தற்குரியவன்மை தனக்கில்லாமையைத் தெரிந்துகொண்ட ‡மாரன் தோல்வியுற்றுத் தன் உறைவிடமடைந்தான்; கௌதமருடைய உள்ளம் ஞானவொளியால் விளங்கிற்று.

இங்ஙனம் மாரனைவென்று வீரனாகிச் சலனமற்றுச் சீல சமாதியிலிருந்த கௌதமருக்கு மேற்கூறிய § இருபத்தொன்பதாவதாகியதினத்தினிரவில் பழம்பிறப்புணர்ச்சியும் தத்துவ ஞானமும் முறையே உண்டாயின; அப்பொழுது முதலில் முற்பிறப்பிற் பாவஞ்செய்தோர் இப்பிறப்பில் வருந்துதலையும் சீவகாருணியம்பூண்டோர் இன்பமுற்று வாழ்தலையும் அவர் தம்முடைய ஞானக்கண்ணாலறிந்தார்; அறிந்தவர், பின்பு காமம் வெகுளி மயக்கமென்னும் இவற்றையுடையவர்கள் துக்கத்துக்கே உரியவர்களாகிப் பிறந்து பிணிவாய்ப்பட்டு மூத்து இறக்கின்றார்களென்றும், அந்த இறப்பு பிறப்பிலிருந்தும், பிறப்பு கருமக்

* இது, தொல்காப்பியப்புறத்திணையியலில் "அறுவகைப்பட்ட" என்னுஞ் சூத்திரத்துள்ள 'மறுவில்............தேயமும்' என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரையிலும், வீரசோழியம் பொருட்படலத்துள்ள "நாற்குலப்பக்கம்" என்னுங் கலித்துறையுரையிலுங்கண்ட செய்யுள்.

† இது, வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கக-ஆம் கலித்துறையுதாரணச் செய்யுள்.

‡ மாரன் தோல்வியுற்றுப் போனபின்பு ஸுஜாதை பாலன்னமளித்ததாகச்சொல்லுவதுமுண்டு.

§ புத்தருக்கு ஞானோதயமானதினம் வைசாகசுத்தபூர்ணிமையென்பர்; அதனால், ஒவ்வொருவருடத்தும் அந்தத்தினம் சிறந்த திருநாளாகப் பௌத்தராற் கொண்டாடப்படும்; இதுபற்றியே "மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாட், பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்" என்றார் மணிமேகலையிலும்; கO-ஆம் காதை, அரு - ச.

கூட்டத்திலிருந்தும், கருமக்கூட்டம் பற்றிலிருந்தும், *பற்று வேட்கையிலிருந்தும், வேட்கை நுகர்விலிருந்தும், நுகர்வு ஸ்பரிசத்திலிருந்தும், ஸ்பரிசம் வாயிலிலிருந்தும், வாயில்கள் நாமரூபத்திலிருந்தும், நாமரூபம் விஞ்ஞானத்திலிருந்தும், விஞ்ஞானம் செய்கையிலிருந்தும், செய்கை பேதைமையிலிருந்தும் உண்டாகின்றனவாதலால், பிறப்பைநீக்க இறப்பும், கருமக்கூட்டத்தை நீக்கப்பிறப்பும், பற்றைநீக்கக் கருமக்கூட்டமும், வேட்கையை நீக்கப்பற்றும், நுகர்வைநீக்க வேட்கையும், ஸ்பரிசத்தை நீக்க நுகர்வும், வாயிலைநீக்க ஸ்பரிசமும், நாமரூபத்தைநீக்க வாயிலும், விஞ்ஞானத்தைநீக்க நாமரூபமும், செய்கையைநீக்க விஞ்ஞானமும், பேதைமையைநீக்கச் செய்கையும் நீங்குமென்றும் துக்கம், துக்கோத்பத்தி, துக்கநிவாரணமென்னும் மூன்று சத்தியங்களை ஆராய்ந்து தெரிந்துகொண்டதன்றி, நற்காட்சி, நல்லூற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்து ஓர்தலைப்பாடென்கிற நான்காவது சத்தியமாகிய துக்கநிவாரணமார்க்கமெனப்படும் நல்வழிகளெட்டையுமாராய்ந்து தெரிந்துகொண்டார்.

† 'போதிவிருக்ஷத்தினடியேயிருந்தநாட்களுள் ஒருநாளிரவில் புத்தர் தியானஞ்செய்கையில் முதல்யாமத்திற்செய்த தியானத்திற் பழம்பிறப்பின் நிலைமைகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தன; இரண்டாம் யாமத்திற்செய்த தியானத்தில் அப்பொழுதுள்ள பிறப்பின் நிலைமைகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தன; மூன்றும் யாமத்திற் செய்ததியானத்தில் துவாதசநிதானரூபமாகிய ஏதுநிகழ்ச்சி அவருக்குத் தெரியவந்தது. நான்காந் தியானத்திற் சூரியன் உதியாநிற்கையில் முழுதும் அவருக்குத் தெரியவந்தது' என்று சொல்லுவதுமுண்டு.

அரசமரத்தினடியிலிருக்கும் நாட்களுள் ஒருநாள் கௌதமர் நைரஞ்சரை யென்னும் ஆற்றையடைந்து நீராடுகையில், அவ்வாற்றில்தூணொன்று மிதந்துவந்ததென்றும், அத்தூணில்,

---

*" அவாச்சார்ந்து பற்றுகும் பற்றினுல் வினைமுதிர்வாந், தவாதவிவ்வினை முதிர்வாற் பிறப்பாகும் பிறப்பினுற், குவாவியபிணிமூப்புச் சாக்காட்டின் கூட்டமா, யுவாயவித் தடுமாற்ற மொழிவின்றி யுருளுமே" என்பது, நீலகேசி, புத்தவாதச் சருக்கம், ககசு-ஆம் செய்யுளினுரையிற்கண்ட செய்யுள்.

† போதிவிருக்ஷம் - அரசமரம்.

"தோன்றுவனவெல்லாம் நிலையற்றன ; அவை பிறப்பிறப்பிற்கு உட்பட்டவை ; எக்காலத்து இந்தச் சனனமரணநியமம் நீங்குமோ அக்காலத்தேதான் ஆனந்தம் காணப்படும்" என்னும் பொருள் அடங்கிய வாக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தனவென்றும் அவற்றைக் கண்ணுற்றறிந்த பின்பு அவருக்கு ஞானோதயமாயிற்றென்றும் ஜப்பான் தேயத்துப் பௌத்தநூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

இவ்வண்ணம் கௌதமர் *ஸத்தியசதுஷ்டய ஞானத்தைப் பெற்றபின், நாகரும் தேவரும் மற்றையோரும் களித்தனர் ; நன்னிமித்தங்கள் பல நிகழ்ந்தன.

அப்பாற் கௌதமர், "நான்விரும்பியதையடைந்தேன் ; யானெனதென்னும் அகங்கார மமகாரங்களினின்றும் தப்பினேன்" என்று களிப்புற்றார். †அப்பொழுது ம்ஹாப்பிரஹ்மா அவருக்குமுன்னே தோன்றி, "கவலையால்மெலிகின்ற மனிதர்மேல் இரக்கம்வை ; உலகத்தார் தமதுபயனையேகருதி உழைக்கின்றனர் ; பிறவுயிரோம்புதலைப் பேணிலர் ; எல்லோருக்கும் தருமோபதேசஞ்செய்து அத்தீய வழியினைமாற்று" என்றனர். அதுகேட்ட ‡ததாகதர் மனமகிழ்ந்து அவர் கூறியவாறே உண்மையை உபதேசித்துப் பரவச்செய்து எல்லாவுயிர்களையும் நல்வழிப்படுத்தற்கு நிச்சயித்தார்; நிச்சயித்தவர் தமக்குண்டான உண்மை ஞானத்தைத் தாம் முன்பு ஆசிரயித்திருந்த அராளராம முனிவர் உருத்திரகர் என்பவர்களுக்கு முதலில் அறிவிக்க வேண்டுமென்றுநினைத்து விசாரிக்கும்பொழுது அவர்கள் இறந்துபோய்விட்டார்களென்பதைக்கேட்டு மிகவும் வருத்தமுற்றார்.

அப்பால், முன்பு உருவேலாவனத்தில் தம்மோடு தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஐந்து தாபதர்களுக்கும் தாம்பெற்றபேற்றை அளித்தற்கு நினைந்து அவர்களைத் தேடிக்கொண்டு அவ்வனத்தின் வழியே செல்பவர், அங்கே உபகனென்னும் அந்

---

* ஸத்திய சதுஷ்டயமாவன: துக்கம், துக்கோத்பத்தி, துக்கநிவாரணம், துக்கநிவாரணமார்க்கமென்பன.

† கௌதமர் இங்ஙனம் ஞானம்பெற்றுப் புத்தத்துவம்பெற்றகாலம், ஈசான சகாப்தம், ௧௦௫ - ஆம் வருடத்தில் விசாகநக்ஷத்திரமும் பௌர்ணமாஸியுங்கூடிய புதன்கிழமையென்பர்.

‡ ஞானோதயமானபின்பு, கௌதமருக்குத் ததாதகர், புத்தர், ஜினர் என்பவை முதலிய காரணப்பெயர்கள் வழங்குவனவாயின.

தணொருவனைக்கண்டு அவனோடுரையாடித் தாமறிந்தவுண்மையை வெளியிட்டு, அவனை மகிழ்வித்து, அதனால் தமது கொள்கை பிறருக்கு உபதேசிக்கத்தக்கதென்பதில் ஊக்கமுற்று, மேற்கூறியதாபதர்களைவரும் காசியிலிருப்பதாகக் கேள்வியுற்றுப்போய்க் காசியைச்சார்ந்த * மிருகதாவமென்னும் வனத்திற் புகுந்தார்; அங்கேதவம்புரிந்துகொண்டிருந்த கௌண்டிந்யகுல புத்திரர்முதலிய ஐவரும் அவரைத் தூரத்துக் கண்டபொழுதே, "இவர் முன்பு தவத்தினின்று நீங்கினமையால், இவருக்கு நாம் யாதோருபசாரமுஞ் செய்தலாகாது" என்று தம்முட் பேசி நிச்சயித்துக்கொண்டிருந்தும் சமீபத்திற் கண்டவுடனே அவருடைய முகமலர்ச்சி முதலியவற்றால் தாம் பரவசமுற்றுத் திடீரென்றெழுந்து உபசாரஞ் செய்தார்கள்; ததாகதர் அதையேற்றுக்கொண்டு, "காயக்கிலேசம் செய்தற்கு வலியில்லாமல் வேண்டியவாறே நுகர்ந்தொழுகுபவன் மனத்தை எவ்வாறு அடக்குதல் கூடும்? இப்பொழுது நீர் அறிந்துகொண்டவழி யாது?" என்று வினவிய அவர்களுக்கு, "நற்காட்சிமுதலிய எட்டு அங்கங்களையுடைய வழியைப்பற்றி ஒழுகல்வேண்டும்; அவ்வாறு ஒழுகினாலன்றிச் சனனமரணங்களை நீக்குதல் ஆகாது; துக்கம், துக்கோத்பத்தி, துக்கநிவாரணமென்பனவற்றை உள்ளவாறறிந்தபின்பே இவ்வழியைப்பற்றி ஒழுகுதல்வேண்டும்; இதுவே நான்கண்டவழி" என்று உபதேசித்தார்; கேட்ட ஐவரும் அவர்கூறியவற்றை அங்கீகரித்துச் சிஷ்யர்களாய் அவரைச்சேர்ந்தார்கள்.

இங்ஙனம் அவர்கள் தம்முட் கூடியிருக்கத்தொடங்கியதே, பௌத்தர்களாற்கூறப்படும் † மும்மணிகளுள் ஒன்றான ஸங்கத்திற்குத் தொடக்கமென்பர்.

கண்டோரை வசீகரித்தற்குரிய அழகியபார்வையும் முகமலர்ச்சியும் கேட்டோருடைய உள்ளத்தைக் கவர்தற்கமைந்த சிறந்த இசைக்குரலும் இன்சொல்லும் புத்தருக்கிருந்தனவென்றும் அவைகளே அவருடைய பிரஸங்கங் கேட்டோர்களைவிரை

---

* மிருகதாவம் - மான்காடு.

† மும்மணிகளாவன, புத்த தர்ம ஸங்கமென்பன; "புத்த தர்ம சங்கமென்னு, முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கி" என்று மணிமேகலையில் வந்திருத்தல் காண்க; ௩௦ - ஆம் காதை, ௩ - ௪.

வில் அவருக்குச் சிஷ்யர்களாகச்செய்வதற்குச் சிறந்த கருவிகளாக இருந்தனவென்றும் புத்தசரித்திரங்கள் கூறுநிற்கும்.

பின்பு புத்தர், தாம் அறிந்து கைக்கொண்ட தருமமாகிய சக்கரத்தை எவ்விடத்துமுருட்ட நினைந்து அந்த மிருகதாவ வனத்திலேயே யிருந்துகொண்டு சாதிவேற்றுமை கருதாமலும் ஆண்பாலார் பெண்பாலாரென்று பாராமலும் இவர் பகைவர் இவர் நட்பினரென்று நினையாமலும் அங்கு வந்தோர் யாவருக்கும் ஒப்பத் தமது சித்தாந்தத்தை உபதேசித்துவந்தார்.

"இன்னார்க்கு மினியனா யிறந்தார்க்கு மின்றீம்பால்
குன்றாமற் பொழிந்திட்ட குன்றாய குணத்தினான்."

(நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், ௯௩-ஆம் பாட்டுரையிற்கண்டசெய்யுள்.)

அப்பொழுது, குசீநகரத்திருந்த யசனென்னும் செல்வவானொருவன், அவர் பெருமையைக் கேள்வியுற்று விரைவில் அவரைச் சரணமடைந்து அறங்கேட்டுத் தன்னுடைய பாலிய நண்பர்களாகிய ஐம்பத்துநால்வர்களோடும் பிக்ஷுவாய்ப் பௌத்த சங்கத்தைச் சார்ந்தான்.

அவருக்கு ஞானோதயமான நாள்முதல் ஐந்துமாதத்திற்குள்ளாகவே அறுபதுபேர்கள் இல்வாழ்க்கையைத் துறந்து பிக்ஷுக்களாய்ப் பௌத்ததருமத்தையே தஞ்சமாகப் பெற்றுச் சிஷ்யர்களுக்குரிய நிலையைப் பாராட்டிக்கொண்டு சங்கத்தின் அங்கமாக விளங்கினார்கள். இதனால், தம்முடைய தருமத்தை எல்லாரும் வருத்தமின்றியறிந்து அங்கீகரிக்கும்படி செய்தற்கு வேண்டிய போதனாசக்தி புத்தருக்கு மிகவுமிருந்ததென்றும், அவருபதேசித்த தருமம் மிக்கவிரைவிற் பரவிற்றென்றும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

பின்பு யசனுடைய தந்தை தாய் மனைவி ஆகிய மூவரும் அவரையடைந்து அறங்கேட்டு *உபாஸகரானார்கள்.

அப்பால், அவர் மேற்கூறிய அறுபது சிஷ்யர்களையும் ஒருங்கு சேர்த்து முகமலர்ச்சியோடும் அவர்களை நோக்கி, "அன்பர்களே, யான் உபதேசித்தவுண்மையை அறிவில்லாத மானிடர்களுக்கு விளங்கப் போதித்து அவர்களை அவ்வறிவின்மையி

* உபாஸகர் - பௌத்தரில் இல்லறத்தோர்; "மேலை மாதவர் பாதம் விளக்குஞ், சீல வுபாசகர் செங்கைநறு நீரும்" என்று மணிமேகலையில் வந்திருத்தல் காண்க; ௨௮ - ஆம் காதை, ௧௧ - ௨.

னின்றும் நீக்கி நல்வழிப்படுத்துதல் உங்களுடைய கடப்பாடாகும்; ஆதலால், நீங்கள் தனித்தனியே பலவிடங்களுக்குஞ் சென்று நம்முடைய சமயக்கொள்கைகளைப் பலர்க்கும் உபதேசித்து வருக '' என்று கட்டளையிட, அவர்களில் யசன்மட்டும் காசியிலிருந்தும் மற்றவர்கள் தனித்தனியே பலவிடங்களிற் சென்றும் தாமறிந்த தருமங்களை எல்லாருக்கும் அன்புடன் போதிப்பாராயினர்.

வருடந்தோறும் மழைக்காலத்தில் தமது சிஷ்யர்களை வருவித்துத் தம்முடனிருக்கச்செய்வதும் மற்றைக்காலங்களில் அவர்களைப் பலவிடங்களுக்குமனுப்பித் தருமப்பிரசங்கம் புரியச்செய்வதும் அவருக்கு வழக்கமாகவிருந்தன.

ததாகதர், மேற்கூறிய உருவேலாவனத்திலிருந்து அக்கினியை வழிபடுபவரும் அக்காலத்தில் ஆசிரியரென்று பெயர் பெற்றிருந்தவரும் வானப்பிரஸ்தருமாகிய அக்கினிகாசியபரென்பவரிடஞ் சென்று, அவரிடத்திருந்த கொடியபாம்பொன்றைத் தம்முடைய விசேட ஆற்றலாலடக்கி அவர் வழிபட்டுவந்த அக்கினியையே உதாரணமாகக்காட்டி, புலன்களெல்லாம் பொறிகளின் வழியே சென்று காமவெகுளிமயக்கங்களை உள்ளத்திலுண்டாக்கி அஞ்ஞானமாகிய பெருந்தீயால் ஒவ்வொருவரும் எரிந்து வருந்தும்படி செய்துகொண்டு வருகின்றனவென்றும், அத்தீயையவித்து நிருவாணத்தைப் பெறுதற்கு முயல்வோர் யாவரும் புலன்களால் உள்ளம் சலியாதபடி தம்முடைய பொறிகளை வெல்லவேண்டுமென்றும், இதையன்றி நிருவாணத்தையடைதற்குரிய வழி வேறொன்றுமில்லையென்றும் உபதேசிக்க, அவரும் அவருடைய சிஷ்யர்கள் ஐஞ்ஞூற்றுவரும் தங்கள் கொள்கைகளைத்துறந்து சங்கத்தைச்சார்ந்தார்கள்; பின்பு அந்தக் காசியபருடைய சகோதரர்களாகிய நதீகாசியபர், கயாகாசியபரென்னுமிருவரும் ததாகதரைச் சரணமடைந்து அறங்கேட்டுப் பிக்ஷுக்களானார்கள். அக்கினிகாசியபருக்குப் புத்தர் அக்கினியை உதாரணமாகக்காட்டி உபதேசித்த விஷயங்கள் ஆதித்தியபரியாய சூத்திரமென்னுநூலிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

பின்பு புத்தர், பிம்பஸாரனுக்கு முன்பு வாக்களித்ததை நினைந்து, அக்கினிகாசியபர் முதலியவர்களோடே உருவேலா

வனத்திலிருந்து இராசகிருகநகரத்தைச் சார்ந்த *யஷ்டிவனத்தை யடைந்தபொழுது, ஆங்குள்ளார் அவருக்கும் அக்கினி காசியபருக்குமுள்ள வேற்றுமையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் மயங்கினார்கள்; அப்பொழுது இராசகிருக நகரத்தரசனாகிய பிம்பஸாரன் வந்துபார்த்து மிக்க புகழ்பெற்ற காசியபரே இவருக்குச் சிஷ்யரானாரென்றால், இவர் ஒப்பற்ற பெரியோராயிருத்தல் வேண்டுமென்று முன்னையிலும் நன்குமதித்துப் புத்தரைவணங்கினான். அப்பொழுது காசியபர் பிம்பஸாரனுக்குப் புத்தருடைய மேம்பாட்டை மிகப்பாராட்டிக் கூறினர். அந்தச்சமயத்திற் காசியபரின் பெருமையைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டு அவருடைய பழம்பிறப்பைப்பற்றிய ஜாதககதையொன்று புத்தராற் சொல்லப்பட்டது; அதனால், ததாகதருக்குப் பழம்பிறப்புணர்ச்சியுமுண்டென நினைந்து அவரே பெரியோரென்று அரசன் முதலிய எல்லோரும் தெளிந்து அவரைச்சரணமடைய, அவர் ஜனனமரணங்களை நீக்கும் வழியை விளங்க விரித்து உபதேசித்தார்; அதுகேட்டவர்அனைவரும் பரமார்த்த தத்துவப் பொருளையறிந்து அவருக்கு அடியவரானார்கள்; பிம்பஸாரன், தன்னாட்டிற் சிறையிலடைபட்டிருந்தோர் யாவரையும் விடுவித்து எல்லாவுயிர்களுக்கும் தண்ணளிசுரந்து அரசாட்சி செய்வானாயினன்; அந்நகரத்துள்ள மற்றையோரும் யஷ்டிவனஞ் சார்ந்து புத்தர்பால் தருமோபதேசம் பெற்றுவந்தார்கள்.

பின்பு ஒருநாள் ததாகதர் பிக்ஷைக்கு வந்தபொழுது யஷ்டிவனம் இராசகிருகநகரத்திற்குத் தூரமாயிருத்தல்பற்றிச் சிந்தித்த அரசன், சமீபத்திலுள்ளதாகிய †வேணுவனத்தில் ஒரு ‡விஹாரங் கட்டுவித்து, அவ்விஹாரத்தோடு அவ்வனத்தை அவருக்கும் அவருடைய சங்கத்திற்கும் வாஸஸ்தலமாகக் கொடுத்தான். எல்லோரையும் தமதுவழியைப்பற்றி ஒழுகும்படிசெய்து அவர்களுடைய உள்ளங்களில் நிலைத்த ஞானதீப

* யஷ்டி - அதிமதுரமரம்.

† வேணுவனம் - மூங்கிற்காடு; இது புத்தருக்குப் பிரியமான வாஸஸ்தலங்களுளொன்று; இதில் அவர் பலவருடங்கள் சங்கத்துடன் தங்கியிருந்தாரென்று தெரிகின்றது; இது கரண்டவேணுவனமென்றும் வழங்கப்படும்.

‡ விஹாரம் - பௌத்தமுனிவர்கள் தங்குவதற்காகவே கட்டிய இடம்; "இந்திர விகார மேழுடன் போகி" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண் காதை, ௧௪.

த்தை ஏற்றுதற்பொருட்டுத்ததாகதர் அவ்வனத்திற்றங்கி அங்கு வருபவர்களுக்கெல்லாம் அன்புடன் தருமோபதேசஞ் செய்து வருவாராயினர்.

இப்படியிருக்கையில், ஓருநாள் அவருடைய சிஷ்யர்களாகிய அசுவஜித், பாஷ்பரென்ற பிக்ஷுக்களிருவரும் உரியகாலத்திற் பிக்ஷையெடுத்தற்பொருட்டு இராசகிருகநகரவீதியிற் செல்லுகையில், கபிலரென்பவருடைய மாணக்கர்களுள்ளே மேம்பட்டுவிளங்கும் *சாரீபுத்திரனென்பவன், அவர்களுடைய தோற்றப்பொலிவைக்கண்டு நன்குமதித்து அவர்களுடன் உரையாடிக் கௌதமருடைய மகிமைகளையறிந்து தனது நட்பாளனாகிய மௌத்கல்யாயனனென்பவனோடும் தனதுமாணக்கர்கள் இருநூற்றைம்பதின்மரோடும் வேணுவனஞ்சார்ந்து புத்தரைச் சரணமடைந்து. தருமோபதேசம்பெற்று † அருகத்தசையை அடைந்தான்; சாரீபுத்திரன் ‡ புத்தருடைய சிஷ்யர் பதின்மர்களுள் உயர்ந்தவன்; பௌத்தசமயநூலுணர்ச்சியிற் புகழ்பெற்றவன். மௌத்கல்யாயனன் §இருத்தியிற்சிறந்தவன்.

அப்பால், புத்தர், சாரீபுத்திரனுக்கும் மௌத்கல்யாயனனுக்கும் தமது சங்கத்தில் முதன்மையளித்தனர். அதுபற்றிச் சங்கத்துள்ள மற்றையோர் பிணங்கி அவ்விருவரோடும் கலகம் விளைப்பாராயினர்; புத்தர், அதுதெரிந்து தமது சங்கத்தார் எப்பொழுதும் கைக்கொண்டு ஒழுகவேண்டிய விதிகளை அப்பொழுது அவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அதன்பின் சங்கம் அமைதிபெற்று ஒழுகுவதாயிற்று. அதுதொடங்கிச் சங்கம் ‖ ஸேவகஸங்கிபாதமென்று பெயர்பெற்றது. மேற்கூறியவிதிகள் பிராதிமோக்ஷமென்ற நூலில் அடங்கியுள்ளன.

---

* சாரீயென்பவளின் புதல்வன்; இதுபற்றியே இவன் போதிஸத்துவாவதான கல்பலதையென்னும் வடநூலிற் சாரீஸுநுவென்று வழங்கப்படுவன். இவனையும் பின்புகூறப்படும் மௌத்கல்யாயனனையும் ஸஞ்சயரென்பவருடைய மாணக்கர்களாகச் சொல்வதுமுண்டு.

† அருகத்தசை - நிருவாணமடைவோர்க்குரிய தியானங்களுள் நான்காவது தியானத்தையடைந்தவர்களின் நிலைமை.

‡ புத்தருடைய சிஷ்யர் பதின்மர்களாவார்: காசியபன், ஆநந்தன், சாரீபுத்திரன், மௌத்கல்யாயனன், அனுருத்தன், ஸுபூதி, பூர்ணன், காத்தியாயனன், உபாலி, இராகுலனென்பவர்.

§ இருத்தி - அற்புதசக்தி; இது சித்தியென்றுங் கூறப்படும்.

‖ ஸேவகஸங்கிபாதம் - அடியவர்களின்கூட்டம்.

சங்கம் இவ்வாறு மேன்மேலும் வளர்ச்சியடைதலைப் பொருதமற்றைச் சமயவாதிகள் பௌத்ததர்மம் பரவாதிருத்தற் பொருட்டுப் பலவகையான இடையூறுகள் செய்துவந்தார்கள். ததாகதர் அவற்றைச் சிறிதும் மதியாமல் தமது கடப்பாட்டை மேற்கொண்டொழுகிவந்தார்.

பின்பு காசியபர் அக்கினிதத்தரென்னும் துறவியொருவர், வைசாலிநகரஞ்செல்லுதற்குப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டவராய் இடையே சாக்கியமுனிவரின் பெருமையைக் கேள்வியுற்று அவரையடைந்து அறங்கேட்டுத் தமதுகொள்கையைத்துறந்து பௌத்தபிக்ஷுவாயினர்; சங்கத்தில் மிகவும் மேன்மையுற்று விளங்கினமையின், இவர் மஹாகாசியபரென்றுங் கூறப்படுவர்.

கோசலதேசத்தில், ஸ்ராவஸ்திநகரத்துள்ளவனும் பெருஞ்செல்வவானுமாகிய *அநாதபிண்டகனென்னும்வணிகன், புத்தருடைய காருணிய உபதேச விசேடத்தைக் கேள்வியுற்று, உடனே இராஜகிருகநகரம்வந்து ஆங்குள்ள சூளனென்னுமித்திரன் வீட்டில் தங்கி அன்றிரவே பரபரப்புடன் புத்தரைச் சரணமடைந்து அறங்கேட்டு ஐயம் நீங்கப்பெற்று அவாவற்றுப் பிறப்பாகிய பெருங்கடலைக் கடத்தற்குரிய தெப்பமாகிய நல்வழியைக் கடைப்பிடித்தான்.

புத்தர் வேணுவனத்தில் இருக்கும்பொழுது அவரிடத்தில் தருமத்தைக்கேட்டுத் தத்தம் கொள்கைகளைவிட்டுப் பௌத்த மதத்தையடைந்து †சீவரதாரிகளாய்ப் பிக்ஷுக்களானோர் தொள்ளாயிரவரென்றும் உபாஸகரானோர் மிகப்பலரென்றுங் கூறுவர்.

இப்படியிருக்கையில், கௌதமர் சிறந்தஞானியாகிப் பலவிடத்துஞ்சென்று செய்துவரும் பிரசங்கத்தைக்கேட்ட அநேகர் தீயவழிகளினின்றுநீங்கிநல்லொழுக்கமுடையவர்களாயினரென்பதைச் சுத்தோதனன்கேட்டுத் தான் இறக்குமுன்னமே ஒருமுறையேனும் அவரைப்பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்பி அடிக்கடி பலரைத் தூண்டினமையால் அவர்கள் கபிலவாஸ்துவிலிருந்துவந்து அரசன் கருத்தைப் புத்தருக்குத் தெரிவித்தார்கள். அப்பால், புத்தர், சுத்தோதனன் முதலியோரைக்கண்டு தரு

* இப்பெயர் அநாதபரிபாலகனென்றுங் காணப்படுகின்றது.

† சீவரம் - பௌத்தபிக்ஷுக்கள் தரித்துக்கொள்ளும் ஆடை.

மோபதேசஞ்செய்து அவர்களையும் நல்வழிப்படுத்தநினைந்து வேணுவனத்தை நீங்கிக் கபிலவாஸ்துவுக்குச் செல்லுவாராயினர்.

அங்ஙனஞ்செல்லுகையில், இடையேயுள்ளபிரபாஸதேசத்தரசனாகிய வைடூரியனென்பவனை அவன் வேண்டுகோளின்படி நல்வழிப்படுத்தக்கருதிய புத்தர், அரசமரத்திலிருந்து கடைந்தெடுத்த நூற்றெட்டுமணிகள் கோக்கப்பட்டுள்ள மாலையால், "நமோபுத்தாய, நமோதர்மாய, நமஸ்ஸங்காய" என்னும் மந்திரத்தைத் தினந்தோறும் இரண்டிலக்கம் (உ00,00,0) தரம் ஜபித்து உருவேற்றும்படி உபதேசித்து, அதனாலுண்டாகும் பயனையும் அவனுக்குக்கூறி, அப்பாற்சென்று, *நியக்குரோதவனத்தையடைந்து அங்கே சிலநாளிருந்தனர்.

பின்பு, அவர் நியக்குரோதவனத்திலிருந்து கபிலவாஸ்துவைக்கிட்டிச் சுத்தோதனனால் தக்கவாறு உபசரித்தழைக்கப்பட்டு அந்நகரத்துள்ளே சென்றார். சுற்றத்தாரல்லாத ஏனையோர் அவமதித்து அவருக்கு யாதோருபசாரமுஞ் செய்யவில்லை; துறவிகளை நகரத்தார் அழைத்துச்சென்று பிக்ஷைபண்ணுவிப்பது அக்காலவழக்கமாகவிருந்தும், அவர்கள் புத்தரைப் பிக்ஷைக்கு அழையாமலே இருந்துவிட்டார்கள். அதனால், புத்தர் உரியகாலத்தில் பாத்திரமேந்திக்கொண்டு சிஷ்யர்களுடன் சென்று எவ்விடத்தும் பிக்ஷைவாங்குவாராயினர். தன்புத்திரர் இப்படி வீடுகள்தோறும்போய்ப் பிக்ஷையெடுக்கிறாரென்றசெய்தி சுத்தோதனன் காதிற்கு எட்டியது; எட்டவே அவன் எழுந்து விரைவாக ஓடிவந்து அவரைக்கண்டு, "மகிமைபொருந்திய புத்தரே, இப்படிச்செய்து ஏன் எங்களையெல்லாம் அவமதிப்புக்கு உள்ளாக்குகிறீர்? நீர் எல்லாருடைய வீடுகளிலுஞ்சென்று பிக்ஷையெடுக்கவேண்டுமோ? உமக்கும் உம்மையடுத்த இவர்களுக்கும் பிக்ஷைபண்ணுவித்தற்கு என்னால் முடியாதா?" என்று சொன்னான். புத்தர், "எங்களுடைய மரபிலுள்ளார்க்கு இவ்வாறு இரந்துபுசிப்பதே இயல்பு" என்றார். சுத்தோதனன், "அஃது எப்படி? நீர் புகழ்பெற்ற இராசபரம்பரையிற் பிறக்கவில்லையா? இந்த வம்சத்திற்பிறந்தவருள்

* நியக்குரோதவனம்-ஆலமரச்சோலை; இது கபிலவாஸ்துவிற்குச் சமீபமாகவுள்ளது.

ஒருவரேனும் ஒழுங்கீனமாக இப்படி நடந்ததுண்டோ?" என்றான். புத்தர், "நீரும் உமது முன்னோர்களும் இராசாங்க ஒழுக்கத்துக்கு உரியவர்கள். இதற்கு முன்பு பிறந்தவர்களும் இனிப்பிறப்பவர்களுமாகிய *புத்தர்களுடைய மரபிற்கு நான் உரியேன்; ஆதலால், அவர்கள் மேற்கொண்டொழுகிய ஒழுக்கத்தையே கைக்கொண்டேன்; இஃது இம்மைப்பயனையும் மறுமைப்பயனையும் தரும் பெருமையையுடையது; இது நிற்க; ஒருவன் ஒரு புதையலைக் கண்டெடுத்தால் அதனைத் தன் தந்தைக்குக்கொடுப்பது அவனுடைய கடமையாகும்; ஆதலால், நான் கண்டெடுத்த இப்புதையலைத் தருவேன்; தாமதியாமற் பெற்றுக்கொள்க" என்றார். சுத்தோதனன் நாணமுற்றுப் புத்தருடைய பிக்ஷாபாத்திரத்தைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு புத்தரைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துப்போய் அவருக்கும் அவருடன்வந்த ஆயிரத்தைந்நூறு பிக்ஷுக்களுக்

---

* உலகத்திற் பாவங்கள்பெருகப் புண்ணியங்கள் குறைந்த காலந்தோறும் உபதேசத்தால் அப்பாவங்களைப்போக்கி அருளறத்தை நிலைநிறுத்தி உயிர்களை நல்வழிப்படுத்தற்பொருட்டுப் புத்ததேவர் அவதரித்தலுண்டென்பது பௌத்தநூற்றுணிபு. அப்படியே இந்தக் கௌதமபுத்தருக்குமுன்பு அவதரித்த புத்தர்களுக்கு அளவில்லையென்று கூறுவர்; அஃது, "இறந்த காலத் தெண்ணில் புத்தர்களுஞ், சிறந்தருள் கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்தது" (௩௦-ஆம் காதை, ௧௪-௫) என்று மணிமேகலையிற் கூறியிருத்தலாலும் பெறப்படுகின்றது; அவர்களுள், கௌதமபுத்தருக்கு முன்னமே முறையே அவதரித்திருந்த இருபத்தேழு புத்தர்களுடைய பெயர்கள்மட்டும் இப்பொழுது தெரிகின்றன; அப்பெயர்களை, மணிமேகலைப் புத்தகத்தின் ௩௦௨-ஆம் பக்கத்திற் காண்க. கௌதமபுத்தருக்குப்பின்பு அவதரிப்போராகிய புத்தர் பெயர் மைத்திரேயபுத்தரென்பது என்பர். அதனை, பின்னெடுத்துக்காட்டப்படும் தக்கயாகப்பரணியின் உரையாலுணர்க:—'அந்தத் ததாகதபுத்தர் ஸ்ரீ வாரணசியிலே தருமமருளிச்செய்கிறார்: இனிப் பிறக்கக்கடவ மைத்திரியாழ்வாரான புத்ததேவர்க்குப் பாதாளத்திலே மாணிக்கத்தால் அடித்துக்கிடந்ததொரு கோயிலுண்டு; அக்கோயில் மாணிக்கரத்தினமாளிகை; ஐந்நூறுயோசனை நீளமும் ஐந்நூறுயோசனை அகலமுமுள்ளதொன்றென்று தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலொன்றாலே பெருவிரலும் மணிவிரலுங்கொண்டு எடுத்துக்காட்டியருளி மீண்டும் காலாலே அழுத்தியருளினாரென்றுண்டு.'—("சதுரானனன்" என்னுந் தாழிசையின் விசேடவுரை.) மைத்திரியாழ்வார் - மைத்திரேயபுத்தர்; புத்தரையும் அவருடைய தாதுக்களையும், பௌத்தபிக்ஷுக்களுள் மேம்பட்டோரையும் ஆழ்வாரென்றல் தமிழ்ப்பௌத்தநூன்மரபென்று தெரிகின்றது; புத்ததாதுக்கள் தாதுஆழ்வாரென்றும் பௌத்தபிக்ஷு ஒருவர் ஈழமடிப்படுத்ததாடையாழ்வாரென்றும் நீலகேசியுரை முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

கும் அமுதுசெய்விப்பானாயினன். இங்ஙனம் கபிலவாஸ்துவிலிருக்கையில், ஒருநாள், புத்தர் தாம் பிக்ஷுவாக இருத்தல்பற்றி நாணிய சுத்தோதனனுக்கும் தம்முடைய தாயத்தார்க்கும் தாம் பெற்றிருந்த *இருத்தியாற்றல்களைக்காட்டி அவர்களால் நன்கு மதிக்கப்பெற்றுப் பின்பு தருமோபதேசஞ்செய்தார்.

ததாகதர் கபிலவாஸ்துவிற்குச் சென்றபொழுது முதலில் காலச்ரேஷ்டியென்ற ஒருபிரபுவின் வீட்டிலும் பின்பு தமது தாயின் சரீரதாது வைக்கப்பட்டுள்ள ஆலயத்திலும் தங்குவாராய் அந்நகர வீடுகள்தோறுஞ்சென்று பிக்ஷையெடுத்துப்பாத்திரம் நிரம்பியவுடன் தமது இருப்பிடத்திற்குச்செல்லுவாரென்று சொல்லுவர்.

அந்நகரத்திலே துவாதச நிதானத்தைப்பற்றியும் மஹாப்பிரஜ்ஞாசூத்திரத்திலுள்ளபடி பிரஜ்ஞாபாரமிதையைப்பற்றியும் புத்தர் உபந்யஸித்ததைக்கேட்டுப் பௌத்தரானோர் மிகப்பலர்.

அந்நாட்களிலே ஒருநாள் சிஷ்யர்களோடு சுத்தோதனனுடைய அரண்மனையிற் பிக்ஷைக்குப்போனபொழுது ஆங்குள்ள ஆண்பாலார் பெண்பாலாராகிய இருதிறத்தாரும் வந்து பணிந்து புத்தரை உபசரித்தார்கள். யசோதரைமட்டும்வரவில்லை. ஆப்தர்கள் சென்று புத்ததரிசனத்திற்காக வரவேண்டுமென்று யசோதரையை அழைத்தபொழுது அவள், “என்னைக் குணவதியென்று தாம் எண்ணியிருப்பின், அவர் என்னை நல்வழிப்படுத்தற்பொருட்டு இங்கே எழுந்தருளுவார்; அப்பொழுது அடியேனும் அவரை இவ்விடத்திலேயே தக்கவாறு வழிபடுதற்கு உரியேன்” என்று சொன்னாள். புத்தர், தம்மைத் தரிசித்தற்குவந்த குழாங்களுள்ளே யசோதரையைமட்டுங் காணாமையால் தாம் முன்பு கருதியிருந்தவாறே அவளுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து ஆசிரியராதற்கு விரும்பிச் சிஷ்யர்களாகிய இரண்டு பிக்ஷுக்களுடன் அவளிடஞ்சென்று அவளாற் பூசிக்கப்பட்டுத் தமது பழைய நிலைமையை நினைந்து வருந்தி மிகத்

* ‘நின்னைப்பணியாது மானித்துநின்ற அரசன்முன் வில்லேற்றி அவன் மானந்தவிர்த்து, மற்றுநின்ஞாதிகள் தமதுமானத்தால் நின்னை அவமதிப்ப, அவர்களது மானம்போக்குதற்கு நீ இருத்திகாட்டினமை மறந்தாயோ’ (நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், ௬௮-ஆம் பாட்டுரை) என்பதனால், புத்தர் சுத்தோதனனுக்கு வில்லேற்றியும் இருத்திகாட்டியும் தமது பெருமையைப் புலப்படுத்தினாரென்று தெரிகின்றது.

துக்கித்த அவளது துயரத்தைத் தமது இனியமொழிகளாற் போக்கி, எல்லாவற்றாலும் மேம்பட்டு விளங்கிய அப்பெண்மணியின் நற்குண நற்செய்கைகளையும் அவளுடைய உண்மையான வைராக்கியத்தையும் அங்கேவந்திருந்த சுத்தோதனன் சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து, பழம்பிறப்பிலும் அவள் தூய்மையையுடையவளா யிருந்தாளென்பதை ஆண்டுள்ளாரெல்லோர்க்கும் புலப்படுத்துதற்கு அவளைப்பற்றிய ஜாதககதையொன்றைச் சொல்லி அவளுக்குத் தம்முடைய தருமத்தை உபதேசித்தார்.

இவ்வாறு உபதேசம் பெற்றுக்கொண்ட யசோதரை, சில தினங்களுக்குப்பின், தம் புதல்வனாகிய இராகுலனையழைத்து, "உன் தந்தையையடைந்து, அவரிடமிருந்து நீ பெறத்தக்க உரிமைப் பொருள்களையெல்லாம் விரைவிற்பெற்றுக்கொள்" என்றாள். அதற்கு அப்பாலன் "என் தந்தையை இன்னாரென்று அறிந்திலேனே! நான்போய்க் கேட்பது எப்படி?" என்றான். யசோதரை உடனே அவனையெடுத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குப் போய்ஒருசுவர்மறைவில் நின்று, அங்கேபிக்ஷைபண்ணிக்கொண்டிருந்த புத்தரைச் சாளரவழியாற்காட்டி, "அதோ பலபிக்ஷுக்களின் நடுவே அமுதுசெய்துகொண்டிருக்கும் மிகுந்த ஒளியுள்ளவராகிய ஸந்யாஸியே உன்தந்தையாவார்" என்று சொல்லி, அப்பாலனை அவரிடம் விடுத்தாள்; ஏழு அல்லது எட்டுப்பிராயத்துக்குமேற்படாத அவன் அப்படியே புத்தரிடம்போய்த் தனக்குரியசொத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று இடைவிடாமற் கேட்டுக்கொண்டே அவரைத்தொடர்ந்து நியக்குரோத வனத்தையடைந்தான். அப்பொழுது புத்தர், "எல்லோரும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குக்கொடுக்கும் பொருள்கள் அழிவுள்ளவை; நாம் போதிவிருக்ஷத்தினடியில் அடைந்தநிதி அழிவற்றது; அதனை இவனுக்குக்கொடுப்போம்" என்று எண்ணிக்கொண்டு சாரீபுத்திரனை நோக்கி, "இராகுலனையும் சங்கத்திற்சேர்த்துக் கொள்க" என்று கட்டளையிட, அவன் அவ்வாறு செய்தான்.

பின்பு ஒருநாள் புத்தர் கபிலவாஸ்துவிற்குப்போனபொழுது அங்கே மணமகனாக இருக்கும் (கௌதமியின் புதல்வனா

கிய) *நந்தனையடைந்து, தம்மைக்கண்டு மிகுந்த பரபரப்போடு வந்து அன்புடன் பணிந்த அவனை நோக்கி, "அகங்காரமமகாரங்களைவிட்டு ஆராய்ச்சிசெய்து உண்மைப்பொருளை அறிதலே எல்லாவற்றிலும் மேலானது" என்று உபதேசிக்க, அவன் அதனை மகிழ்ந்துகேட்டு, உடனே எல்லாவற்றையுந் துறந்து, அவருடைய பிக்ஷாபாத்திரத்தை வாங்கித் தன் கையிலேந்திக்கொண்டு, அவரோடு கூடவே நியக்குரோதவனத்தையடைந்து பிக்ஷுவாகிச் சங்கத்தைச் சார்ந்தான். நந்தன் சங்கத்தைச் சார்ந்தது இராகுலன் புத்தரையடைந்ததற்கு முன்பென்றுகூறுவதுமுண்டு.

இவ்வாறு இராகுலனும் நந்தனும் துறவுபூண்டதையறிந்து, "அரசாட்சி செய்தற்குரிய அருமைப் புதல்வர்களிருவரையும் சிறந்த பேரனொருவனையும் இம்முதுமைப்பருவத்தில் இழந்துவிட்டேனே; இனி யாதுசெய்வேன்!" என்று மிகுந்த வருத்தமுற்று மற்றவர்களுக்கேனும் இனி இந்த வருத்தமில்லாதிருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்றெண்ணி வந்த சுத்தோதனனுடைய வேண்டுகோளின்படி, பெற்றோர்களுடைய அனுமதியின்றிப் பிள்ளைகளைப் பிக்ஷுக்களாகச் செய்வித்தல் கூடாதென்றவிதி அப்பொழுது புத்தரால் உண்டுபண்ணப்பட்டது.

போதிவிருக்ஷத்தினடியில் ஞானோதயமான காலந்தொடங்கி அதுவரையிற் புத்தருக்கு இவ்வாறு பதினெட்டு மாதங்கள் சென்றனவென்பர்.

பின்பு இராஜகிருகநகரத்தைச்சார்ந்த வேணுவனஞ்செல்ல நினைந்து வழிக்கொண்டு இடையேயுள்ள அநோமாநதிக்கரையையடுத்த 'அனுப்பிரியா' என்னுமிடத்தில் ஒருமாந்தோப்பில் தங்கியபொழுது, அங்கே தரிசித்தற்குவந்த உறவினராகிய சாக்கி

* நந்தனும் உருபநந்தையென்பவளும் கௌதமி, கௌதமரை வளர்க்கத் தொடங்கியபின்பு அவள்பெற்ற மக்கள்; 'புத்ததேவர்க்கு ஞாதியாவானொருவன் நந்தனென்பான்; அவனுக்குத் தர்மோபதேசம்பண்ணித் தவம்படுத்தி அவனைப் பிடகத்திரயமோதுவிப்ப, அவன் நித்ராஸமயத்துத் தன் ஸ்திரீயாகிய வரசுந்தரியை நினைந்து அரற்ற, அந்த வேட்கையைத் தவிர்ப்பான் வேண்டித் தேவலோகத்து அப்ஸரஸ்ஸுக்களைக் காட்டி வரஸுந்தரிமேல் உபேக்ஷைபண்ணுவிக்கலுற, அவனும் அப்ஸரஸ்ஸுக்களைக்கண்டு ஸ்திரீவேட்கை பெருத்துத் தவம்விட்டுப் போயினன்' என்பது நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், ௧௬-ஆம் பாட்டுரை.

யர்கள் பலரும் கோலியர்கள்பலரும் வேறுபலரும் அவரிடம் தருமோபதேசம்பெற்றுப் பௌத்தமதத்தை அடைந்தார்கள். அவர்களுள்ளே மிகப் பிரஸித்தரானவர்கள் *ஆனந்தன், தேவதத்தன், உபாலி, †அநுருத்தனென்பவர்கள்; ஆனந்தன் புத்தரை வழிபடுபவர்களிலும் அவருடைய அன்பைப்பெற்றவர்களிலும் மேற்பட்டவன்; தேவதத்தன் பிற்காலத்திற் பொறாமையுற்றுப் புத்தருக்கு விரோதியாகி ஸங்கத்திற் பலகலகங்களைச்செய்தவன்; உபாலி சாதியில் அம்பட்டன்; இவன் தன்னுடைய அறிவின்மிகுதியால் பௌத்தர்களுள்ளே மிக்க கௌரவமடைந்தவன். அநுருத்தன் பௌத்தமதத்தைச்சார்ந்த தத்துவசாஸ்திரங்களில் மஹாநிபுணனானவன்.

அப்பால் ததாகதர் தமது பெரியஸங்கத்தோடு கோசலதேசத்தில் ‡'ரப்தி'நதிக்கரையிலுள்ளதாகிய ஸ்ராவஸ்திநகரஞ்சென்று அங்கே தம் வரவுநோக்கி மிக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த §ஜேதவன விஹாரத்தை ஸங்கத்திற்காக மேற்கூறிய அநாதபிண்டகனென்ற பிரபு தாரைவார்த்துக்கொடுக்க, அதை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அதிற்றங்கிச் செய்துவந்த உபந்நியாஸங்களைக் கேட்டுப் பௌத்தரானோர் பலர்; பின்பு அந்நகரத்தரசனாகிய 'பிரஸேனஜித்' என்பவனும் வந்து தருமங்கேட்டு உலகப்பற்றொழிந்தான்.

புத்தர் தருமசக்கரப்பிரவர்த்தனஞ் செய்யத் தொடங்கிய காலமுதலாக இவ்வாறு அவரால் மூன்று வருடங்கள் கழிக்கப்பட்டன.

பின்பு, புத்தர் வைசாலிநகரஞ்சென்று அதைச்சார்ந்த மஹாவனமென்னும் சோலையிலுள்ள கூடாகாரவிஹாரத்தில் தங்கி அங்கே வருவோர்களுக்கெல்லாம் தருமோபதேசஞ்

* ஆனந்தனும் தேவதத்தனும் சுத்தோதனன் தம்பியாகிய சுக்கிலோதனனுடைய பிள்ளைகள்.

† அநுருத்தன் - சுத்தோதனன் தம்பியாகிய அமிர்தோதனனுடைய குமாரன்.

‡ இந்நதி அஜிரவதியென்றும் கூறப்படும்.

§ இவ்வனம், முதலில் ஜேதனென்ற ஓரரசனுடையதாக இருந்தமையின், இப்பெயர்பெற்றதென்பர்; இதில் புத்தர் ஏழுவருடகாலம் வஸித்தாரென்று ஜப்பான்தேசத்துப் பௌத்தநூல்களால் தெரியவருகிறது.

செய்துவந்தார்; அப்படியிருக்கையில், உரோகிணிநதியைப்பற்றிக் கோலியர்களுக்கும் சாக்கியர்களுக்கும் பிராணஹானியைத் தருவதற்குரிய பெரியகலகம் உண்டாயிருக்கிறதென்று கேள்வியுற்றுக் காருணியமேலீட்டால் உடனே கபிலவாஸ்துவுக்குச் சென்று அவர்களைச் சமாதானமுற்றிருக்கும்படி செய்துவிட்டு மீண்டுவந்து மஹாவனத்திலே இருந்தனர்.

அவர் அவ்வனத்திலிருக்கும் நாட்களிலே, சுத்தோதனன் நோயால் மிகவும் துன்புறுகின்றானென்று அறிந்து அவ்வனத்திலிருந்து கபிலவாஸ்துவுக்குச்சென்று அவன் இறக்குங்காலத்திலே உடனிருந்து அவனிறந்தபின்பு அவனுக்குச் செய்தற்குரிய அபரக்கிரியைகளையெல்லாம் தாமே செய்துமுடித்தார். சுத்தோதனன் இறந்தகாலம் ஈசானசகாப்தம் நூற்றேழாவது வருடமென்றும், இறக்கும்பொழுது அவனுக்குப் பிராயம் தொண்ணூற்றேழென்றுங் கூறுவர்.

அப்பால், புத்தர் கபிலவாஸ்துவினின்றும் மீண்டு மஹாவனத்துள்ள கூடாகார விஹாரத்துக்குவந்து ஸங்கத்தோடு தங்குவாராயினர். அங்கே கபிலவாஸ்துவிலிருந்து தொடர்ந்துவந்த மஹாப் பிரஜாவதிகௌதமி, யசோதரை முதலிய சாக்கிய மாதர்கள் பலர்க்கும் கோலியமாதர்கள் பலர்க்கும் தருமோபதேசஞ்செய்தார்.

அதுகேட்ட மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமியும் மற்ற மங்கையரும் இல்வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றவர்களாய்த் தங்களையும ஸங்கத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று மிகவும் பிரார்த்தித்தார்கள். புத்தர் தமது தாய்சொல்லியதை நிறைவேற்றுதற் பொருட்டுப் பெண்பாலாரும் பிக்ஷுணிகளாகி ஸங்கத்தையடையலாமென்று நியமித்ததன்றிப் பிக்ஷுணிகளுக்குரிய விதிகளையும அப்பொழுது கட்டளையிட்டார். உடனே மேற்கூறிய மங்கையர் பலரும பிக்ஷுணிகளாகிச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தார்கள்; அவர்களுள் முதலில பிக்ஷுணிகளானவர்கள் மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமியும யசோதரையும்; அதுதொடங்கி ஸதுர்களும் பிக்ஷுணிகளாகிச் சங்கத்தைசசேரும் வழக்கம் நடைபெற்றுவந்தது.

முதலில, புத்தருக்கு ஸ்திரீகளை ஸங்கத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளுதற்கு மனமில்லாமலிருந்ததென்றும், பின்பு ஆனந்

தனுடைய வேண்டுகோளால் அவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுதற்கு உடன்பட்டாரென்றும் சொல்லுவதுண்டு.

பின்பு புத்தர் மஹாவனத்திலிருந்து பிரயாகைக்கு அருகேயுள்ளதான கௌசாம்பிநகரத்தைச்சார்ந்த மகுளமென்னுமலைக்குச் சென்று அதிற் சிலகாலந் தங்கியிருந்து, அப்பால், இராஜகிருகநகரம்போய்ப் பிம்பஸாரனுடைய மனைவியாகிய க்ஷேமையென்பவளுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தார்.

அதுகேட்டு அவள் பிக்ஷுணியாகி ஸங்கத்தையடைந்தாள். அப்பொழுது ஸங்கத்திலுள்ள ஒரு பிக்ஷுவானவர் தமக்குள்ள இருத்திசக்தியைப் புலப்படுத்த நினைந்து, அற்புதமானவழியாலே ஒரு பிக்ஷாபாத்திரம் பெற்றார். அதையறிந்த புத்தர் வருத்தமடைந்து, "பிக்ஷுக்கள், தமக்குக் கிடைத்த இருத்திசக்தியை நிர்வாணமடைவதற்கு உரியவழியை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளுதற்கன்றி உலகத்தார் மதிக்கும்படி ஆச்சரியகரமான காரியங்களைச் செய்வதற்குக் கருவியாகக்கொள்ளுதலில் யாதும் பயனில்லை" என்று பிக்ஷுக்கள் யாவருக்குஞ்சொல்லி மேற்கூறிய பிக்ஷாபாத்திரத்தை உடைத்து வீசியெறிந்தார். இவ்வாறு இருத்திசக்தியைப் பாராட்டி அற்புதகாரியங்களைச் செய்தலில் யாதும் பயனில்லையென்று சொன்னமையாற் புத்தருக்கு அவ்வகையான சக்தி யாதொன்றும் இல்லையோவென்று பலர் எண்ணங்கொண்டிருந்தார்கள்; அவர்கள் அவ்வாறெண்ணியதைப் பிம்பஸாரனாலறிந்த புத்தர், தமக்குள்ள சக்தியைப் புலப்படுத்தற்கு ஒருகாலத்திற் பற்பல அற்புதகாரியங்களைச் செய்தார்.

அதன்பின் திரயஸ்திரிம்சலோகஞ்சென்று அங்கே இந்திரன் மகளாகப்பிறந்து வளர்ந்துகொண்டிருந்த தாயாகிய மாயாதேவிக்குத் தத்துவோபதேசஞ்செய்து சிலநாள் அங்கிருந்துவிட்டுப் பின்பு அவ்வுலகிலிருந்து ஸங்கர்ஷமென்னுமிடத்திலிறங்கி ஜேதவனவிஹாரத்திற்குச் சென்றாரென்று சொல்லுவதுண்டு.

அவர் அந்தவிஹாரத்திலிருக்கும்பொழுது விரோதிகளிற் சிலர், தன்னை அவர் விரும்பிக்கூடினதாகச் சொல்லும்படி துஷ்டமங்கையாகிய சிஞ்சையென்பவளைத் தூண்டினார்கள். அவளும் அவ்வண்ணமே அவர்பால் தோஷாரோபணம்

செய்வாளாயினள். அந்த அபவாதம் அழுக்காறுள்ள சிலருடைய முயற்சியாற் காரணமின்றி உண்டாக்கப்பட்டதென்று விரைவில் யாவர்க்கும் புலப்பட்டுவிட்டது.

அப்பால், புத்தர் கபிலவாஸ்துவுக்கு அருகேயுள்ள * சிம்சுமாரம் என்னுங் கற்பாறையிற் சிலகாலமிருந்தார். இருக்கும்பொழுது, அங்குவந்த நகுலனென்னும் பிரஸித்த சிஷ்யனுடைய தாய்தந்தையர்களும், மௌத்கலியென்பவனுடைய தாய்தந்தையர்களும் அவர்பால் அறங்கேட்டுப் பௌத்தரானார்கள். பின்பு புத்தர் கௌசாம்பிநகரத்துக்கு ஸங்கத்துடன் மீண்டு வந்தார். அவர் அந்நகரத்திலிருக்கும்பொழுது மௌத்கலியென்பவனால் ஸங்கத்திற் பெருங்கலகமுண்டாயிற்று. புத்தர் இயன்றவரையில் சமாதானஞ்செய்தும் அடங்கவில்லை; கலகம் மேன்மேலும் வளர்ச்சியுற்று வந்தது. அதுதெரிந்த புத்தர் தமது சிஷ்யர்களை, அங்கே விட்டுவிட்டுத் தனியே பாரிலேயகமென்ற காட்டையடைந்து அக்காட்டில் ஆங்குள்ளவர்களால் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட குடிசையொன்றிலிருந்தார்; இருக்கையில், ஸங்கத்துள்ள சிஷ்யர்கள் தாங்கள்செய்த குற்றவிஷயத்தில் அநுதாபமுற்று, "போதி வேந்தன் சரணலால் அரண்புகேம்" என்று அவரைச் சரணமடைந்து பணிந்து,

"பூமகனே முதலாகப் புகுந்தமர ரெண்டிசையுந்
தூமலரா லடிமலரைத் தொழுதிரந்து வினவியநாட்
காமமுங் கடுஞ்சினமுங் கழிப்பரிய மயக்கமுமாய்த்
தீமைசால் கட்டினுக்குத் திறற்கருவி யாய்க்கடந்த
நாமஞ்சார் நமர்களுக்கு நயப்படுமா றினிதுரைத்துச்
சேமஞ்சார் நன்னெறிக்குச் செல்லுமா றருளினையே!
எண்ணிறந்த குணத்தோய்நீ யாவர்க்கு மரியோய்நீ
யுண்ணிறைந்த வருளோய்நீ யுயர்பார நிறைத்தோய்நீ
மெய்ப்பொருளை யறிந்தோய்நீ மெய்யறமிங் களித்தோய்நீ
செப்பரிய தவத்தோய்நீ சேர்வார்க்குச் சார்வுநீ
நன்மைநீ தின்மைநீ நனவுநீ கனவுநீ
வன்மைநீ மென்மைநீ மதியுநீ விதியுநீ
யிம்மைநீ மறுமைநீ யிரவுநீ பகலுநீ
செம்மைநீ கருமைநீ சேர்வுநீ சார்வுநீ"

* இது சம்சுமாரமென்றும் காணப்படுகின்றது.

"அருளாழி பயந்தோய்நீ யறவாழி நயந்தோய்நீ
மருளாழி துரந்தோய்நீ மறையாழி புரிந்தோய்நீ
மாதவரின் மாதவனீ வானவருள் வானவனீ
போதனருட் போதனனீ புண்ணியருட் புண்ணியனீ
ஆதிநீ யமலனீ யயனுநீ யரியுநீ
சோதிநீ நாதனீ துறைவனீ யிறைவனீ
யருளுநீ பொருளுநீ யறவனீ யநகனீ
தெருளுநீ திருவுநீ செறிவுநீ செம்மனீ"

(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கக-ஆம் கலித்துறையின் உரையிற்கண்டவை.)

என்று துதித்து "எங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்க" எனப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

புத்தர் அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து பொறுத்துக்கொண்டதன்றி அவர்களுக்குச் சித்தசமாதான முண்டாகும் வண்ணம் தர்மோபதேசமுஞ்செய்தார்.

அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்த சிஷ்யர்களுடன் மகததேசஞ் செல்லும் புத்தர், இராஜகிருக நகரத்துக்கருகேயுள்ள கிராம மொன்றிலிருப்பவனும், உழுதொழில்செய்து சீவிப்பவனுமாகிய பாரத்துவாசனென்னும் பிராமணனையடைந்து பிக்ஷைகேட்டார். அப்பொழுது அவருடைய தோற்றப்பொலிவைக் கண்ட பலர்வந்து அவரை வணங்கி நின்றார்கள். பாரத்துவாசன் அவர் தன்பால் இரத்தற்கு வந்ததைநினைந்து கோபங்கொண்டு, "பிக்ஷுவே! நான் உழுது விதைத்து அதனாலுண்டாகும் பயனையுண்டு சுகமாக இருக்கிறேன்; நீரும் இவ்வண்ணமே செய்வீராயின், உமக்கு உளதாகுங்குறை யாது?" என்றான். புத்தர், "நானும் உழுகின்றேன்; விதைக்கின்றேன்; அதனாலுளதாகும் பயனை நுகர்ந்து இன்புற்றிருக்கின்றேன்" என்றார். அதற்கு அவன், "நீர் உழுபவரென்பது உண்மையாயின், மாடு எங்கே? கலபபை எங்கே! விதைமுதலியன எங்கே? காட்டுமின்" என்றுகேட்டான். அதற்குப் புததர், "விதை ஶ்ரத்தை; அதை முளைத்து விருத்தியடையும்படி செய்வதாகிய மழை நற்காரியம்; வயல் தருமநூல்; உழுதற்குரிய கலப்பையின் அங்கங்கள் அறிவும் வணக்கமும்; தர்மம் அக்கலப்பையின் பிடி; உழும் எருது விடாமுயற்சி; அவ்வெருத்தைத் தன்வயமாக்கிச் செலுத்துங் கயிறு மனம்; தாற

றுக்கோல் ஊக்கம்; பயிர்க்கு இடையூறாகிய களை மயக்கமாகும்" என்றும், "இத்தகையதான வியவஸாயம் நிர்வாணமாகிய பலத்தை அளித்துப் பலவகைத் துக்கங்களையும் போக்குகின்றது" என்றுங்கூறினர். இவ்வினிய மொழிகளைக்கேட்ட பாரத்துவாசன், தனது வீண்செய்கைகளைத் துறந்து அவருக்குச் சிஷ்யனானான்.

பின்பு புத்தர் அங்கிருந்து கோசலதேசத்துள்ள ஸத்தியப் பிரியையென்னும்நகரத்தையடைந்து அங்கே சிலகாலந்தங்கினார். அப்பால் தெற்கே நெடுந்தூரம்வந்து பின்பு, காசி, வைசாலி இந்நகரங்கள் வழியாகச்சென்று ஸ்ராவஸ்திநகரத்தையடைந்தார். இடையிடையே அவர் செய்துவந்த பிரஸங்கங்கள் பல; அவற்றைக்கேட்டுப் பௌத்தரானோர் மிகப்பலர்.

சிலநாளைக்குப்பின் ஸ்ராவஸ்தியில் இராகுலனுக்கு மஹாராகுல ஸூத்திரத்திலுள்ள தர்மத்தைப் போதித்தார்; அப்பொழுது அவனுக்குப் பிராயம் பதினெட்டு.

அதன்பின் இராகுலன் மிக்கபரிபாகமடைந்திருக்கிறானென்பதை அறிந்துகொண்டு அவனைப்பிக்ஷுவாக்கி அவனுக்கு இராகுலஸூத்திரமென இக்காலத்தில் வழங்கும்நூலைஉபதேசித்தார்.

பின்பு நியக்குரோதவனத்தையடைந்து அதிற் சிலநாள் தங்கியிருந்தார்; இருக்கையில் சுத்தோதனனுக்கும் அவனைப் பின்பற்றி அரசனாயிருந்த பத்திரகனென்பவனுக்கும் பின்பு கபிலவாஸ்துவை ஆண்டுகொண்டிருந்த மஹாநாமனென்பவனுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து அவனை உய்வித்தார்.

அக்காலத்தில் அங்கேவந்த ஸுப்பிரபுத்தன் தன்மகளாகிய யசோதரையைத் துறந்ததுபற்றிப் புத்தரை வெளிப்படையாக வைதானென்றும், அப்பொழுது பூமிவெடிக்க அவ்வெடிப்பில் விழுந்து அவன் பாதலம்போயினனென்றும் சொல்லுவதுண்டு.

பின்பு, புத்தர் ஆலவியென்னுமூருக்குப்போய் அங்கே குழந்தைகள்பலவற்றை விழுங்கிக்கொண்டுவந்த துஷ்டராக்ஷஸனொருவனுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து, அவனைச்சீலவானாக்கினர். அவர் அவ்வூரிலிருக்கும்பொழுது, ஒருநாள் தருமங்கேட்டலில் மிக்க விருப்பமுற்றுவந்த ஒருவன் கடும்பசியோடிருத்தலையறிந்து உண்பித்து, அப்பால் அவனுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்

கார். இதனால், புத்தரிடம் தருமோபதேசம் பெறுவதற்குப் பட்டினியிருத்தல் முதலிய விரதங்கள் வேண்டாவென்பதும் அவர் மிக்க இரக்கமுடையரென்பதும் வெளியாகின்றன.

அதன்பின் மகததேசத்தையடைந்து அதிலுள்ள ஊர்கள் தோறுஞ்சென்று கேட்பவர்களுடைய அளவுக்குத் தக்கவண்ணம் தருமோபதேசஞ் செய்துகொண்டு வருபவர், ஒருவேடனாற் கட்டப்பட்ட வலையொன்றில் அகப்பட்டுச் சிக்குண்டு வருந்திய மானொன்றைக் கண்டு இரங்கி அதனை அவ்வலையினின்றும் விடுவித்துவிட்டுச்சென்று ஒருமரத்தடியில் சீலசமாதியில் இருந்தார். இருந்தபொழுது, மேற்கூறிய வேடன் தான் அகப்படுத்திய மானை அவர் விடுவித்ததுதெரிந்து கோபங்கொண்டு அவரைக் கொல்லத்தொடங்கி அவருடைய மகிமையால் தடுப்புண்டு நின்றுவிட்டான். சிறிதுபொழுது சென்றபின், அவர் அவனைப்பார்த்துச்செய்த தருமோபதேசத்தால், அவ்வேடனும் அவனுடைய குடும்பத்தாரும் அல்லவைகடிந்து நல்லவைபுரிவாராயினர்.

அப்பால், ஶ்ராவஸ்திநகரஞ்சென்று, அங்கே சிலநாள் தங்கி, "அறஞ்செய்மின்; மறம் ஒழிமின்" எனப் பிரஸங்கமாரி பொழிந்து பாவவெப்பத்தைத் தணித்து வருபவர், தமது பிக்ஷைப்பாத்திரத்தைக் கூடவிருந்த பிக்ஷுவொருவர், கவர்ந்துகொண்டு பிரிந்துசென்றதைப் பாராட்டாமல் இரண்டுமுறை பொறுத்தார்; பொறுத்தவர் பின்னும் அவ்வாறு நிகழாதிருக்க வேண்டி, தமக்கு உதவியாகப் பிரியாமற்கூடவிருக்கும்படி ஆனந்தனுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவனும் அவ்வாறே விட்டுப் பிரியாமல் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளை அன்புடன் செய்துவருவானாயினன்.

அப்படியிருக்கையில், அந்நகரத்துள்ள விசாகையென்பாளொருமடந்தை, புத்தருடைய மகிமைகளைக் கேள்வியுற்றுத் தருமத்தின் நன்மைகளை ஆராய்ந்து, சங்கத்தார் இனிது தங்குதற்பொருட்டுப் பூர்வாராமமென்ற ஒரு சோலையையும் அதிற் செவ்விதாகக் கட்டப்பட்ட விஹாரமொன்றையும் அளித்தாள்.

பின்பு அவர் சாலியையென்னுமூருக்கு அருகேயுள்ள காட்டையடைந்து; அதில் ஆறலைத்துத்திரிபவனாகிய அங்குலிமாலனென்னும் கொடியதிருடனுக்குத் தமது இனியமொழிக

ளால் தருமோபதேசஞ்செய்ய, அவன் அதுகேட்டு எல்லாவற்றையும் வெறுத்துப் பிக்ஷுவாயினன்.

'அங்குலிமாரகனென்பானொருவன் வித்தை சாதிப்பதுடையனாய் அதற்கு ஆயிரம்விரல் தேடவேண்டி அதற்கு இரண்டுகுறைய ஆயிரம் விரல்தேடி அதற்குத் தன் மாதாவின் விரலில் இரண்டு குறைக்கப்புகப் புத்தனார் சென்று அவனைத் தார்மிகனாக்கித் தவம் படுத்தார்' (நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச் சருக்கம், கஉக - ஆம் பாட்டுரை) என்பதனால், அங்குலிமாரகனென்ற தறுகண்ணனொருவன் ஒருகாலத்தில் புத்தருடைய தருமோபதேசத்தால் உய்வுற்றானென்றுதெரிகின்றது; இவனே மேற்கூறிய அங்குலிமாலனென்று சொல்லுதற்கும் இடமுண்டு.

புத்தருக்கு ஞானோதயமானபின்பு இவ்வாறு இருபதுவருடங்கள் சென்றன.

இதற்குப் பின்பு புத்தர் பலவிடத்துஞ் சென்று அவரவர்களுடைய குணம் தொழில் அறிவுமுதலியவற்றிற்கு ஏற்பப் போதித்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்தினாரென்றுள்ள சரித்திரங்கள் மிகப் பலவாகவுள்ளன. அவற்றுள், இன்னதன்பின் இன்னது நடந்ததென்று அவைகளையெல்லாம் காலக்கிரமத்திற்கு ஒத்தப்படி அறிந்து எடுத்தெழுதுவது எளிதாக இருக்கவில்லை; ஆதலால், இதற்குமேலும் அவருடைய நிருவாணத்திற்கு முன்புமுள்ள காலத்தில் நடந்த முக்கியமான சிலவிஷயங்கள் மட்டும் இங்கே எடுத்து எழுதப்படும்.

ஒருகாலத்தில், சூனியப்பிராந்தமென்னும் இடத்திலிருந்து வந்து தருமங்கேட்டுத் துறவுபூண்டு பௌத்தசங்கத்தைச்சார்ந்த ஒரு வியாபாரி தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் நல்வழிப்படுத்த நினைந்து புத்தரையடைந்து, "என்னுடைய சுற்றத்தார்களுக்குத் தருமத்தை உபதேசித்தற்பொருட்டுச் செல்லுதற்குநினையாநின்றேன்; அங்ஙனஞ் செய்தற்கு விடைதருக" என்றான். அதற்குப் புத்தர், "சூனியப்பிராந்தத்திலுள்ள சனங்கள் மிகவும் மூர்க்கரல்லரோ! அவர்கள் நீ சொல்வதை மதியாமல் உன்னைத் தூஷிப்பாராயின், நீ யாது செய்வாய்?" என்றார். அவன், "நான் ஒன்றும் பேசேன்" என்றான். புத்தர், "அவர்கள் கோபங்கொண்டு அடிப்பாராயின் நீ செய்வது யாது?" என்றார். அவன், "மாறாக அவர்களை அடிக்கமாட்டேன்" என்றான்;

புத்தர், "அவர்கள் உன்னைக் கொல்லத்தொடங்கினால் நீ யாது செய்வாயோ?" என்ன அவன், "சாவினால் எனக்குவரும் தீங்கு யாதொன்றுமில்லை; இறப்பையே விரும்புவோர் இவ்வுலகிற் பலருண்டு; நானே என்னுடைய வாழ்நாளைக் குறைக்கவாவது மிகுக்கவாவது முயலேன்" என்றான். இவற்றையெல்லாங் கேட்ட புத்தர் அவன்மனந் தூயனாதலை யறிந்து, "நீ எண்ணியவாறே செய்துவருவாய்" என்று அவனுக்கு விடையளித்தார்.

மற்றொருகாலத்தில், கிருசாகௌதமியென்பாளொருமங்கை, தான்பெற்ற அழகிய குழந்தை நடக்கும்பருவத்திலேயே இறந்துபோனமையால், மிகவும் வருத்தமுற்றுப் பலவாறு புலம்பி அன்பின் மிகுதியால் அக்குழந்தையினுடம்பையெடுத்து மார்போடணைத்துக்கொண்டு, தன்பால் அன்புள்ளவர்களுடைய வீடுதோறுஞ்சென்று, "இக்குழந்தையைப் பிழைப்பித்தற்குரியமருந்து ஏதேனும் உங்களிடம் இருக்குமாயின், அதனைக் கொடுத்துப் பாதுகாக்கவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டு பரிதபித்துத் திரிவாளாயினள்; அதுதெரிந்த பௌத்தபிக்ஷு ஒருவர் மனமிரங்கி அவளைப் பார்த்து, "நீ கேட்கிற மருந்து இங்கே கிடைப்பதன்று; அதை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஒருவரை மட்டும் யானறிவேன்" என்றார். கிருசாகௌதமி, "அவர் யாவர்? விரைவிற் சொல்லவேண்டும்" என்ன அந்தப்பிக்ஷு, "மிகப் புகழ்பெற்றவராகிய புத்தரே; அவரிடம் போவாய்" என்று சொன்னார்; அவள் புத்தரையடைந்து வணங்கி, "ஸ்வாமீ, இறந்த குழந்தையைப் பிழைப்பிக்குமருந்தை அறிந்ததுண்டோ?" என்றாள். புத்தர், "அதனை அறிவேன்" என்ன அவள், "நீர் எந்தப் பச்சிலை எந்த வேர் அல்லது வேறெவை கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டாலும் அவற்றையெல்லாம் விரைவிற் கொண்டுவருவேன்" என்றாள். அதற்குப் புத்தர், "ஒருபிடி கடுகு வேண்டும்" என்றார். அவள் அது கொண்டுவருதற்கு விரைந்து போகாநிற்கையில், அவர் அவளை யழைத்து, "ஒருவரும் இறவாத வீட்டிலிருந்து வாங்கிவரவேண்டும்" என்றுசொன்னார்; அவள் நன்றென்று சொல்லிவிட்டுக் குழந்தையை ஏந்தி யணைத்துக்கொண்டு ஒரு வீட்டுவாயிலிற்சென்று, "ஒருபிடி கடுகு வேண்டும்" என்று கேட்டாள். அதைக்கேட்ட அவ்வீட்டார் கொணர்ந்து, "பெற்றுக்

கொள்" என்று சொல்ல, அவள் அதை வாங்காமல் நின்று, "உங்கள் வீட்டில் இதுவரையில் யாரேனும் இறந்ததுண்டோ? இறந்திருப்பின் எனக்கு இது வேண்டுவதில்லை" என்றாள்; அதற்கு அவர்கள் அவளைப்பார்த்து நகைத்து, "நீ பித்துக் கொண்டனையோ? உயிரோடிருப்பவர்கள் மிகச் சிலர்; இறந்தவர்கள் மிகப் பலர்; அங்ஙனமிருப்பவர்களும் பின்பு இறத்தற்குரியவர்களே" என்று சொன்னார்கள். அவள் அவ்வளவில் நில்லாது ஒவ்வொரு வீட்டிலுஞ் சென்று விசாரித்தபொழுது, என் பிள்ளை இறந்தானென்றும், என்னுடைய தாய்தந்தையர்கள் இறந்தார்களென்றும், என் மனைவி இறந்தாளென்றும், என் கணவன் இறந்தானென்றும், என்னுடைய அடிமைக்காரன் இறந்துவிட்டானென்றும் இப்படியே பலவாறாக ஒவ்வொருவரும் கூறுவாராயினர். இவற்றையெல்லாங்கேட்ட கிருசாகௌதமி, பின்னும் பலமுறையலைந்தும் ஒருவருமிறவாத வீடொன்றும் எங்கும் காணப்படாமையால், பிறந்தோர்யாரும் இறத்தற்குரியாரென்று தெளிந்தவளாகிப் புத்திரசோகம் ஒழிந்து மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, பிணத்தை மயானத்திற்சேர்த்து அங்கே செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்துவிட்டுப் புத்தரை அடைந்து வணங்கினாள். புத்தர், "நான் சொல்லியவாறு கடுகு கொண்டுவரப்பட்டதோ?" என்று கேட்ப, அவள் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினள். அப்பொழுது புத்தர், "இவ்வுலகில் ஒன்றும் நிலையுள்ளதன்று" என்னும் உண்மைப்பொருளை அவளுக்கு நன்குவிளங்கப் போதித்தார்; அதனைக்கேட்ட அவள் மனமாசு நீங்கிப் பௌத்தமதத்தைச்சார்ந்து பிறப்பறுத்தற்குரிய வழியில் நின்று நோற்பாளாயினள்.

மற்றொருகாலத்தில், மிக்க உலோபகுணமுடையானொருவன், ஒருவருக்கும் ஒன்றுங்கொடாமல் தான்மட்டும் இன்பநுகர்தலையே பெரும்பயனாக எண்ணிச் சீவித்துவருகிறானென்பதைக் கேள்வியுற்ற புத்தர் இரக்கமுற்று, அவனிடத்துள்ள உலோபமென்னும் பெருங்குற்றத்தைப்போக்கி அவனை நல்வழிப்படுத்த நினைந்து தாமாகவே அவனிடஞ்சென்றார்; அப்பொழுது, வேறிடத்திலிருந்தால் பிறர் தன்னைக்கண்டுபிடித்துக் கேட்பார்களென்று அஞ்சி அவன், தன் மனைவியோடு மச்சில் ஏறி அங்கே ஒருவருக்குந்தெரியாமல் தனியே அப்பம் சுட்டுத்

தின்றுகொண்டிருந்தான்; புத்தரும் அம்மச்சிலேறி அவன் தின்னும் அப்பத்தைப் பிச்சையாக இரந்து பெற்றுக்கொண்டு தருமோபதேசஞ்செய்து அவனுடைய குற்றங்களையெல்லாம்மாற்றி அவனை உய்வித்தார் ; இச்செய்தி, நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், ௬௮-ஆம் பாட்டுரையில், "ஒருவன் தன் ஸ்திரீயுடனுங்கூட மச்சேறி அப்பஞ்சுட்டுத் தின்பானது உலோபம்போக்குதற்கு நீ அவ்வழிச்சென்று அப்பமிரந்தது அறியாயோ?" என்று வந்துள்ளது.

வேறொருகாலத்திற் புத்தர், எல்லாவுயிர்களையும் நல்வழிப்படுத்த நினைந்து கிருத்திரகூடமலையின் உச்சியில் ஏறிநின்று; கேட்பவர்மனங்கனிந்துருகத் தருமோபதேசஞ்செய்தபொழுது, ஸஹஸ்ரார சக்கரரேகையமைந்த அவருடையபாதங்கள் அழுந்தினமையால், அம்மலையுச்சியில் ஆயிரவார ஆழிச்சுவடுகளும் அவற்றையுடைய பாதச்சுவடுகளும் உண்டாயின. அதனால், அது பாதபங்கயமலையென்று பெயர்பெற்றது :

"ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
மாதுய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி
விலங்கும் தம்முள் வெரூஉம் பகைநீக்கி
யுடங்குயிர் வாழ்கவென் றுள்ளங் கசிந்துகத்
தொன்றுகா லத்து நின்றற முரைத்த
குன்ற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும்
பாத பங்கயங் கிடத்தலி னீங்கிது
பாதபங் கயமலை யெனும்பெயர்த் தாயது"

(மணிமேகலை, ௧௦ - ஆம் காதை, ௬௧ - அ.)

புத்தர், அம்மலையின்மேற் கட்டப்பட்ட விஹாரத்திற் பலநாளிருந்துகொண்டு தமதுகொள்கையைப் பலர்க்கும் போதித்துவந்தார். அக்காலத்தில், அம்மலையில் சனங்கள் வருத்தமின்றி ஏறியிறங்குவதற்கு அகன்று நீண்டனவாகிய அழகியபடிகள் பிம்பஸாரனாற் செய்விக்கப்பட்டன. புத்தர் அம்மலையில் தங்கியபொழுது, தேவதத்தனென்பவன் பொறாமைகொண்டு அவருக்குப் பல தீங்குகளைச் செய்துவந்தான் ; அவைகளெல்லாம் அவருடைய மகிமையால் விலகிப்போயின ; அவன் அவ்வளவில் நில்லாமல், அவரைக்கொல்லும்படி யானையொன்றை ஏவினான்; சினந்து கொல்லவந்த அந்த யானை அவருடைய தருமோப

தேசத்தைக்கேட்டும் அவர்கவித்த கையைக்கண்டும் சினந்தணிந்து நின்றுவிட்டது; இப்படியே மிகவும் கோபங்கொண்டு கொல்லவரும் கொடிய விலங்குகளைக்கூடத் தமது இருத்திவலியால் அடக்குமாற்றல் புத்தருக்கு உண்டென்பது பின் வருவனவற்றாலும் விளங்குகின்றது:

"ஓரரசன் பௌத்த தரிசனங்கொண்டு மிகவும் புத்தபக்தனாய்ச் செல்ல, பிரீதனாகிய புத்தனும் அரசன்சாவாமை வரங்கொடுக்க, இராஜ்யம்பண்ணிச் செல்லாநிற்ப, புத்தன் சிஷ்யவர்க்கத்துள்ளானொருபிக்ஷு இராஜபுத்திரனைநோக்கி, 'குமாரனே, பகவான் நின்பிதாவுக்குச் சாவாவரம் கொடுத்தனராதலின், உனக்கு இராஜ்யப் பிராப்தி இல்லை' என்று சொல்ல, கவன்ற இராஜகுமாரன், பிக்ஷு உபதேசித்ததோர் உபாயப்பிரயோகத்தால் இராஜாவைவதித்து இராஜ்யங்கொண்டுசெல்வான் தன்மித்திரனாகிய பிக்ஷுவுக்குப் புத்தத்துவங்கொடுப்பான்வேண்டிப் புத்தன் பிக்ஷைக்குப்போகின்றவழி ஒரு மத்தகஜத்தைக்கொல்லக் குறிசெய்து வரவிட, அதனைநோக்கிப் புத்தர் தம் கைகவித்துத் தருமோபதேசஞ்செய்து அதனை உபசாந்தமாக்கினார்."

"..........உணர்ந்தவன் விடப்பட்ட
களிநாக விசையவித்த கையினா னல்லனோ"

(நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், ௧௦௫ - ஆம் பாட்டின் உரையிற்கண்டவை.)

ஒருகாலத்தில் மகதநாட்டிலுள்ள எண்பதினாயிரங் கிராமத்தலைவர்களாகிய எண்பதினாயிரவரும் ஒருங்குகூடிவந்து புத்தரிடம் தருமோபதேசம்பெற்றுப் பௌத்தரானார்களென்று தெரிகின்றது. இதனால் மகதநாடு முழுவதிலும் புத்தர்காலத்திலேயே அவருடைய தருமங்கள் நன்றாகப் பரவியிருந்தனவென்று அறிந்துகொள்ளலாம்; இதுபற்றியும், புத்தர் ஞானமடைதற்குரிய இடமாக இருந்ததுபற்றியும், மகதநாடு புண்ணியபூமியென்று பௌத்தர்களாற் கொண்டாடப்படும்.

வேறொருகாலத்தில், புத்தர் * வைசாலியென்னு நகரத்தையடைந்து, அந்நகரத்தைச்சார்ந்த † ஆம்ரவனத்திற் கட்டப்பட்ட விஹாரத்திற் சிலகாலமிருந்து செய்துவந்த பிரசங்கங்க

* இந்நகரம், கங்கையும் கண்டகிநதியும் சேருமிடத்திருந்ததென்பர்.

† ஆம்ரவனம் - மாஞ்சோலை.

ளைக் கேட்டோர்களில் இருபதினாயிரம் பேர்களுக்குமேற்பட்டோர் ஒரேகாலத்திற் பௌத்தரானார்கள்.

மற்றொருகாலத்திற் புத்தர், தமது சிஷ்யர்களுடன் பாடலீபுத்திரநகரவழியேபோய்க் கங்கையைக் கடக்க நினைந்தபொழுது, அவர் வருதலைத் தெரிந்த கங்காதீரவாஸிகள் எதிர்கொண்டுவந்து உபசரித்துத் தாங்கள் கொணர்ந்த தோணிகளின்மீது ஏறிச் செல்லவேண்டுமென்று ஒவ்வொருவரும் வேண்ட, புத்தர் ஒருவருடைய தோணியிலேறினால் மற்றவர்களுடைய மனம் வருந்துமேயென்று நினைந்து அத்தோணிகளுள் ஒன்றிலும் ஏறாமல் தமக்குள்ள இருத்திவலியால் ஸங்கத்துடன் ஆகாயவழியேசென்று அந்நதியைக் கடந்தாரென்றும், அதுமுதல் அந்தத் தோணித்துறை கௌதமகட்டமென்று பெயர்பெற்றதென்றுஞ் சொல்வதுண்டு.

ஒருவருஷாகாலத்தில், புத்தர் வேணுவனத்திலிருந்தபொழுது தேவதத்தனென்பவனும், தனது தந்தையாகிய பிம்பஸாரராஜனைக் கொல்லுதற்கு முயன்ற அஜாதசத்துருவென்பவனுஞ் சேர்ந்து அழுக்காறுற்று அவருக்குச் செய்துவந்த தீங்குகள் பல; அவ்விருவரும், சங்கத்திற்கு முதல்வராக இருத்தலினின்றும் புத்தரை நீக்குதற்கும், அவருடைய ஆசிரியத்தன்மையின் உயர்வைக் குறைத்தற்கும் அவருடைய கொள்கைக்குமாறாக வேறொரு சங்கத்தையும் வேறொருசமயத்தையும் உண்டாக்குதற்கு முயன்றார்கள்; பின்னும் அவர்கள் ஒருகாலத்தில் அவரைக் கொல்லவுந் தொடங்கினார்கள்; புத்தர், தமது பொறுமையாலும் மகிமையாலும் அவற்றையெல்லாம்வென்றுவிளங்கினார்.

ததாகதர், வருஷாகாலந்தோறும் ஊர்களைச்சார்ந்த சோலைகளினிடையே அல்லது காடுகளினிடையே கட்டப்பட்டுள்ள விஹாரங்களில் சிஷ்யர்களுடனிருந்தும், மற்றைக்காலங்களில் பல நகரங்களுக்கும் பல ஊர்களுக்கும் வேறுள்ள பல இடங்களுக்கும் சிஷ்யர்களுடனாவது தனித்தாவது சலிப்பின்றிச் சென்றும் எல்லோரும் எப்போதும் ஜீவகாருணியத்தையே மேற்கொண்டொழுகும்படி செய்யவேண்டுமென்று இரக்கமுற்றுப் பற்பல உபந்யாஸங்கள் செய்துவந்ததோடு மயக்கத்தைக் கொடுப்பனவாகிய மதுமுதலியவற்றை அருந்திக் களிப்பவர்களை அத்தீங்கினின்றும் மாற்றுதற்பொருட்டும், பிறன் மனை

விஷயவிழைதல் வரைவில்மகளிரைவிழைதல் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு வீணே காலங்கழிப்போரை அவற்றினின்றும் விலக்குதற்பொருட்டும், பொய்யையேகூறிவந்தவர்களை மெய்யையே கூறும்படி செய்தற்பொருட்டும், திருடிக்கொண்டே காலங்கழிப்பவர்களை அத்திருட்டுவழியினின்றும் நீக்குதற்பொருட்டும், தேக முதலியவைகள் நிலையுள்ளனவென்று துணிந்திருப்போர்க்கு அவைகள் நிலையில்லாதனவென்று அறிவுறுத்தற்பொருட்டும், புண்ணியத்தைக் கனவிலுமறியாதவர்களுக்குப் புண்ணியம்புரிதல் எல்லாவற்றிலும் மேலானதென்றுதெரிவித்தற்பொருட்டும், யாதொன்றையும்சிறிதேனும் கொடுத்தலில்லாதோரை வண்மையுடையராகச் செய்தற்பொருட்டும், பிறர்செய்த நன்றியை நினையாத கொடியோர்களை அதனை மறவாதிருக்கும்படி செய்தற்பொருட்டும், இருவினைகளும் இல்லையென்போர்களை அவைகள் உண்டென்றுதெளிந்தொழுகும்படி புரிதற்பொருட்டும், இன்னும்பற்பல நன்மைகளை விளைத்தற்பொருட்டும் அவரவர்களுடையபருவ முதலியவற்றிற்கேற்பப் பல பிரகாரமாகச் செய்துவந்த அழகிய இனிய உபங்யாஸங்கள் எத்தனையோ பற்பல; அவர் பேசிவந்த பாஷை பாலீயாதலால், அவ்வுபங்யாஸங்களெல்லாம் அந்தப் பாஷையிலேயே முதலிலிருந்தனவென்றும், பிற்காலத்தில் பற்பலதேசத்தாரால் இயன்றவரையில் தத்தமக்குரிய வேறுவேறு பாஷைகளில் பெயர்த்தெழுதப்பட்டுள்ளனவென்றுங் கூறுவர்.

புத்தருக்கு மகாபோதிவிருக்ஷத்தின் அடியில் ஞானோதயமான வருஷத்திற்கு சச - ஆவது வருஷத்து வருஷாகாலம் ஜேதவனவிஹாரத்திலிருந்து கழிக்கப்பட்டது.

அப்பால், புத்தர் வைசாலிநகரத்தைச்சார்ந்த மாஞ்சோலையையடைந்து அதில் ஸங்கத்துடன் தங்கியிருந்தார். அங்கே வந்து அவருடைய உபங்யாஸத்தைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தவர்களில், ஆம்ரபாலியென்னுங்கணிகை நல்வழியையறிந்து தன்னுடையதான மாஞ்சோலையொன்றை ஸங்கத்திற்குக் கொடுத்தாள்.

லிச்சவிகள், புத்தர் மேற்கூறிய மாஞ்சோலையிற் சங்கத்துடன் தங்கியிருத்தலைக் கேள்வியுற்று, ஒரு தினத்தில் வந்து வணங்க, அவர் அப்பொழுது அவர்களுக்குத் தமது சித்தாந்தத்தைப்பற்றிப் பிரஸங்கஞ்செய்தார். அதனைக்கேட்ட அவர்கள்

அறிவுற்று மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து பௌத்தரானார்கள். அதற்கு மறுநாள் புத்தர் ஆம்ரபாலியின் வேண்டுகோளின்படி ஸங்கத்தாருடன் அவளுடைய வீட்டில் பிக்ஷைசெய்தார்.

பின்பு பெலுவமென்னும் கிராமத்திற்குப்போய் அங்கே மழைக்காலமுற்றுந் தங்கியிருந்தார். அஃது அவருக்கு ஞானோதயமானகாலத்திற்குப்பின் நாற்பத்தைந்தாம் வருஷத்து வருஷாகாலமென்பர்.

அக்காலத்தில் அவருக்குத் தேக அசௌக்கியம் உண்டாயிற்று. அதன்பின் வைசாலிநகரத்திற்குவந்து அங்குள்ள கபிஸரஸ்ஸைச்சார்ந்த குளிர்ந்த சோலையொன்றில் தங்கினார். அப்பொழுது, மாரன் அவரிடம்வந்து, "நீர் எண்ணிய யாவும் செய்துமுடிக்கப்பட்டன; ஆதலால், இனி நிர்வாணமடைதற்குரியீர்" என்றான். புத்தர், "இன்னும் சில மாதங்கள் சென்றபின் நீ கூறியவண்ணஞ் செய்வேன்" என்ன, அவன் அதுகேட்டுத் தன்னிடமடைந்தான்.

அப்பால், ததாகதர் ஒரு மரத்தடியிற் சீலசமாதியிலிருந்து தாம் சீவித்திருக்கவேண்டியகாலம் இவ்வளவென்பதை வரையறுத்தனர்; அப்பொழுது பல உற்பாதங்கள் நிகழ்ந்தன; பின்பு புத்தர் சமாதியினின்றும் நீங்கி முன்னின்றாரைநோக்கி, "என்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் நீங்கிவிட்டது. இனிச் சமாதியின் ஆற்றலாலேயே வாழ்வேன்; என்னுடம்பு, வருதல் போதலிரண்டிற்குங் காரணமாயிருத்தலையொழிந்து நொறுங்கிய தேர் போன்றுள்ளது; இனிப் பரிபூர்ண நிவ்ருத்தியைப்பெற்று முட்டையினின்றும் வெளிப்படுங் குஞ்சுபோலத் * தடையின்றிச் செல்வேன்" என்றார்; அப்பொழுது பூமி நடுங்கியது; அதைக் கண்டு ஆனந்தன் நெஞ்சந் திடுக்கிட்டு, "இவ்வதிர்ச்சிக்குக் காரணம் யாது?" என்று கேட்ப, ததாகதர், "நான் இவ்வுலகை நீங்கக் கருதியிருப்பதே" என்று சொல்லி, அதைக்கேட்டு வருந்திய ஆனந்தனைத் தேற்றினர்.

பின்பு, ததாகதர், இவ்வுலகைத் துறத்தலைக் கேள்வியுற்று அங்கே வந்த லிச்சவிகள், வருந்தி நின்று அவர்கூறிய அறமொழிகளைக் கேட்டு ஒருவாறு வருத்தந்தீர்ந்து தத்தமிடஞ்

---

* "குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே, உடம்போ டுயிரிடை நட்பு" என்பது திருக்குறள், ௩௩அ.

சென்று வேற்றுமதப்பற்றை முற்றுங்கைவிட்டுப் புத்தர்கூறிய தருமபதங்களைச் சிந்தித்து அவ்வழியையே கடைப்பிடித்து ஒழுகிவந்தார்கள். ததாகதர், "யான் நிர்வாணத்தை அடையப் போவதனால், இனி இவ்வைசாலிநகரம் என்னாற் பார்க்கப்படுவதன்று" என்று கூறி மெல்லமெல்லச்சென்று போகநகரத்தையடைந்து ஆங்குள்ள ஆனந்தசைத்தியமென்று கூறப்படும் சாலமரச்சோலையிற்றங்கித் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள பிக்ஷுக்களுக்குத் தத்துவோபதேசஞ்செய்தார்.

அப்பால், புத்தர் * குசிநகரத்திற்குச் செல்லுவாராய்ப் பாவாநகரம்போய் அங்கேவந்த † மல்லர்கள் அன்புடன் செய்த உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு அந்நகரத்துள்ள ‡ சந்தனென்னுந் தட்டானால் அழைக்கப்பட்டுச்சென்று அவனாற் சங்கத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சோலையொன்றிற்றங்கி இளைப்பாறிவிட்டு அவனுடைய வீட்டில் அன்று சிஷ்யர்களுடன் உண்டார்; அவ்வுணவிற் பன்றியிறைச்சி கலக்கப்பட்டிருந்தமையின், தேகவியோகத்திற்குக் காரணமான அஸௌக்கியம் அவருக்கு வளர்ச்சியுற்றதென்றும், அவ்வுணவே அவருக்கு ஏற்றுணவென்றுங் கூறுவர்.

அப்போது புத்தருக்குப் பிராயம் எண்பது.

"யாதும் நிலையுள்ளதன்று" என்கிற பொருளமைந்ததான பிரசங்கம் அன்று அங்கே அவராற் பண்ணப்பட்டது. அதன் பின்பு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்லும்பொழுது நடக்கலாற்றாது வழியிற்றங்கித்தங்கி இளைப்பாறிச் செல்பவர், ஆனந்தனைப் பார்த்து, "தாகம் அதிகமாகவுள்ளது" என்றார். அவன் உடனே தண்ணீர்கொணர்ந்து கொடுத்தான். அதைப்பருகி இளைப்பாறிவிட்டு அங்கே ஓடுவதான குகுஷ்டையென்னும் ஆற்றையடைந்து அதிற்கடைமுறை ஸ்நானஞ்செய்தார்.

"சந்தன் அளித்த உணவாலேயே புத்தருக்குஅசௌக்கியம் மிகுந்தது" என்று அருகேயுள்ளவர்கள் தம்முள் மெல்லச் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட புத்தர், ஆனந்தனை

* இந்நகரம், காசிக்கு வடகிழக்கில் ௧௨ - காதவழித் தூரத்திலும், கபிலவாஸ்துவிற்கு நேர்கிழக்கிலுமுள்ளதென்பர்.

† மல்லர்கள் - ஒருவகைச் சாதியார்; லிச்சவிகளைச் சார்ந்தோர், இவர்கள் குசிநகரத்துவாழ்வோரென்று தெரிகின்றது.

‡ இப்பெயர் குண்டனென்றுங் காணப்படுகின்றது.

நோக்கி, "சந்தன் என்மரணத்துக்குக் காரணமாயிருந்தானென்று பலரும் அவனைப் பழிப்பார்கள். அவனும் அவ்வாறு நினைத்தல் கூடும்; அதுநிற்க, அவன் அளித்த உணவையுண்ட பின்புதான் நான் நிருவாணமடைதற்கு உரியனானேன். இதனால் அவன் சிறந்த பயனையடைவது திண்ணம்; அக்காலத்தில் அரசமரத்தடியில் நான் ஞானமடையுமுன்பு ஸுஜாதையளித்த உணவும், இக்காலத்தில் நிருவாணமடைதற்குமுன்பு சந்தன் அளித்தவுணவும் எல்லாவற்றிலும் மேலானவை; இதனை அவனுக்குச்சொல்" என்று கூறினர்.

பின்பு, அவர் அவ்விடத்தை நீங்கி அடிக்கடி இடையிடையே தங்கித் தங்கிக் குசீநகரத்தையடைந்து, அதற்கு அருகே ஓடுவதான ஹிரண்யவதியென்னும் ஆற்றின்கரையைச் சார்ந்து இளைப்பாறிவிட்டு ஆனந்தனைப்பார்த்து, "அந்த இரட்டைச் சாலமரத்தின் நடுவிடத்தைப் பெருக்கி நீர் தெளித்துப் பாயையும் விரிப்பாயாக; நான் இன்று நடுயாமத்தே நிருவாணமடைவேன்" என்றார். தன் ஆசிரியர் சொல்லியதைக்கேட்ட ஆனந்தன் துக்கபரவசனாயிருந்தும் அவருடைய கட்டளையை மறுத்தற்கு அஞ்சி, அவர் கூறியவண்ணமே செய்து தெரிவித்தான்; ததாகதர், அந்த இடத்தையடைந்து தலையை வடக்கே வைத்து வலக்கையைத் தலையணையாகக்கொண்டு மேற்றிசையைநோக்கி வலப்புறமாக ஒருக்கணித்துக் கால்மேற் காலைக் கிடத்திச் சிங்கவேறுபோற் படுத்துக்கொண்டு, தாம் நிருவாணமடைந்த பின்பு தமது உடம்பை இன்னவாறு அடக்கஞ்செய்யவேண்டுமென்பதையும், தமக்குப்பின்பு சிஷ்யர்கள் யாவரும் கைக்கொண்டு ஒழுகவேண்டிய விதிகள் சிலவற்றையும் அப்பொழுது ஆனந்தனுக்குச் சொன்னார்; சொன்னவர், ஆனந்தன் வருவதைத் தெரிந்து, "இவ்வுலகில் ஒன்றும் நிலையுள்ளதன்று; மிகவும் நெருங்கியுள்ள *ஒவ்வொருபொருளினின்றும் நாம் நீங்கவேண்டும்; அதுவே பேரின்பத்திற்குக்காரணமாகும்" என்று சொல்லிவிட்டு, தம்மையே பார்த்து மிகவும் வருந்திக்கொண்டு நாற்புறத்தும்நின்ற மற்றச் சிஷ்யர்களைநோக்கி, "நான் அறிந்தவற்றையெல்லாம் அறிந்துகொண்டவன் ஆனந்தன்; ஆதலால்,

* "யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோதல், லதனி னதனி னிலன்" என்பது **திருக்குறள்**, ௩௪௧.

என்னால் அறியவேண்டியவற்றை இனி அவனால் அறிந்துகொண்மின்" என்றுகூறிச் சிறிதுபொழுது துயின்றார்.

துயிலுகையில், அவருடைய சிஷ்யர்கள்பலரும் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு, "இப்பேருலகம் இருண்டதே" என்று நெட்டுயிர்த்து நின்றார்கள். காற்று ஓய்ந்தது. அங்குள்ள நீரோட்டங்கள் ஒலியடங்கின. பறவைகளும் விலங்குகளும் யாதோரொலியையும் செய்யவில்லை. தேவரும் மனிதரும் மிக்க துக்கத்தோடு கூடினர். அவ்வளவில் ததாகதர் விழித்துக்கொண்டு ஆனந்தனை நோக்கி, "எனது நிர்வாணகாலம் நெருங்கிற்றென்பதை மல்லருக்குச் சொல்வாயாக" என்று சொல்ல, அவன் அழுதுகொண்டே சென்று அவர்களுக்கு அதனைக் கூறினன். அதுகேட்ட மல்லர்கள் புலம்பிக்கொண்டேவந்து புத்தரைப் பணிந்து அவருடைய தேகசக்தி மெல்லமெல்லக் குறைவதைக் கண்டு துன்புற்றார்கள். ததாகதர் முகமலர்ச்சியோடு அவர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் துன்பமடையன்மின்; இது மகிழ்தற்குரிய காலம்; அடையக்கருதிப் பலநாளாக முயன்று வந்த பெரும்பேற்றை இப்பொழுது அடையப்போகிறேன்; துக்ககரமாகிய ஐம்புலச்சிறையினின்றும் நீங்கி என்றும் அழியாத இன்பமயமான நிருவாணத்தை அடையப்போகிறேன்" என்ற இவைபோன்ற பலவற்றைக்கூறி அவர்களைத்தேற்றி உண்மையை உபதேசிக்க, அவர்கள் ஒருவாறு சித்தசமாதானமுற்றுத் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

அப்பொழுது, சிறந்த நூற்பயிற்சியும் நன்னடையுமுள்ளவரும் குசீநகரத்தினருமாகிய சுபத்திரரென்னும் பிராஹ்மண ஸங்யாஸி யொருவர், ததாகதருடைய நிலையைக் கேள்வியுற்று, அவரைப் பார்த்தற்கு விரைந்துவந்து தமது கருத்தை ஆனந்தனுக்குத் தெரிவித்தார். ஆனந்தன், இவர் புத்தரோடு வாதஞ்செய்ய வந்திருக்கிறாரென்றும், வாதஞ்செய்தால், இச்சமயத்தில் அவருக்கு மிக்க துன்பமுண்டாகுமென்றும் நினைந்து, சுபத்திரரைப் புத்தரிடம் அனுப்புவதற்கு உடன்படாமல் நின்றான். ததாகதர் அந்த ஸங்யாஸி வந்திருப்பதை வேறுவகையால் அறிந்துகொண்டு தம்மைப் பார்த்தற்கு அவரை வரவிடும்படி ஆனந்தனுக்குக்கூற, அதுதெரிந்த சுபத்திரர் உள்ளேசென்று அளவளாவி அவருடைய ஸித்தாந்தத்தைக்கேட்டு நன்குமதித்து

அவர் மரித்தலைக்காணச் சகியாதவராகித் துன்பமுற்று வேறிடஞ்சென்றார்.

அப்பொழுது, அந்த இரவின் முற்பாகஞ் சென்றது. எவ்விடத்தும் ஓசைகளடங்கின. புத்தர் மிகவும் இரங்கிய மனமுடையவராகித் தம்முடைய சிஷ்யர்களைப் பார்த்து *“ததாகதன் சொல்லியவற்றில் ஏதேனும் ஐயமுண்டோ? இருக்குமாறாற் சொல்லுமின்” என்று கேட்டார். அதற்கு ஒருவரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. புத்தர் அதனையறிந்து, “என்னையும் யான் சொல்லியவற்றையும் நேசிப்பதுபோல நீங்கள் ஒருவரையொருவர் நேசித்து ஒழுகல்வேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டார். அவர்களெல்லோரும் நெடும்பொழுது மௌனமாயிருக்கையில், அனுருத்தன் மிக்க துக்கத்துடன், “ததாகதர் ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில்நிருவாணமடையவேண்டும்?” என்றான். அதுகேட்ட புத்தர், அவன் மனத்திற்குச் சமாதானமுண்டாகும்படி சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு எல்லோரையும் பார்த்து, “அன்பர்களே, பிறப்புக்குக் காரணம் எதுவோ அதுவே இறப்பிற்கும் காரணமாகும்; இந்த உண்மையை மறவன்மின்; இதை உங்களுடைய மனத்தில் தரித்துக்கொண்மின்; இனி என் வார்த்தைகள் வெளிப்படுவனவல்ல” என்று உபதேசித்துப் பின்பு எல்லாப்பற்றையுமொழித்து நிருவாணமடைந்தார்.

புத்தர் நிருவாணமடைந்தகாலம், ஈசானசகாப்தம், ௧௪௮-ஆம் ௵த்தில் வைகாசிமாதத்திற் பூர்ணிமையும் விசாகநக்ஷத்திரமுங் கூடிய செவ்வாய்க்கிழமையென்பர்.

அப்போது அவரைச்சூழ்ந்துநின்ற அருஹத்துக்களும் அரசர்களும் முனிவர்களும் வேறுபலரும் மனங்கலங்கி,

†“மருளறுத்தபெரும்போதிமாதவரைக்கண்டிலமாலென்செய்கேம்யாம்!
அருளிருந்ததிருமொழியாலறவழக்கங்கேட்டிலமாலென்செய்கேம்யாம்!!
பொருளறியுமருந்தவத்துப்புரவலரைக்கண்டிலமாலென்செய்கேம்யாம்!!”

என்று புலம்பி மிகத் துன்புற்றார்கள். எல்லாவுயிர்களும் கவலையடைந்தன. அனுருத்தன்,

---

*புத்தர், நானென்று சொல்லவேண்டிய இடங்களில் ததாகதனென்னும் பெயரையே உபயோகித்து வந்தனரென்பர்.

† வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௧௫-ஆம் கலித்துறையுரையிற்கண்ட செய்யுள்.

*“போதி மேவினை புன்மை யகற்றினை
சோதி வானவர் தொழவெழுந் தருளினை
யாதி நாதநி னடியிணை பரவுதும்”

என்று ததாகதருடைய பரிநிருவாணத்தைப்பற்றி இவ்வாறாகப் புகழ்ந்துபாடினான். புத்தர் நிருவாணமடைந்த செய்தியைக் கேள்வியுற்ற மல்லர்கள் வந்து அவர் நெடுந்துயில்கொண்டதை உற்றுநோக்கி மிகப் பிரலாபித்தார்கள்; பின்பு, பரிமளமூட்டி அலங்கரித்த அவருடைய உடம்பைப் பொற்பல்லக்கின்மீது வைத்து எடுத்துக்கொண்டு நிருத்தகீத வாத்தியத்துடன்சென்று ஹிரண்யவதி நதியைக்கடந்து, முன்பு நிருவாணமுற்ற புத்தர்களுக்காகச் சைத்தியம் கட்டப்பட்டுள்ள இடத்தையடைந்து அங்கே சந்தனமுதலிய நறுமணமுள்ள விறகுகளைப்பரப்பி அவ்வடுக்கில் அச்சரீரத்தைவைத்து மேலும் அவ்விறகுகளையடுக்கி அதன்மீது பரிமள தைலங்களை வார்த்துத் தீமூட்டி வலம்வந்து வணங்கினார்கள். செய்யவேண்டிய யாவும் விதிப்படி செய்யப்பட்டன. எரிந்தபின் வைரம்போன்ற என்புகள்மட்டும் எஞ்சின; மல்லர்கள், அவற்றை ஒரு பொற்கரகத்திற்பெய்து நகரத்துட் கொண்டுசென்று ஒரு கோபுரத்தின்மேல் அக்கரகத்தை வைத்துத் தரிசித்துப் பூசித்து வணங்கிவந்தார்கள்.

அதன்பின்பு, ததாகதருடைய நிருவாணத்தைக்கேட்ட மகதநாட்டரசன் முதலிய எழுவர்வந்து அவ்வங்கத்திற் பங்கு கொடுக்கும்படி மல்லர்க்குத் தூதனுப்பினர்; அதற்கு மல்லர்கள் இணங்கவில்லை. அதனால் அவ்வெழுவரும் கோபங்கொண்டு மல்லர்களோடு போர்செய்வதற்குச் சேனைகளுடன்வந்து குசிநகரத்தைச் சூழ்ந்தனர்; சூழவே இருதிறத்தார்க்கும் மிக்கயுத்தம் நிகழத்தொடங்கியது. அப்பொழுது, † சுபத்திரனென்னும் பிராமணனொருவன் மத்தியஸ்தனாய்நின்று இருதிறத்தாரையும்ஸமாதானஞ்செய்ய யுத்தம் நின்றுவிட்டது. பின்பு அவ்வங்கத்தை எட்டுப்பங்குசெய்து மல்லர்கள் ஒருபங்கும் மேற்கூறிய ஏழரசரும் ஏழுபங்குமாக எடுத்துக்கொண்டு தத்தம்இடங்களிற்சென்று

* வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௧௬ - ஆம் கலித்துறையுரையிற்கண்ட செய்யுள்.

† இவன்வேறு; முன்புகூறிய சுபத்திரன் வேறென்பர்.

பங்கு ஒன்றுக்கு ஒரு *தாதுகோபங்கட்டுவித்து அவற்றில் அப்பங்குகளைவைத்து வணங்கிவருவாராயினர். சுபத்திரன் அங்கம் இருந்த பொற்கரகத்தை மல்லரிடமிருந்துபெற்று, மேற்கூறிய எழுவரிடத்துஞ்சென்று அங்கத்துண்டு சிறிது சிறிது வாங்கி அவற்றை அக்கரகத்திலிட்டு ஒருசைத்தியங்கட்டுவித்து அதில் அக்கரகத்தை அடக்கஞ்செய்தான். அந்தச் சைத்தியத்திற்கு ஸுவர்ணகரக தாதுகோபமென்று பெயர்வழங்கலாயிற்று. குசீநகரத்து மாந்தர்கள் புத்தருடைய தேகச்சாம்பரைத் தொகுத்து வைத்து அதற்குச் சைத்தியமொன்று கட்டுவித்து அந்தச் சைத்தியத்திற்குப் பஸ்மதாதுகோபமென்று பெயர்வைத்தார்கள்.

இப்படிச் சம்புத்தீவில் ஆதிகாலத்தில் பத்துத் தாதுகோபங்கள் இருந்தன; அவற்றுள், ஒவ்வொன்றிலும் பௌத்தர்கள் நிருத்தகீதத்துடன் புத்தரை வழிபட்டுவருவாராயினர்.

புத்தர், வைடூரியனென்பவனுக்கு அரசவனத்திலிருந்து கடைந்தெடுத்த நூற்றெட்டு மணிகளாலாகிய மாலையைக்கொண்டு ஜபிக்கும்படி மந்திரோபதேசஞ்செய்தமையால் ஜபமாலை கொண்டு மந்திரங்களை ஜபிக்கும் வழக்கம் பௌத்தர்களுக்கு உண்டாயிற்றென்றும், அவர் திரயஸ்திரிம்சலோகத்திற்குச் சென்றபொழுது அவருடைய பிரிவாற்றாத பிம்பஸாரன் முதலியோர் சிறந்த ஒரு சிற்பியைக்கொண்டு அவரைப்போலவே ஐந்தடி இரண்டங்குல உயரமுள்ள படிமமொன்றைச் செய்வித்து அதைக் கிருத்திரகூட விஹாரத்தில் ஸ்தாபித்துத் தரிசித்து வழிபட்டு வந்தமையால் புத்தாலயங்களிற் புத்தப்படிமம்வைத்துப் பூசிக்கும் வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், உபதேசித்தற்கு வந்த புத்தருக்குத் திரயஸ்திரிம்சலோகத்திலிருந்த மாயாதேவி ஒரு மந்தாரமலரை அளித்தமையால் ஆலயங்களிற் புத்தப்படிமத்திற்குப் பூக்களைப் புனையும் வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், புத்தர் கிருத்திரகூட விஹாரத்திலிருந்தபொழுது அவரைக் கொல்லநினைந்த தேவதத்தனுடைய முயற்சியால் ஒரு மந்திரவாதி அனுப்பிய பேய்களை ஓட்டுதற்கு அவருடைய கட்டளையின்படிவந்த தெய்வகணங்கள் காசியபரை முன்னிட்டுப் பல கொடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டும் ஜயகண்டி முதலிய பல வாத்

* தாதுகோபமென்பதற்குத் தாதுக்களைப் பாதுகாப்பது அல்லது மறைப்பதென்று பொருள்கூறுவர்.

தியங்களை முழக்கிக்கொண்டும் சென்றமையால் புத்தாலயங்களிற் கொடியெடுத்தலும் ஜயகண்டிமுதலிய பல வாத்தியங்களை முழக்குதலுமாகிய வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், மேற்கூறிய தேவதத்தனுடைய நட்பாளனாகிய மந்திரவாதி புத்தருடைய மகிமையால் தன் ஆற்றல்குறைந்து காளைவடிவங்கொண்டு இறக்குங்காலத்தில் அவரைநோக்கி, "பகைவர்கள் உமது ஆற்றலை அறிந்துகொள்ளும்படி என்னுடைய இவ்வுடம்பின்தோலாற் கட்டுவித்த பேரியை உமக்குமுன்பு அடிக்கும்படி செய்யவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டமையாற் புத்தாலயங்களிற் பேரி அடிக்கும் வழக்கமுண்டாயிற்றென்றுஞ் சொல்லுவர்.

புத்ததேவருடைய பாதப்படிமைகள், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச்சார்ந்த உவவனத்திலும் இலங்கைத்தீவிலுள்ள (இரத்தினத்தீவு) சமந்தம் அல்லது சமனொளி (ஆடம்ஸ்பீக்) என்னும் மலையின் உச்சியிலும் இருந்தனவென்றும், அவைகள் பௌத்தமதத்தைச்சார்ந்த தெய்வங்களாலும், பௌத்தசாரணர் முதலியவர்களாலும், உபாஸகர்களாலும் புத்ததேவராகவே பாவித்து வணங்கித் துதிக்கப்பட்டு வந்தனவென்றும் மணிமேகலையால் தெரிகின்றன. இவற்றை,

"அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பு
மொரு பெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்
பகவன தாணையிற் பன்மரம் பூக்கு
முவவன மென்பதொன் றுண்டத னுள்ளது
விளிப்பறை போகாது மெய்புறத் திடூஉம்
பளிக்கறை மண்டப முண்டத னுள்ளது
தூநிற மாமணிச் சுடரொளி விரிந்த
தாமரைப் பீடிகை தானுண்டு" (௩-ஆம்காதை, ௫௯-௬௬) எனவும்,

"......................மணிமேகலா தெய்வம்
பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகி
மணியறைப் பீடிகை வலங்கொண் டோங்கிப்
புலவன் தீர்த்தன் புண்ணியன் புராண
னுலக நோன்பி னுயர்ந்தோ யென்கோ
குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ்செறுத்தோய்
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ
காமற் கடந்தோ யேம மாயோய்
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோ யென்கோ
வாயிர வாரத் தாழியன் திருந்தடி
நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவன்" (௫-ஆம்காதை, ௯௫-௧௦௫) எனவும்,

"ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
பாத பீடிகை" (சு-ஆம் காதை, கக-உ) எனவும்,

"ஈங்கித னயலகத் திரத்தின தீவத்
தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை
யறவியங் கிழவோ னடியிணை யாகிய
பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடூஉ
மறவி நாவா யாங்குளது" (கக-ஆம் காதை, உக-ரு) எனவும்,

"இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ்
சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீளுந்
தரும சாரணர்" (உஅ-ஆம் காதை, க0எ-சு) எனவும் வருவனவற்றா லுணர்க.

இன்னும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கே முப்பது யோசனைத்தூரத்தில் கடலிலுள்ளதாகிய மணிபல்லவமென்னும் சிறியதீவில், புத்ததேவர் இருத்தற்காக இந்திரனால் நிருமித்து இடப்பட்ட ஆசனமொன்று இருந்ததென்றும், அது தீவதிலகையென்னுந் தெய்வமங்கையால் காக்கப்பட்டிருந்ததென்றும், தன்னைத்தரிசித்தோர்க்கு அவர்களுடைய பழம்பிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்தியைத் தெரிவித்துத் தன்னுடைய தெய்வத்தன்மையைப் புலப்படுத்தியதென்றும், அதனால் பலதேயத்துமுள்ள பௌத்தர்களால் வணங்கப்பட்டு வந்ததென்றும் மணிமேகலையால் தெரிகின்றன. அவை வருமாறு:—

"விரிந்திலங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பரப்பி
யுரைபெறு மும்முழ நிலமிசை யோங்கித்
திசைதொறு மொன்பான் முழநில மகன்று
விதிமா ணடியின் வட்டங் குயின்று
பதும சதுர மீமிசை விளங்கி
யறவோற் கமைந்த வாசன மென்றே
நறுமல ரல்லது பிறமரஞ் சொரியாது
பறவையு முதிர்சிறை பாங்குசென் றதிராது
தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை
பிறப்புவிளங்கவிரொளியறத்தகையாசனம்" (அ-ஆம்காதை,சச-ருரு.)

"பெருந்தவ முனிவ னிருந்தற முரைக்கும்
பொருவறு சிறப்பிற் புரையோ ரேத்துந்
தரும பீடிகை" (அ-ஆம் காதை, சுக-ரு.)

"வேக வெந்திற ஞகாட் டரசர்
சினமா சொழித்து மனமாசு தீர்த்தாங்
கறச்செவி திறந்து மறச்செவி யடைத்துப்
பிறவிப்பிணி மருத்துவ னிருந்தற முரைக்குந்
திருந்தொளி யாசனஞ் சென்றுகை தொழுதி
யன்றைப் பகலே யன்பிறப் புணர்த்தீங்
கின்றியா னுரைத்த வுரைதெளி வாய்'' (கூ-ஆம் காதை, ருஅ-சுச.)

"உயிர்க ளெல்லா முணர்வுபா ழாகிப்
பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழந்த
வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோ
ரிளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன
நீயோ தோன்றினை நின்னடி பணிந்தே
னீயே யாகிநிற் கமைந்தவிவ் வாசன
நாமிசை வைத்தேன் றலைமிசைக் கொண்டேன்
பூமிசை யேற்றினேன் புலம்பறு கென்றே
வலங்கொண் டாசனம் வணங்குவோள்'' (க0-ஆம் காதை, எ-கசு.)

"மன்பெரும் பீடிகை வணங்கினை யேத்தி
நின்பதிப் புகுவாய்'' (க0-ஆம் காதை, அசு-எ.)

"மன்பெரும் பீடிகை யென்பிறப் புணர்ந்தேன்'' (கக-ஆம்காதை,கசு.)

"பழுதில் காட்சியிந் நன்மணிப் பீடிகை
தேவர்கோ னேவலிற் காவல் பூண்டேன்'' (கக-ஆம் காதை,உஎ-அ.)

"மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கி'' (கக-ஆம் காதை, ருச.)

"கோமகன் பீடிகை தொழுது வலங்கொண்டு'' (கக-ஆம்காதை,கஉசு.)

"ஆங்கத் தீவகத் தறவோ னாசன
நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக் களித்ததும்'' (கஉ-ஆம் காதை, கக-உ.)

"மணிப்பல் லவத்திடை யென்னையாங் குய்த்துப்
பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காட்டி
யென்பிறப் புணர்ந்த வென்முற் றோன்றி'' (உக-ஆம் காதை,கரு-எ.)

"மணிப்பல் லவம்வலங் கொண்டு மடக்கொடி
பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காண்டலுந்
தொழுதுவலங் கொள்ளவத் தூமணிப் பீடிகைப்
பழுதில் காட்சி தன்பிறப் புணர்த்த'' (உரு-ஆம் காதை, ருரு-சு.)

"பெரியவன் றோன்று முன்னரிப் பீடிகை
கரியவ னிட்ட காரணந் தானு

மன்பெரும் பீடிகை மாய்ந்துயிர் நீங்கிய
வென்பிறப் புணர்த்தலு மென்னென்றி யான்றொழ
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வனை யல்லது .
மற்றப் பீடிகை தன்மிசைப் பொறாஅது
பீடிகை பொறுத்த பின்ன ரல்லது
வானவன் வணங்கான் மற்றவ் வானவன்
பெருமகற் கமைத்துப் பிறந்தார் பிறவியைத்
தரும பீடிகை சாற்றுக வென்றே
யருளினன்'' (௨௫-ஆம் காதை, ௫௪-௬௪.)

"...............பூங்கொடி பொருந்தியித்
தீவகம் வலஞ்செய்து தேவர்கோ னிட்ட
மாபெரும் பீடிகை வலங்கொண் டேத்துழி'' (௨௫-ஆம்காதை, ௧௮௧-௩.)

"செல்வற் கொணர்ந்தத் தீவகப் பீடிகை
யொல்காது காட்டப் பிறப்பினை யுணர்ந்ததும்'' (௨௮-ஆம் காதை, ௭௭-௮.)

"பொன்றிகழ் புத்த பீடிகை போற்றுந்
தீவ திலகையு மித்திறஞ் செப்பினள்'' (௨௯-ஆம் காதை, ௩௮-௯.)

மணிமேகலையில் புத்ததேவரைப் பாராட்டியும் துதித்தும் வருவனவற்றுட் சில வருமாறு :—

"அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பு
மொருபெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்
பகவன்'' (௩-ஆம் காதை, ௫௯-௬௧.)

"எங்கோ னியல்குண னேதமில் குணப்பொரு
ளுலக நோன்பிற் பலகதி யுணர்ந்து
தனக்கென வாழாப்பிறர்க்குரி யாள
னின்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த
வருளறம் பூண்ட வொருபெரும் பூட்கையி
னறக்கதி ராழி திறப்பட வுருட்டிக்
காமற் கடந்தவாமன்'' (௫-ஆம் காதை, ௭௧-௭.)

"ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்'' (௬-ஆம் காதை, ௧௧.)

"ஆதிசான் முனிவன்'' (௭-ஆம் காதை, ௧௯.)

"பெருந்தவ முனிவன்'' (௮-ஆம் காதை, ௬௧.)

"பிறவிப்பிணி மருத்துவன்'' (௯-ஆம் காதை, ௬௧.)

"ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்'' (௧௦-ஆம் காதை, ௬௧.)

"மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாட்
பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்'' (௧௦-ஆம் காதை, ௮௩-௪.

"தருமதலைவன்" (௧௧-ஆம் காதை, ௯௦.)

"மாரனை வெல்லும் வீர நின்னடி
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி
பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
யெண்பிறக் கொழிய விறந்தோய் நின்னடி
கண்பிறர்க் களிக்குங் கண்ணோய் நின்னடி
தீமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நரகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
யுரகர் துயர மொழிப்போய் நின்னடி
வணங்குத லல்லது வாழ்த்தலென் னாவிற்
கடங்காது" (௧௧-ஆம் காதை, ௬௧-௭௨.)

"மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாசு நீரப்
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலை" (௧௨-ஆம் காதை, ௮௫-௬.)

"தெளிந்த நாதன்" (௨௫-ஆம் காதை, ௬௩.)

"தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு
மன்னுயிர் முதல்வன்" (௨௫-ஆம் காதை, ௧௧௬-௭.)

"செம்பொன் மாச்சினைத் திருமணிப் பாசடைப்
பைம்பூம் போதிப் பகவன்" (௨௮-ஆம் காதை, ௧௭௩-௪.)

"அறிவு வறிதா யுயிர்நிறை காலத்து
முடிதயங் கமரர் முறைமுறை யிரப்பத்
துடித லோக மொழியத் தோன்றிப்
போதி மூலம் பொருந்தி யிருந்து
மாரனை வென்று வீரனாகிக்
குற்ற மூன்று முற்ற வறுக்கும்
வாமன்" (௩௦-ஆம் காதை, ௭-௧௩.)

பழைய பௌத்தகவிகள் இப்படியே புத்ததேவருடைய குணவிசேடங்களைப் பாராட்டித் தமிழிற்பாடிய பாடல்களுள் இப்போது கிடைத்தவை மணிமேகலையின் அரும்பதவுரையில் உரியவிடங்களில் மேற்கோள்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றை அவ்வவ்விடங்களிற் பார்த்துக்கொள்க.

பௌத்த தருமம்.

புத்தர், பிராஹ்மணர்களுக்கும் அவர்களுடைய கொள்கைக்கும் விரோதமாகத் தம்முடைய கொள்கையை நிலைபெறச் செய்தாரென்பது சிலர் கருத்து. அஃது உண்மையன்றென்பது நிபுணர்களான ஐரோப்பாக்கண்டத்து வித்துவான்கள் பலருடைய அபிப்பிராயம்:

ரைஸ் டேவிட்ஸ் (Rhys Davids) என்பவர் இவ்விஷயமாகச்சொல்வது யாதெனின்:—"கௌதமர் ஹிந்துவாகவே பிறந்தார்; ஹிந்துவாகவே வளர்ந்தார்; ஹிந்துவாகவே பிழைத்தார்; ஹிந்துவாகவே இறந்தார். கௌதமருடைய கொள்கையை அநுஸரித்த *உபாஸகர்களில் மிகப்புகழ்பெற்ற அசோகனென்பவனே ஜீவகாருணியமும் நன்னடையுமுள்ளவனாகவிருந்த பௌத்தசக்கரவர்த்தியென்று இப்பொழுதும் பலமுறை சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும் அவன் தன்னைத் †(தேவாநாம்ப்ரியஃ) தேவர்களுடைய அன்புக்குரியவனான அசோகனென்று சொல்லிக்கொள்வதில் அதிக விருப்பமுள்ளவனாக இருந்தான்; அவன் மிக்க உள்ளன்போடுகூடிய பௌத்தனாக இருந்தாலும், அவனைப் பௌத்தவகுப்பைச்சேர்ந்த ஹிந்துவென்று சொல்வதுதான் உண்மைக்கு ஒத்ததாகும்; கௌதமருடைய தத்துவசாஸ்திரத்திலும் மானஸசாஸ்திரத்திலும் ஹிந்துக்களுடைய வழிவழியாகவந்துள்ள ‡ தர்ச

---

* உபாஸகர் - பௌத்தரில் இல்லறத்தோர்.

† "தேவாநாம்ப்ரியஃ" என்பதற்கு மூடனென்று ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் இக்காலத்திற் பொருள் கூறப்படுகிறது; இதற்கு இப்பொருள் கூறும்வழக்கம் யாதுகாரணத்தினால் வந்ததோ அது விளங்கவில்லை; அசோகனைச்சார்ந்த பல சிலாசாஸனங்களில் அவன் தன்னை "தேவாநாம்ப்ரியஃ" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறபடியால், அதற்கு மூடனென்று பொருள்கொள்ள இடமில்லை. தேவர்களைவணங்கி அவர்களுடைய அன்பைப்பெறுவது பிராஹ்மணர்களுக்குரிமையாவதுபோலப் பௌத்தர்களுக்கில்லையானாலும், அசோகன் பிராஹ்மணர்களுடைய கொள்கைக்கு விரோதியாக இருந்தானென்று சொல்லுதற்கு நியாயமில்லை.

‡ தர்சனம் - ஸமயம்.

ணங்களுள் யாதேனுமொன்றில் இல்லாதது ஒன்றுமில்லை; அவர் வகுத்த அறநெறிக்குரியவிதிகளோ அவருடையகாலத்திற்கு முன்னாவது பின்னாவதுள்ள ஹிந்துக்களுடைய புஸ்தகங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டக்கூடியவைகளாகவே இருக்கின்றன; கௌதமரிடத்திலிருந்த அரிய சிறப்பாற்றல்களெல்லாம், பிறரால் முன்பு நன்றாகச்சொல்லப்பட்டதை அபிவிருத்திசெய்து நன்கு பாராட்டிச் சீர்ப்படுத்தியவழியிலும், ஹிந்துக்களில் மிகப் புகழ்பெற்ற ஆராய்ச்சிமிக்க அறிஞர்கள் பண்டைக்காலத்திலேயே ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒழுங்கிற்கும் நடுவுநிலைமைக்குமுரிய தர்மங்களை நியாயமாக எந்தமுடிபுவரையிற் கொண்டுசெலுத்தலாமோ அதுவரையிற் கொண்டுசெலுத்தியதிலுந்தான் காணப்படுகின்றன; கௌதமருக்கும் மற்றை ஆசிரியர்களுக்குமுள்ள வேறுபாடு, முக்கியமாக அவருடைய மிக ஆழமான ஆர்வத்துடன்கூடிய ஸ்ரத்தையிலும் உலோகோபகாரமாயிருக்கிற விசாலமான ஜீவகாருண்ணியபாவத்திலு *முள்ளது. இந்த வேறுபாடுகூடப் பெரும்பாலும் இப்பொழுதுதான் அதிகமாகத் தோற்றுகின்றது. இவ்வேறுபாட்டால் அக்காலத்தில் அவருக்குப் பிராஹ்மணர்களில் உயர்ந்தவர்களாக இருந்தவர்களுடைய உடன்பாடும் உதவியும் ஒருவிதத்திலும் இல்லாமற்போகவில்லை. அவருடைய முக்கியசிஷ்யர்களிற் பலரும் அவருடைய ஸங்கத்தோரில் மிகப்புகழ்பெற்றவர் பலரும் பிராஹ்மணர்களே; அவர் பிராஹ்மணர்களை மானிக்கத்தகுந்தவர்களென்று மதித்துப் பௌத்தபிக்ஷுக்களுடன் எப்பொழுதுஞ்சேர்த்துப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார்; பௌத்தசமயத்தில் ஆழ்ந்தவர்களான அருகத்துக்களுக்குப் பிராஹ்மணரென்ற பெயரை ஒருகௌரவநாமமாக உபயோகித்துக்கொண்டுவந்தார்; ஸங்கத்தாருக்குள் ஜாதிபேதமில்லாமற்செய்ததும் நிர்வாணத்திற்குரியவழி மிக உயர்ந்தவனாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் இருபிறப்பாளனுக்கும் மிகத் தாழ்ந்தசண்டாளனுக்கும் ஓரேவிதமாகத் திறந்துள்ளதென்று அவர்சொல்லியதும் அதிக அத்ருப்தியை உண்டுபண்ணினவென்பதிற் சந்தேகமில்லை; மேலும் யாகமுதலிய கர்மமார்க்கத்தில் அவருக்கிருந்த அவமதிப்பும் இந்தஜன்மத்தில் இவ்

* கௌதமரிடத்தில் இந்த இரண்டுகுணங்களும் மிகுதியாகவிருந்தனவென்று தாத்பரியம்.

விடத்திலேயே தாம் கரையேறுவதற்கு வேண்டியதைச்செய்து கொள்ளும் யோக்கியதை ஒவ்வொருவருக்குமுண்டென்று அவருக்கிருந்த தெளிவும் அபாயகரமான கொள்கைகளென்று புராதன வழியிலேயே பற்றுள்ள கூட்டத்தாருக்குத்தோற்றின. மேற்கூறிய இருதிறத்தாருடைய சம்பிரதாயங்கள் காலக்கிரமத்தில் ஒன்றற்கொன்று முற்றும் ஒவ்வாதனவாகவே ஆய்விட்டனவென்பது உண்மையாயிருத்தல்கூடும்; ஆனால் பண்டைக்காலத்தில் கௌதமரும் பிராஹ்மணரிற் பெரும்பான்மையோரும் அவை அவ்வாறு வேறுபாடுள்ளனவென்று எண்ணவில்லை. அசோகன்காலத்திற்குப்பிறகு நெடுங்காலஞ்சென்றபின்பு பௌத்தமதம் தன்னியற்கைமாறிச்சீர்குலையுமளவும்மதசம்பந்தமான கலகத்தினால் வருந்துன்பம் இருந்ததாகவே கேள்வியில்லை. வழிவழியேவந்துள்ள ஹிந்துமதத்தினகத்திருந்தே பௌத்தமதம் வளர்ந்து பெருகியது; அந்தப் பௌத்தமதத்தில் அழகுமிகுந்த பல மேம்பட்டவிஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றனவென்பதை யாவரும் அறிவாராதலின், அது தனது மூலமாகிய ஹிந்துமதத்தின் சிறப்பினையே விளக்குவதென்றும், ஹிந்துமதம் இழிந்ததென்றேனும் துன்புறுத்துவதென்றேனும் விளக்கவந்ததன்றென்றும் அறியற்பாலது. கௌதமருடைய பயிற்சியெல்லாம் பிராஹ்மணமதத்திலேயே. அப்புராதனமதத்தின் உட்பொருளைவெளியிட்டு மிகச் சரியாக விளக்கிக்காட்டியவர்களெல்லாருள்ளும் தாமே சிறந்தவரென்று கௌதமபுத்தர் தம்மைப்பற்றி எண்ணிக்கொள்வதற்கு உரிமையுண்டு. அவர், ஹிந்துக்களுள் மிகவுயர்ந்தவரும் அறிவுடையவரும் சிறந்தவருமாக இருந்தாரென்பதுதான் அவருக்குத் தக்கது'' என்பது.

மத ஆராய்ச்சியில் உழைத்திருக்கும் சிறந்த வித்வத்சிகாமணிகளாகிய 'மாக்ஸ் முல்லர்' (Max Muller), 'ஓல்டன்பர்க்' (Oldenberg), 'மானியர் வில்லியம்ஸ் (Monier Williams) முதலான மற்றை ஐரோப்பிய வித்துவான்களுடைய கருத்தும் இதுவே. கிழக்குத்திசைப் பரிசுத்தபுஸ்தகங்களென்று பொருள்படும் 'ஸேக்ரெட் புக்ஸ் ஆப் தி ஈஸ்ட்' (Sacred Books of the East) என்ற இங்கிலீஷ் பெயரால் 'மாக்ஸ்முல்லர்' என்பவர் வெளிப்படுத்திய புஸ்தகங்களுள் கரு - ஆம் புஸ்தகத்தின் நூன்முகத்தில் ருஉ - ஆம் பக்கத்தில் அவர் சொல்லியிருப்பது

யாதெனின் :—"என் புத்திக்கேற்க உபநிடதங்களே புத்தமதத்திற்கு மூலம்; புத்தமதம் பலவாற்ருனும் உபநிடதத்தின் கொள்கையை எந்தமுடிபுவரையிற்கொண்டுசெலுத்தலாமோ அந்த முடிபாகவுள்ளது. அது, பின்னும் அந்த உபநிடதங்களின் கொள்கையையே தன்னுடைய நூதனமான கோட்பாட்டிற்கு ஆதாரமாகவுடையது. கொள்கையைப்பற்றிச் சொல்லப்புகுங்கால், வேதாந்தத்தால் நாடப்படுவதும் எவற்றிற்கும்மேலான முடிவானதுமாகிய ஆத்மதத்துவஞானமானது பௌத்தர்களுடைய *ஸம்யக்ஸம்போதியேயாம். ஆசாரத்தைப்பற்றிப் பேசுங்கால், ஹிந்து ஸங்யாஸியே பௌத்தபிக்ஷுவாம்; பிராஹ்மணப் பிரஹ்மசரியாச்ரமத்துக்குரிய துன்புறுத்தும் நீடித்த நியமத்தினின்றும், பிராஹ்மண கிருகஸ்தனுடைய தருமங்களினின்றும், பிராஹ்மணவானப்ரஸ்தனுக்கு நியமித்திருக்கும் தவச்சுமையினின்றும் விடுதலையடைந்த துறவியே அந்தப்பிக்ஷு. ஹிந்துமதத்தில் ஸங்யாஸிக்கேயுரிய ஆத்மஸம்பந்த ஸ்வாதந்திரியமானது பௌத்தமதத்தில் ஸங்கமென்கிற சகோதர கோஷ்டியிலுள்ள எல்லார்க்குமே உரிய பொதுப்பொருளாம். அந்தக் கோஷ்டியில் இளைஞரும் முதியரும், பார்ப்பாரும் சூத்திரரும், வறிஞரும் செல்வரும், அறிஞரும் பேதையரும் ஆகிய எல்லோருமே ஒருங்குசேரலாம்; உண்மையில் வேதத்தைப்பற்றி நிற்குமுலகமும் திரிபிடகத்தைப்பற்றி நிற்குமுலகமும் தொடர்ச்சியற்றவையே அல்ல; அவ்விரண்டிற்கும் தேச சரித்திரத்தால் தொடர்ச்சியுண்டு. ஒன்றோடொன்று மிக்கவேறுபாடுற்றுத் தோன்றும் இவ்விரண்டு கோடிகளையும் சேர்த்துப் பொருத்திக்காட்டுவதற்குள்ள இயைபை உபநிடதங்களில் தேடிக்கண்டு கொள்ளவேண்டும்'' என்பதாம்.

இவ்விதமாக ஆராய்ந்துபார்க்குங்கால், பௌத்தமதத்திற்குள்ள ஆதாரங்கள், கௌதம புத்தருக்கும் முந்தியகாலத்திலேயே இருந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. பௌத்த நூல்களாலும் கௌதமபுத்தருக்கு முன்பு அநேக புத்தர்கள் இருந்தார்களென்றும் அந்தப் புத்தர்களில் இருபத்துநால்வர் மிகப் பெயர்பெற்றவர்களென்றும் அவர்களுள் இருபத்துநான்காம் புத்தர் கௌதமபுத்தரென்றும் தெரிகின்றது. இதனாலும் கௌதம

* ஸம்யக்ஸம்போதி - நல்லஞானம்.

புத்தருடைய காலத்துக்குமுந்தியே பௌத்தசமயத்துக்குரிய இன்றியமையாத கொள்கைகளெல்லாம் வழக்கத்தில் இருந்தன வென்றறியலாம்.

"இறந்த காலத் தெண்ணில்புத் தர்களுஞ்
சிறந்தருள் கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்தது."

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௧௪-௫.)

ஸ்மிருதிகளிற்கூறப்பட்டுள்ள வருணாச்ரம தர்மங்களைக் கைப்பற்றிப் பண்டைக்காலத்தில் ஹிந்துக்கள் யாவரும் தவறாது ஒழுகிவந்தனரென்று எண்ணுவதற்குப் பல ஸாதனங்கள் உண்டு. ஆரியர்கள் பிரஹ்மசரியத்திலிருந்து கிருகஸ்தாச்சிரமத்திற்கும், அதிலிருந்து வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்திற்கும், பிறகு ஸந்யாஸ ஆச்சிரமத்திற்குஞ் செல்லுவது வழக்கமாகவிருந்தது. பிரஹ்மசாரிக்கும் கிருஹஸ்தனுக்கும் ஸ்மிருதிகளால் விதிக்கப்பட்டுள்ள நியமங்கள் பலவாம்; அவை கடினங்களுமாம்; வானப்ரஸ்தனுக்குரிய ஒழுக்கங்கள் அவ்வளவு கடுமையுள்ளனவல்ல. ஸந்யாசிக்குரிய ஸ்வாதந்திரியமோ மிக அதிகம். அவன், நித்திய நைமித்திக கருமங்களினின்றும் கிருஹ்ய ஸம்ஸ்காரங்களினின்றும் ஜ்யோதிஷ்டோமயாகப் பிரக்கிரியைகளினின்றும் நீங்கினவன். இந்த ஸ்வாதந்திரியத்தைக்கருதியே அநேகர் தக்க காலத்தில் துறவறத்தை மேற்கொண்டனர். இங்ஙனம் வானப்பிரஸ்தராயும் ஸந்யாஸிகளாயுமிருந்தோர், காட்டிற் சென்று ஒருங்குசேர்ந்து ஆங்காங்குத் தத்துவவிசாரம் செய்து வந்ததின் பயன், வேதங்களிலுள்ள * ஆரண்யகபாகத்தைச்சார்ந்த உபநிடதங்களில் நன்கு விளங்குகின்றது. ஹிந்துக்களுடைய பிரஸித்தமான † ஆறுதரிசனங்களும் உண்டானதுகூட இவ்வித தத்துவ விசாரத்தினாலேயே. இன்னும், க்ஷத்திரியர்கள் நடுவுநிலைமையில் நின்று செங்கோல் செலுத்தி வருங்காலத்தில், அவர்களுள்ளே பலர் ஸ்மிருதிகளாற் பாராட்டப்படுகிற முற்சொல்லிய வருணாச்சிரமங்களின் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஜனங்களுக்குப் பொறாமையை உண்டாக்குவதால், அவை தமது நல்ல அரசாட்சிக்கு இடையூறாகவுள்ளவைகளென்று எண்ணங்கொண்டிருந்திருக்க

* ஆரணியகம்—காட்டிற்குச் சம்பந்தமுள்ளது.

† ஆறுதரிசனங்களாவன: ஸாங்கியம், யோகம், மீமாம்ஸை, வேதாந்தம், நியாயம், வைசேஷிகமென்பன; இவை ஷட்தரிசனமெனப்படும்.

லாமென்றும் ஊகித்தற்கிடமுண்டு. பௌத்தமத ஆராய்ச்சியில் பேர்பெற்றவருள் ஒருவரான ‘ஓல்டன்பர்க்’ (Oldenberg) என்பவர், துறவறமானது முதலில் ஹிந்துதேசத்தில் உதித்துப் பின்பு மற்றையிடங்களிற் பரவியதென்று எண்ணுகிறார். கௌதமபுத்தர்காலத்தில் விந்தியமலைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவேயுள்ள நாடாகிய ஆரியாவர்த்தத்தில் துறந்தோர் கூட்டம் பல இருந்தனவென்று பௌத்த நூல்களாலும் ஜைன நூல்களாலும் தெரியவருகிறதென்றும் அவர் சொல்லுகிறார். ஆகவே தத்துவ விசாரமுயற்சி எவ்விடத்தும் மிகுதியாக இருந்தகாலத்திலேயே அவ்வாரியாவர்த்தத்தில் கௌதமபுத்தர் அவதரித்தனர். மேற்கூறிய முன்னோர்களின் ஞானமே அவருக்கு மூலதனம். வேதாந்தத்திற்கும் பௌத்தமதத்திற்கும் பலவற்றிறிலும் ஒற்றுமையிருப்பதற்கு இதுவே காரணம். உலகவாழ்வானது துன்பத்தொகுதியென்பதும், மறுபிறப்பு அத் துன்பத்தைத் தொடர்ச்சியறாது வழிவழியாக வளர்விப்பதென்பதும், பிறவாமையே மாந்தர் எய்துதற்குரிய மேலான உறுதிப் பொருளென்பதும், அப்பிறவாமைக்குப் பற்றற்றுப் பயன் நோக்காது செய்யும் நற்கருமங்களே காரணமாமென்பதும் ஹிந்துக்களுடைய தரிசனங்களிலும் பௌத்த நூல்களிலும் ஒரே விதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன :

“பிறந்தோருறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
தற்றோ ருறுவது”

(மணிமேகலை, ௨-ஆம் காதை, ௬௪-௭.)

*மூவகைத் துன்பங்களினின்றும் நீங்குவதே சிறந்த புருஷார்த்தமென்பது சாங்கிய தரிசனத்தின்கொள்கை. உலகவாழ்வு ஸாரமில்லாததென்றும் நிலையில்லாததென்றும் நினைத்து மாறுபடுதலில்லாததும் நித்தியமானதுமாகிய வீட்டையடைய ஒவ்வொருவரும் முயலவேண்டுமென்பதே வேதாந்தத்தின் கருத்து. இங்கே சொல்லிய அந்தமிலின்பத்தழிவில்வீட்டை வேதாந்திகள் நிர்வாணமென்றுங் கூறுவதுண்டு. பௌத்தர்களும் தாம்

*மூவகைத் துன்பங்களாவன:—(௧) ஆத்யாமிகம், (௨) ஆதிதெய்விகம், (௩) ஆதிபௌதிகம்.

பெறுதற்குரிய மேலான புருஷார்த்தத்தை நிர்வாணமென்றே கூறுவர். இந்த நிர்வாணத்தினுடைய இலக்கணத்தைக் கூறுதலிலும் இதனை அடைதற்குரிய வழியை அறிவுறுத்துதலிலும் வேதாந்திகளுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் சிறிது வேறுபாடிருந்தாலும் அத்வைதிகளல்லாத மற்றை வேதாந்திகள் அத்வைதிகளைப் *பிரச்சன்ன பௌத்தர்களென்று அவமதித்துக்கூறும் வழக்கம் வேதாந்தத்திற்கும் பௌத்த மதத்திற்குமுள்ள ஒற்றுமையை விளக்குகின்றது. பௌராணிகர், கௌதமபுத்தரை விஷ்ணுவின் அவதாரமாக ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதும் பௌத்தமதம் ஹிந்துமதத்திற்கு நேரே முற்றும்முரணியதன்றென்பதைக் குறிப்பிக்கும்.

பௌத்தமதத்தில் மஹாயானம் ஹீனயானமென்று இருவகையுண்டு; அவற்றுள், மஹாயானம் நேபாலம், திபெத், சீனம், ஜப்பான் என்கிற இடங்களில் நடைபெற்றுவருகிறது. ஹீனயானம் பர்மாதேசத்திலும் இலங்கைத்தீவிலும் பரவியுள்ளது. மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டுள்ளது இந்த ஹீனயான சம்பிரதாயமே. ஹிந்துதேசத்தின் வடக்கேயுள்ள மஹாயான சம்பிரதாயத்தாரும் வேதாந்திகளும் அடிக்கடி தம்முள் வாதித்து வந்தனரென்று தெரிகிறது. மஹாயானசம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த பலநூல்கள் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலே எழுதப்பட்டுள்ளன. ஹீனயானத்தார்க்குப் பாளிபாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ள திரிபிடகமே மூலநூல்; வேறொன்றுமில்லை. கௌதமபுத்தர் காலத்திலே பௌத்தருக்கும் வேதாந்திகளுக்கும் தத்துவசாஸ்திர விஷயமான வழக்கு அதிகமாக இருந்ததென்று தெரியவில்லையாதலால், அவர்காலத்துக்குப் பின்பே பௌத்தமதத்திற் பிரசித்தமாகவுள்ள மாத்தியமிகர், யோகாசாரர், ஸௌத்திராந்திகர், வைபாஷிகர் என்கிற நான்குவகையாருடைய தத்துவசாஸ்திர சம்பிரதாயங்களும் உண்டாயிருக்கவேண்டும்.

கௌதமபுத்தர், வேதாந்தக்கொள்கையில் அடங்கியிருக்கிற அப்பிரத்தியக்ஷமான தத்துவங்களை அனுமானதர்க்கத்தினாற் சாதிக்கமுடியாதென்ற அபிப்பிராயங்கொண்டவர்; ஆனாலும் ஸாங்கியர்களுடையனவும் வேதாந்திகளுடையனவுமாகிய மானஸசாஸ்திரத்தையும் முன்னேயுள்ள பல ஆசிரியர்களின்

* பிரச்சன்ன பௌத்தர் - வேறுவேறிடத்தில் மறைந்த பௌத்தர்.

ஆசாரத்தையும் அவர்களுடைய அறநெறிக்குள்ள விதிகளையும் கைக்கொண்டவர்; ஸ்வப்பிரயோசனத்தை நாடிமுயல்வது அறமன்றென்பதும் அவ்வகை முயற்சி துன்பமே உருவங்கொண்டாற்போன்ற உலகவாழ்வின் பற்றினை விருத்திசெய்துகொண்டே வருமென்பதும் பயன்கருதாமல் பிறருக்காகப் புரியுங் கருமமே துன்பந்தரும் உலகப்பற்றினை அறுப்பதென்பதும் அவருடையகொள்கை:

"தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்"
(மணிமேகலை, ரு-ஆம் காதை, எரு.)

"பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய்"
(மணிமேகலை, கக-ஆம் காதை, சுரு.)

"பிறர்க்கற மருளும் பெரியோன்"
(மணிமேகலை, உக-ஆம் காதை, கஎஅ.)

"தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு
மன்னுயிர் முதல்வன்"
(மணிமேகலை, உரு-ஆம் காதை, ககசு-எ.)

"முன்றான்பெரு மைக்கணின் றான்முடி வெய்து காறு
நன்றே நினைந்தான் குணமொழிந் தான்றனக்கென்
றொன்றானு முள்ளான் பிறர்க்கேயுறு திக்கு ழந்தா
னன்றே யிறைவ னவன்றாள்சர ணங்க ளன்றே."
(குண்டலகேசி, கடவுள் வாழ்த்து.)

"இருட்பார வினைநீக்கி யெவ்வுயிர்க்குங் காவலென
வருட்பாரந் தனிசுமந்த வன்றுமுத லின்றளவு
மதுவொன்று மலரடிக்கீழ் வந்தடைந்தோர் யாவர்க்கும்
பொதுவன்றி நினக்குரித்தோ புண்ணியநின் றிருமேனி."
(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கக-ஆம் கலித்துறை உதாரணம்.)

தெய்வமுண்டென்னும் உறுதியும் ஆன்மாக்களுண்டென்னுமுறுதியும் அவற்றின் இலக்கணங்களையும் சம்பந்தத்தையும் அறிந்துகொள்ளுதலுமே நல்லொழுக்கத்திற்கு ஆதாரமென்று அவர் உறுதியாக எண்ணினவரல்லர். தெய்வத்தைப்பற்றியும் ஆன்மாவைப்பற்றியும் எவரும் யாதொன்றும் அறியவல்லவரல்லரென்பது அவரதுகருத்துப்போலும். ஆயினும் துன்பம் நிறைந்த பிறவிப்பிணியினின்றும் நீங்குவதே மாந்தர் எய்துதற்குரிய பெரும்பயனென்பதையும் யான் எனதென்ற இருவகைப்

பற்றுமே அப்பிறவிப்பிணியை அறுத்தற்கு இடையூறாகவுள்ளனவென்பதையும், அப்பிணிநீங்கிய நிர்வாணநிலையில் துன்பத்திற்கு இடமேயில்லையென்பதையும் அவர் உறுதியாக நம்பினவர். ஆன்மாவைப்பற்றியும் பிரஹ்மத்தைப்பற்றியும் வழக்காடுவதைக்காட்டிலும் ஒழுக்கத்தைச் செவ்வைசெய்து நடைபெறச்செய்வதால் உலகத்தில் துன்பங்குறையு மென்றெண்ணி, அவர் தர்மத்தை வெளியிட்டு விளக்கிப் பரவச்செய்தாரென்றே நினைக்கவேண்டும். புத்தரைச் சிலர் நாஸ்திகரென்றும் அநாத்மவாதியென்றும் பேசுகிறார்கள். திரிபிடகத்திலடங்கிய புத்தருடைய உபதேசங்களுள் ஒன்றேனும் இக்கருத்தை முற்றும் விளக்குவதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு கூறுபவர்கள் பௌத்தர்கள் சொல்லும் நிர்வாணத்தைச் சூனியநிலையென்று கருதுகிறார்கள். அது புத்தருடைய கொள்கையென்று சொல்லற்பாலதன்று.

(Oldenberg. Page, 278.)

ஸம்யுக்தநிகாயம் என்கிற பௌத்தநூலில், வத்ஸகோத்திரன் என்ற ஒரு துறவி கௌதமபுத்தரிடஞ் சென்று, "ஆன்மாவென்று ஒன்று உளதோ?" என்று கேட்டபொழுது புத்தர் மௌனமுற்றிருந்தனரென்றும், ஆனால் அங்ஙனம் ஒன்று இல்லையோவென்று பின்னும் அவன் வினவியபொழுது அதற்கும் புத்தர் ஒன்றும் பேசாமலே இருந்தனரென்றும் கூறியிருக்கிறார். கோசலதேசத்தரசனாகிய ப்ரஸேநஜித் என்பவன் ஸாகேத நகரத்திற்கும் ஶ்ராவஸ்தி நகரத்திற்கும் நடுவிற் போய்க்கொண்டிருக்கையில், க்ஷேமை என்கிற ஒரு பிக்ஷுணியைச் சந்தித்துப் பணிந்து அவளிடத்தில் பௌத்த தருமத்தைப்பற்றித் தான் ஐயுற்றபொருளைப் பின்வரும் வினாவிடைகளால் தெளிந்துகொண்டனனென்று மேற்கூறிய **ஸம்யுக்தநிகாயத்**தாலேயே தெரிகின்றது.

அரசன்—*"பகவதி! ததாகதன் இறந்தபின்னரும் உளனோ?"

க்ஷேமை—"அரசர் தலைவ! ததாகதன் இறந்த பின்னரும் இருப்பதாக ஆசாரியபுத்தன் சொல்லவில்லை."

---

* பகவதி என்பது, பிக்ஷுணிகளைக் கௌரவித்தழைக்கும் விளிப்பெயர்; க்ருஹிணிகளைப் பவதியென்பதுபோல.

அரசன்—"பகவதி! 'ஆனால் இறந்தபின்பு ததாகதன் இல்லையோ?"

க்ஷேமை—"அரச சிங்கமே! ததாகதன் இறந்தபின்னர் இல்லையென்பதையுங்கூட ஆசாரியபுத்தன் சொல்லவில்லை."

அரசன்—"பகவதி! அங்ஙனமாயின், ததாகதன் இறந்த பின்னர் உளனுமாம், இலனுமாம் என்னலாமோ? பகவதி! ததாகதன் இறந்தபின்னர் உளனுமல்லன், இலனுமல்லன் என்றும் கூறலாமோ?"

இவ்வினாக்களுக்கும் முன்போலவே அந்தப்பிக்ஷுணி "இவற்றைப்பற்றி ஆசாரியபுத்தன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை" என்றனள்.

இவ்வகை வினாவிடைகளுங்கூட நிர்வாணமென்பது சூனியாவஸ்தையென்றும், ஆன்மாவென்று ஒன்றில்லையென்றும், கௌதமபுத்தர் வற்புறுத்திக் கூறினரென்று காட்டவில்லை. நிர்வாணத்தை அடைந்தபின்னர் உலகத்துன்பம் முற்றும் அறுமென்றும் அத்துன்பத்தை அறுக்கமுயலுவதே எல்லாத்தருமங்களுக்கும் முடிவான பயனென்றுங்கருதி, உலகம் உய்யும் பொருட்டுக் கௌதமபுத்தர் தமது மதத்தை யாவருக்கும் உபதேசித்து வந்தனர்.

கௌதமபுத்தருக்குப் போதிவிருக்ஷத்தினடியில் ஞானோதயமானபொழுது அவருடைய மதத்திற்கு அடிப்படையாகிய நான்கு ஸத்தியங்கள் அவர் மனத்துட் புகுந்தன; அவற்றின் மேலேதான் அவர் பின்பெழுப்பிய கட்டிடமெல்லாம் நிற்கின்றன.

அந்த ஸத்தியங்களாவன:—க - துக்கம், உ - துக்கோற்பத்தி, ங - துக்கநிவாரணம், ச - துக்கநிவாரணமார்க்கம்.

"துன்பம் தோற்றம் பற்றே காரண
மின்பம் வீடே பற்றிலி காரண
மொன்றிய வுரையே வாய்மைநான் காவது"

(மணிமேகலை, ங௦-ஆம் காதை, கஅசு-அ.)

கௌதமபுத்தர் தமக்கு ஞானோதயமானபின்பு காசிக்குச் சென்று, முன்பு தம்முடன் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தோராகிய ஐந்து ஸந்யாஸிகளுக்குத் தம்முடைய கொள்கையைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டுச்செய்தஉபந்யாஸத்திற்காணப்படுவதுயாதெனின்:

(Oldenberg. Page, 211.)

"ஓ ஸங்யாஸிகளே! துக்கமென்ற தூய்மையான ஸத்தியம் இதுவே; பிறவி துன்பம்; பிணி துன்பம்; மூப்பு துன்பம்; இறப்பு துன்பம்; அன்பில்லாரோடு தொடர்புதுன்பம்; அன்புள்ளாரிடத்தினின்றும் பிரிவு துன்பம்; விரும்பியதைப் பெறுமை துன்பம்; சுருங்கச்சொல்லின் ஐம்புலப்பற்றும் துன்பமேயாம்.

"ஓ ஸங்யாஸிகளே! துக்கோத்பத்தியாகிய தூய்மையான ஸத்தியம் இதுவே: இங்கும் அங்கும் சிறுபான்மையே நிறைவேறுதற்குரியவனுகிய காமலோபங்களோடுசேர்ந்த வேட்கை (திருஷ்ணை) என்பதே இது; இதுவே பிறப்பீனும் வித்து;

"அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து" (திருக்குறள், ௩௬௧.)

"இன்ப வேட்கையும் உயிர்வாழ்வேட்கையும் அதிகாரவேட்கையும் இதுவாம்.

"ஓ ஸங்யாஸிகளே! துக்கநிவாரணமாகிய தூய்மையான சத்தியம் இதுவே; ஆசையை யொழித்து அதைத் தன்னிடத்தினின்றும் வலிந்து நீக்கித் தன்னை அதிலிருந்து பிரித்துக் கொண்டு அதற்கு இடங்கொடாமல் அதைமுற்றும் நாசஞ்செய்தலினுல் உண்டாகும் இந்த த்ருஷ்ணையின் அழிவு இதுதான்.

"ஓ ஸங்யாஸிகளே! துக்கநிவாரணமார்க்கமாகிய தூய்மையான ஸத்தியம் இதுவே; மிக்க தூய்மையையுடைய அஷ்டாங்க மார்க்கம் இதுதான்; அஃதாவது:—நற்காட்சி, நல்லூற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்தோர் தலைப்பாடு என்னும் இவ்வெட்டுமாம்" என்பதே.

"நற்காட்சி நல்லொழுக்க நல்வாய்மை நல்வாழ்க்கை
நற்செய்கை யோடைந்து நாடு."

"நன்முயற்சி நன்காங் கடைப்பிடிநல் லோர்தம்பாற்
செல்கையுட னெட்டனைத்துந் தேறு." (பரமததிமிரபானு.)

"பழித்திடாப் பழுதில் வாழ்க்கை யெட்டையும் பாரித்து"
(சிவஞானசித்தியார்.)

உலகவாழ்க்கை துன்பமென்பது, சாங்கியர்களுக்கும் வேதாந்திகளுக்கும், மற்றைத் தரிசனததார்களுக்கும் சைனர்களுக்கும், பௌத்தர்களுக்கும் பொதுவாகவுள்ள கொள்கை. மைத்

திராயணீ உபநிடதத்தின் தொடக்கத்தில் உலகவாழ்வு நிலையற்றதென்பதும் ஆதலின் அது துன்பத்திற்கிருப்பிடமானதென்பதும் பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளன :

(Sacred Books of the East, Vol. xv. Pages, 287 - 9.)

“பிருஹத்ரதனென்னுமரசன் யாக்கை நிலையாமையைக் கருதி வைராக்கியம்பூண்டு தன் அரசை மூத்தமகனிடத்து ஒப்பித்துவிட்டுக் காட்டுக்குச் சென்றனன்; அங்கே அவன் சிரமேற்குவித்தகையனாகிச் சூரியனையே நோக்கிக்கொண்டு அருந்தவம்புரிந்தான். இங்ஙனம் ஆயிரநாள் சென்றபின் ஒருமுனியையடைந்து அவர்பாதத்தைப் பணிந்து வீழ்ந்துகிடக்க, எல்லாவற்றையும் எரிக்கின்ற புகையில்லாத தீச்சுடர்போல ஒளிவீசும் ஆத்மஞானியான பகவான்சாகாயங்யரென்னும் அம்முனிவர், அரசனைநோக்கி, “எழுவாய், எழுவாய்; விரும்பியதைப் பெறுவாய்; நீவேண்டுவது என்ன?” என்றனர்; அதற்கு அவ்வரசன், அவரைப்பணிந்து, “யாவரும் வழிபடற்குரிய முனியே! தேவரீர் மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியுடையீர்; அடியேனுக்கு ஆத்மஞானமில்லை; அடியேன் அதைக்கேட்க விரும்புகிறேன்; எனக்கு உபதேசித்தருள வேண்டுகிறேன்” என்றனன். அதற்கு அம்முனிவர், “ஆத்மதத்துவ ஞானமானது பண்டைக் காலத்திற் பெரியோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது; அஃது எளிதிற் பெறக்கூடியதன்று; ஆதலின், இக்ஷ்வாகு குலத்தோன்றலே! நீ விரும்பிய பிறவற்றைக் கேட்பாயாக” என்றனர்; அப்போது அரசன் சாகாயங்யருடைய பாதத்தில் தன் சென்னியுறப்பணிந்து பின்வரும் காதையைக் கூறினன் :

“என்பு, தோல், நரம்பு, என்பினுளிருக்கும் ஸத்து, மாம்ஸம், சுக்கிலம், சோணிதம், சிலேஷ்மம், கண்ணீர்ஆகிய இவற்றை யுடைமையாற் பழிக்கப்படுவதாயும் மலமூத்திர வாதபித்த கபங்களுடைய கூட்டமாயுள்ள நாற்றமுடைய இந்தச் சாரமில்லாத சரீரத்திலிருந்துகொண்டு போகத்தை அனுபவித்தலினால் யாதுபயன்? காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், பயம், துக்கம், அழுக்காறு, விரும்பியதையடையாமை, விரும்பாததை அடைதல், பசி, தாகம், மூப்பு, இறப்பு, பிணி, சோகம் ஆகிய இவற்றால் துன்புறும் இச்சரீரத்திலிருந்து இன்பத்தை அனுப

வித்தலால் யாதுபயன்? ஈ கொசுகுமுதலிய ஜந்துக்களும் புல் பூண்டுகளும் பிறந்திறக்குமாறுபோலவே உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் அழியுந்தன்மையனவாக நாம் பார்க்கிறோம்; அவற்றால் யாதுபயன்? இஃதன்றிப் பெரியோர்களும், ஸுத்யும்நன், இந்திரத்யும்நன், குவலயாசுவன், யுவனாசுவன் வத்திரியாசுவன், அசுவபதி, சசிபிந்து, ஹரிச்சந்திரன், அம்பரீஷன் அநநுக்தன், சர்யாதி, யயாதி, அநரண்யன், உக்ஷஸேநன் முதலிய சிறந்த வில்லாளிகளான சக்ரவர்த்திகளும், மருத்து, பரதன்முதலிய அரசர்களும் தம் சுற்றத்தாருடைய கண்காணத் தமக்குரிய பெரிய ஐசுவரியத்தைத் துறந்து இவ்வுலகைவிட்டு வேற்றுலகஞ்சென்றனர். இம்மட்டுமேயன்று; வேறு பெரியோர்களும் அவ்வாறே சென்றார்கள். கந்தர்வர், அசுரர், யக்ஷர், அரக்கர், பூதகணங்கள், பிசாசர், உரகர், பேய்கள், முதலியோருடைய நாசத்தையும் கண்டிருக்கிறோம். இதுவுமன்றி, பெரியசமுத்திரம் நீர்வற்றுதலும், மலைகள்கீழேவிழுதலும், துருவநக்ஷத்திரம் சலித்தலும், பூமி ஆழ்தலும், தேவர்கள் தங்களிடங்களைவிட்டு ஓடுதலும் உண்டு. இப்படியிருத்தலின், இந்த உலக ஸுகானுபவங்களால் எனக்கு யாதுபயன்? அவற்றை நம்பினவர்களுக்கு இவ்வுலகில் அடிக்கடி பிறப்பு நேரிடுவதைப் பார்க்கலாம். ஆகையால், என்னைக் கைதூக்கி விடல்வேண்டும். நான் இந்த உலகவாழ்வில் பாழ்ங்கிணற்றிலுள்ள தவளையைப் போன்றிருக்கிறேன். பூஜ்யரே! தேவரீரே எங்களுக்குக்கதி; பூஜ்யரே! தேவரீரே எங்களுக்குக்கதி."

இவ்வாறுகூறியுள்ள உபநிடதத்தின்பொருளை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தில் உலகமும், உலகவாழ்வும், மானிடசரீரமும் நிலையற்று, மாறிப்போதலுக்கு உட்பட்டவையாதலால், அவை துன்பத்திற்கு ஓர் இருப்பிடமாகுமென்றும், நிலையுள்ளதும், வேறுபாடில்லாததுமானபொருள் ஆத்மதத்துவம் ஒன்றுதானென்றும் தெரிந்துகொள்ளலாம். புத்தர் இந்த ஆத்மதத்துவத்தைப்பற்றி உறுதியாக ஒன்றும் சொல்லாவிட்டாலும் பிரபஞ்ச சம்பந்தமான பொருள்களெல்லாம் நிலையற்றனவாகையால், அவைகள் துக்கத்திற்கு இருப்பிடமென்று உறுதியாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்; கௌதமபுத்தர் தம்முடைய ஆதிசிஷ்யர்களாகிய ஐந்து துறவிகளுக்குக் காசியில் அடியில்வருமாறு உப

தேசித்தாரென்று பௌத்தர்களுடைய மஹாவர்க்கமென்கிற நூலால் தெரியவருகிறது.

"ஒ ஸங்யாவிகளே! உருவம் ஆத்மாவன்று; உருவம் ஆத்மாவாயின், ஸங்யாவிகளே! அந்த உருவத்திற்கு நோய்வருதல் கூடாது; ஒவ்வொருவரும் தம்முருவத்தைப்பற்றித் தம் தேகம் இவ்விதம் இருத்தல்வேண்டுமென்றும் இவ்விதமிருத்தல் கூடாதென்றும் சொல்லத் தகுந்தவராயிருத்தல்வேண்டும். ஆனல், ஒ ஸங்யாவிகளே! உருவம் ஆத்துமாவல்லாததாதலால் நோய்க்கு உட்பட்டிருக்கிறது. மனிதன் தன் உருவத்தைப் பற்றித் தன்தேகம் இவ்விதம் இருத்தல்வேண்டும், இவ்விதம் இருத்தல் கூடாதென்று சொல்லத் தகுந்தவனுகவில்லை."

வேதனை, ஸம்ஜ்ஞை ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம் என்கிற மற்றை ஸ்கந்தங்களைப்பற்றியும் "இவைகள் ஆத்துமாவல்ல" என்று தெரிவித்துவிட்டுப் புத்தர் அவர்களோடு அடியில்வருமாறு சம்பாஷிக்கிறார்:

புத்தர்.—"ஒ ஸங்யாவிகளே! உருவம் நிலையுள்ளதா? நிலையற்றதா? என்ன எண்ணுகிறீர்கள்?"

சிஷ்யர்.—"தந்தையே! நிலையற்றது"

புத்தர்.—"நிலையற்றபொருள் துன்பமா? இன்பமா?"

சிஷ்யர்.—"தந்தையே! துன்பம்"

புத்தர்.—"நிலையற்றதும் துன்பம் நிறைந்ததும் மாறுதலுக்கு உட்பட்டதுமான பொருளை முறையே ஆராய்ந்தபிறகு ஒருமனிதன் 'அஃது என்னுடையது, அது நான், அது நானே' என்று சொல்லுதல் கூடுமா?"

சிஷ்யர்.—"தந்தையே! சொல்ல முடியாது"

இவ்வாறே மற்றை நான்கு ஸ்கந்தங்களாகிய வேதனை, சம்ஜ்ஞை, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம் என்பவற்றைப்பற்றியும் நிலையற்ற தன்மையினுல் அவை ஆத்துமாவல்லவென்றும் துக்கத்திற்கிடமென்றும் கூறியிருக்கிறார்.

ஆத்தும தத்துவத்தைப்பற்றியும் பரப்பிரஹ்மத்தைப்பற்றியும் வேதாந்திகள் சொல்வதுபோல வெளிப்படையாகப் புத்தர் ஒன்றும் சொல்லாவிட்டாலும் பிரபஞ்ச சம்பந்தமான பொருள்களெல்லாம் நிலையற்றனவாகையால் உலகத்தையும் உலகவாழ்

வையும் துன்பத்திற்கிடமென்று வேதாந்திகள் சொல்வதுபோலவே புத்தரும் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்வாறு எல்லாம் துன்பமென்று பௌத்தர்கள் பாராட்டுவதனால், அவர்கள் லௌகிக வியாபாரம் ஒன்றும் வேண்டாமென்று விட்டொழிந்து தங்களைத் தாங்களே எப்பொழுதும் வருத்திக்கொண்டிருந்ததாக நினைப்பதற்கு இடமில்லை; இதனை அவர்களுடைய தர்மபதமென்கிற நூலினின்று பின் எடுத்துக்காட்டும் வாக்கியங்களால் அறிந்துகொள்ளலாம்:

“பழக்குகிறவனால் அடக்கப்பட்ட குதிரைகளைப்போல எவனுடைய காமங்களானவை அடக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, எவன் அகங்காரத்தைத் துறந்தவனோ, எவன் அசுத்தத்தினின்றும் விலகினவனோ, அவ்விதமான பரிபக்குவமுற்றவனைக்கண்டு தேவர்களும் அழுக்காறடைவார்கள். பகைநிரம்பிய இவ்வுலகத்தில் ஒரு சத்துருவுமில்லாமல் பரிபூரணானந்தத்தில் நாங்கள்வாழ்கிறோம்; பகைநிரம்பிய மனிதரிடையில் பகையில்லாமல் நாங்கள் வசிக்கிறோம்; நோயாளிகளிடையில் ஆரோக்கியமுள்ளவர்களாகப் பரிபூரணானந்தத்தில் நாங்கள்வாழ்கிறோம்; நோயாளிகளிடையில் நோயற்று வசிக்கிறோம்; உழைக்கிறவரிடையில் உழைப்பில்லாமல் பரிபூரணானந்தத்தில் நாங்கள்வாழ்கிறோம்; உழைக்கிற மனிதரிடையில் உழையாமலே வசிக்கிறோம்; யாதொரு பொருட்பேறுமில்லாத நாங்கள் பரிபூரணானந்தத்தில் வாழ்கிறோம்; ஒளிபொருந்தியதேவர்களின் ஆனந்தத்தைப்போன்ற ஆனந்தந்தான் எங்கள் பணப்பையாயிருக்கிறது; ஒருவருமில்லாமல் ஒழிந்திருக்கிற வீட்டில் இருந்துகொண்டு தன் ஆத்மாவைச் சாந்தியால் நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிற பிக்ஷுவானவன் ஸத்தியத்திலேயே கருத்துடையவனாய் மனிதர்க்குரிய ஆனந்தத்தைக்காட்டிலும் சிறந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான்.”

(Oldenberg, Pages, 221-2.)

காமமும் உலோபமும் இன்பவேட்கையும் இருப்பைப்பெற வேண்டுமென்னும் வேட்கையும் அதிகாரவேட்கையுமே உலக வாழ்விலுள்ள துன்பத்திற்குக் காரணங்களாகுமென்று இரண்டாம் வாய்மையாகிய துக்கோத்பத்தியைப்பற்றிப் பௌத்தர் சொல்லுவதாக முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தக்

காரணங்களிலிருந்து துக்கம் உண்டாகும்வழி இன்னதென்று விளக்குதற்குப் பௌத்தநூல்களில் காரியகாரண முறைமையோடுகூடிய துவாதசநிதானங்களென்ற பெயரையுடைய பன்னிரண்டு தத்துவங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்கூறிய துக்கோத்பத்தியைப்பற்றித் திரிபிடகத்திற் சொல்லியிருப்பது யாதெனின்,

"அவித்தை (பேதைமை)யிலிருந்து ஸம்ஸ்காரங்கள் (செய்கைகள்) உண்டாகின்றன; ஸம்ஸ்காரத்திலிருந்து விஞ்ஞானம் (உணர்வு) உண்டாகின்றது; விஞ்ஞானத்திலிருந்து நாமரூபங்கள் (அருவுரு) உண்டாகின்றன; நாமரூபங்களிலிருந்து ஷடாயதனங்கள் (வாயில்கள்) உண்டாகின்றன; ஷடாயதனங்களிலிருந்து ஸ்பரிசம் (ஊறு) உண்டாகின்றது; ஸ்பரிசத்திலிருந்து வேதனை (நுகர்வு) உண்டாகின்றது; வேதனையிலிருந்து திருஷ்ணை (வேட்கை) உண்டாகின்றது; திருஷ்ணையிலிருந்து உபாதானம் (பற்று) உண்டாகின்றது; உபாதானத்திலிருந்து பவம் (பிறப்புக்கு மூலமான கருமக்கூட்டம்) உண்டாகின்றது; பவத்திலிருந்து பிறப்பு உண்டாகின்றது; பிறப்பிலிருந்து மூப்பும் மரணமும், வலியும் (Pain) அழுகையும், துன்பமும் (Suffering) கவலையும், ஏக்கமும் (Despair) ஆகிய வினைப்பயன்கள் உண்டாகின்றன; துன்பமென்கிற இராச்சியத்திற்கெல்லாம் இதுதான் உற்பத்தி" என்பது. **(Oldenberg, Page, 225.)**

"பேதைமை சார்வாச் செய்கை யாகுஞ்
செய்கை சார்வா வுணர்ச்சியாகு
முணர்ச்சி சார்வா வருவுரு வாகு
மருவுருச் சார்வா வாயி லாகும்
வாயில் சார்வா வூறு குமே
யூறு சார்ந்து நுகர்ச்சி யாகு
நுகர்ச்சி சார்ந்து வேட்கை யாகும்
வேட்கை சார்ந்து பற்று குமே
பற்றிற் றோன்றுங் கருமத் தொகுதி
கருமத் தொகுதி காரண மாக
வருமே யேனை வழிமுறைத் தோற்றந்
தோற்றஞ் சார்பின் மூப்புப்பிணி சாக்கா
டவலமரற்றுக் கவலைகை யாறெனத்

தவலி றுன்பந் தலைவரு மென்ப
ஆழின்மண் டிலமாச் சூழுமிந் நுகர்ச்சி''
(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௧௦௪-௧௮.)

"அவித்தை ஆசையை முற்றுந்துறப்பதினுல் போக்கப்படும்; அதனுல்ஸம்ஸ்காரங்கள் போக்கப்படுகின்றன; ஸம்ஸ்காரங்களைப் போக்குவதனுல் விஜ்ஞானம் போக்கப்படுகின்றது; விஜ்ஞானத்தைப்போக்குவதனுல் நாமரூபங்கள் போக்கப்படுகின்றன; நாமரூபங்களைப் போக்குவதனுல் ஷடாயதனங்கள் போக்கப்படுகின்றன; ஷடாயதனங்களைப் போக்குவதனுல் ஸ்பரிசம் போக்கப்படுகின்றது; ஸ்பரிசத்தைப் போக்குவதனுல் வேதனை போக்கப்படுகின்றது; வேதனையைப் போக்குவதனுல் திருஷ்ணை போக்கப்படுகின்றது; திருஷ்ணையைப் போக்குவதனுல் உபாதானம் போக்கப்படுகின்றது; உபாதானத்தைப் போக்குவதனுல் பவம் போக்கப்படுகின்றது; பவத்தைப் போக்குவதனுல் பிறப்பு போக்கப்படுகின்றது; பிறப்பைப் போக்குவதனுல் மூப்பும், மரணமும், வலியும் (Suffering), அழுகையும், துன்பமும், கவலையும், ஏக்கமும் (Despair) போக்கடிக்கப்படுகின்றன; துன்பமென்கிற இராஜ்யத்திற்கெல்லாம் இதுதான் நிவிர்த்தி."

"பேதைமை மீளச் செய்கை மீளுஞ்
செய்கை மீள வுணர்ச்சி மீளு
முணர்ச்சி மீள வருவுரு மீளு
மருவுரு மீள வாயில் மீளும்
வாயில் மீள வூறு மீளு
மூறு மீள நுகர்ச்சி மீளு
நுகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும்
வேட்கை மீளப் பற்று மீளும்
பற்று மீளக் கருமத் தொகுதி
மீளுங் கருமத் தொகுதி மீளத்
தோற்ற மீளுந் தோற்ற மீளப்
பிறப்பு மீளும் பிறப்புப் பிணிமூப்புச்
சாக்கா டவல மரற்றுக் கவலை
கையா றென்றிக் கடையி றுன்ப
மெல்லா மீளுமிவ் வகையான் மீட்சி''
(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௧௧௯-௩௩.)

இவ்விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அவித்தை, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம், நாமரூபம், ஷடாயதனம், ஸ்பரிசம், வேதனை, திருஷ்ணை, உபாதானம், பவம், பிறப்பு, பிணி மூப்புச் சாக்காடுமுதலிய வினைப்பயன் என்கிற இப்பன்னிரண்டு தத்துவங்களுக்குள் ஒன்றற்கும் மற்றொன்றற்குமுள்ள காரண காரிய முறையை அறிந்துகொண்டால், புத்தருடைய இரண்டாவது மூன்றாவது வாய்மைகளாகிய துக்கோத்பத்தி துக்க நிவாரணங்களைப்பற்றிய எல்லாம் தெரியவரும்.

"பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு
வாயி லூறே நுகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பய
னிற்றென வகுத்த வியல்பீ ராறும்
பிறந்தோ ரறியிற் பெரும்பே றறிகுவ
ரறியா ராயி னாழ்நர கறிகுவர்"

(மணிமேகலை, ௨௪-ஆம் காதை, ௧௦௫-௧௦; ௩௦-ஆம் காதை, ௪௫-௫௦.)

பௌத்தமதம், ஸகலவஸ்துக்களினுடைய மூலகாரணமாகிய தத்துவத்தைத்தேடிக் கண்டுபிடிக்க முயலுவதில்லை; மத்தியமநிகாயமென்கிற பௌத்தநூலில், மாலங்கனென்பவன் கௌதமபுத்தரையடைந்து, "இவ்வுலகம் நிலையுள்ளதா? நிலையற்றதா?" என்று வினவியபொழுது, புத்தர் மறுமொழி கூறாதிருந்தாரென்றும், அவ்விதமான ஆராய்ச்சி பயனைக்கொடுக்காதென்பதுதான் அவருடைய மௌனத்திற்குக் காரணமென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. மூலகாரணத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி பௌத்தமதத்தில் இல்லாவிடினும், உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் காரணகாரிய முறைமைக்குள் அடங்கினவையென்பதை அம்மதம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. 'காரணமிருந்தாற் காரியமுண்டாகும்; காரணத்தைப்போக்கினாற் காரியமும் போய்விடும்'என்கிற நியாயத்தைக்கொண்டு, புத்தர் உலகத்தில் எங்கும் காணப்படுகிற துக்கத்தை எல்லோரும் போக்கடித்துக்கொள்ளுதற்கு முயலவேண்டிய வழியைத் தாம் கண்டுபிடித்து உபதேசித்துவந்தார். இத்துன்பம் மூலகாரணத்தைச் சேர்ந்ததல்லாததினால், இத்துன்பத்தைப்போக்க முயலுபவர்களுக்கு அம்மூலகாரணத்தைப்பற்றிய அறிவு வேண்டுவதேயில்லையென்று அவர் நினைத்ததாகத்

தெரியவருகிறது. அதனால்தான் மேற்கூறிய துவாதசநிதானங்களில் எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமானதாக ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. பௌத்தருடைய மானஸசாஸ்திரக் கொள்கை வழியே ஆராயுமிடத்து, அறிவுள்ள பிராணிகளெல்லாம் ஐந்து ஸ்கந்தங்களின் சேர்க்கையினால் உண்டாவனவென்று அவர்கள் எண்ணியிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. அவையாவன:— ரூபம், வேதனை, ஸம்ஜ்ஞை, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானமென்பன:

"உருவு நுகர்ச்சி குறியே பாவனை
யுள்ள வறிவிவை யைங்கந்த மாவன"
(மணிமேகலை, ௩௦ - ஆம் காதை, கஅகூ - கூ௦.)

அவற்றுள், ரூபஸ்கந்தமாவது உருவங்கட்கெல்லாம் காரணமாகியபொருளைத் தெரிவிக்கின்றது. இந்த ரூபஸ்கந்தத்தில், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு ஆகிய நான்கு பூதங்களும், ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், ரூப ரஸ கந்த சப்த ஸ்பரிசங்களாகிய ஐந்து புலன்களும், ஆண்மை பெண்மை வேறுபாடுகளும், இவைபோல்வன பிறவுமாகிய இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன; ஆகாயத்தை ஒருபூதமாக அவர்கள் கொள்ளார்.

வேதனாஸ்கந்தமாவது இந்திரியங்களுக்கும் புலன்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தினால் உண்டாகும் உணர்வு. பொறிகள் ஐந்தும் மனமொன்றும் ஆகிய அறுவகை வாயில்களால், இவ்வுணர்வு அறுவகைப்படும்; இந்த ஆறும் தனித்தனியே குசலம் அகுசலம்,குசலாகுசலமென மூன்றுவகைப்படுதலால்,வேதனை பதினெட்டுவகைப்படும்.

ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தமாவது மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, மனமென்னும் ஆறு இந்திரியங்களாலுண்டாகிற அறுவகையுணர்வுக்குச் சம்பந்தமுற்று அவ்வுணர்வினாலுண்டாகும் பொதுவறிவையும், சிறப்பறிவையுங்கொண்டு பொருள்களைப் பெயரிட்டுக் குறித்துக்காட்டுவதற்குவேண்டிய ஞானமாகும். இந்த ஸ்கந்தம், ஆறு இந்திரியங்களின் வாயிலாகத் தோன்றுதல் பற்றி அறுவகையினதாகும்.

ஸம்ஸ்கார ஸ்கந்தமாவது மனம், வாக்கு, காயமென்கிற முக்கரணங்களாற் செய்யப்படும் தொழில்வேறுபாடுகளால் அக்

கரணங்களுக்குண்டாகும் பரிபாகவிசேடம். இந்த ஸ்கந்தம் ஐம்பத்திரண்டு வகைப்படுமென்பர்.

விஜ்ஞானஸ்கந்தமாவது, தூங்குவோருடைய உணர்வானது கர்த்திருத்துவம், போக்திருத்துவமின்றிச் சாக்ஷிமாத்திரமாய் நிற்றல்போலச் சேதநர்களுடைய சரீரத்துள்ளிருந்து அவர்களுடைய அறிவுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய்நிற்கும் சைதந்ய தத்துவம் ஆகும்:

" உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற்
புரிவின் ருகிப் புலன்கொளா ததுவே''

(மணிமேகலை, ௩௦ - ஆம் காதை, அஉ - ௩.)

இந்த விஜ்ஞானஸ்கந்தம், தன்னுடையகாரியங்களாகிய பல வகைப்படும் எண்ணங்களாலுண்டாகும் நல்வினை தீவினைகளைக் கொண்டு எண்பத்தொன்பதுவகையாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஸ்கந்தங்களெல்லாம் நிலையற்றன; ரூபம் நுரையைப் போன்றுதோன்றி உடனே மறைவதென்றும், வேதனை நீரின் மீது அசைந்துதோன்றும் குமிழியைப்போன்றதென்றும், ஸம்ஜ்ஞை வெயிலில்தோன்றும் பேய்த்தேர்போல்வதென்றும், ஸம்ஸ்காரம் வாழைபோல வன்மையும் நிலையுமில்லாததென்றும், விஜ்ஞானம் இந்திரஜாலத்தோற்றம்போல்வதென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

"ஜாதஸ்ய மரணம் த்ருவம்" (பிறந்தவனுக்கு மரணம் நிச்சயம்) என்கிற விதமாகப் பிறந்தவர்களுக்கெல்லாம் பிணி மூப்பு முதலிய துன்பங்களுமுண்டு. பிறப்பே துன்பத்திற்கு நேராக முன்புள்ள காரணம். ஒருவனுக்கு மறுபிறப்பிற்கு இடமிருக்கிறவரையில் அவன் துன்பமில்லாத ஸ்திதியை அடையமாட்டான்; மறுபிறப்புக்குக் காரணமும், மறுபிறப்புண்டாகும் வழியும் பௌத்தநூல்களில் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டுள்ளன:

" ஒருவன் மரணமடையும்பொழுது அவனைச்சேர்ந்த ஐந்து ஸ்கந்தங்களும் தங்களுடைய பழைய சேர்க்கையினின்றும் பிரிக்கப்படுகின்றன; மேற்கூறிய ஸ்கந்தங்கள் இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையிலே அவன் ஜீவித்திருந்தகாலத்திற் செய்துவந்த நல்வினை தீவினைகளாகிய செய்கைகளெல்லாம்

விஜ்ஞானஸ்கந்தத்தில் வித்துப்போன்று உள்ளடங்கியிருந்து அந்த விஜ்ஞானஸ்கந்தத்தைத் தமக்குத் தகுதியுள்ளகதி (பிறப்பு) யில் மற்றை நான்கு ஸ்கந்தங்களோடு கலப்பித்து மறுபிறப்பை அடையச்செய்கின்றன; இவ்வகையான கருமப்பிரவாகம் மறுபிறப்பின் மூலம். ஒரு தீபத்தினின்றும் பல தீபங்கள் எவ்வாறு ஏற்றப்படுமோ அவ்வாறே ஒரு பிறப்பினின்றும் பல பிறப்புக்கள் உண்டாக்கப்படும்." ஓராற்றில் நீர் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஓரிடத்தில் ஒரு விநாடியிற்கண்ட நீர் அவ்விடத்தில் அடுத்த விநாடியில் இல்லாவிட்டாலும் அவ்வாற்றொழுக்கம் ஒன்றாகக் கருதப்படுமாறுபோல வரும்பிறப்புக்களின் தொடர்ச்சி ஒன்றாகவேயிருக்கும். இதனை விளக்குதற்பொருட்டே இத்தொடர்ச்சிக்கு **வாயுசந்தானம்**, **தீபசந்தானம்**, ***தாராசந்தானம்**, †**பிபீலிகாசந்தான**மென்னும் இந்த நான்கினை உதாரணமாகக் கூறுவர். தாமியற்றிய நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்றவாறு மக்கட்கதி, தேவகதி, பிரமகதி, நரககதி, விலங்குகதி, பேய்க்கதியென்னும் அறுவகைக்கதியுள் ஒன்றை அவரவர் அடைவர்:

" மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நரகருந்
தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற்
சொல்லப்பட்ட கருவிற் சார்தலும்"

(மணிமேகலை, ௩௦ - ஆம் காதை, ௫௭-௬௦.)

மக்கட்கதியிலுள்ளோர்க்கு அவர்கள் இயற்றிய தீவினைகளின் வேறுபாட்டால், நரககதி, விலங்குகதி, பேய்க்கதியென்னும் மூன்றனுள் தக்கவாறு பிறப்புக்கள் உண்டாகும்.

" விலங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்குங்
கலங்கஞர்த் தீவினை"

(மணிமேகலை, ௨௫ - ஆம் காதை, ௪௧ - ௨.)

" ....பயன்றெரி புலவ
ரித்திறம் படரார் படர்குவ ராயின்
விலங்கும் பேயு நரகரு மாகிக்
கலக்கிய வுள்ளக் கவலையிற் றோன்றுவர்"

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௭௨ - ௫.)

* தாரை - நீர்ப்போக்கு. † பிபீலிகை - எறும்பு.

மக்கட்கதி, தேவகதி, பிரமகதியென்னும் இம்மூன்றினுமுள்ள பிறப்பின் வேறுபாடுகளானவை நல்வினையின் வேறுபாடுகளால் உண்டாகும்:

“கலங்களுர்த் தீவினை கடிமின் கடிந்தாற்
றேவரு மக்களும் பிரமரு மாகுதி
ராகலி னல்வினை யயரா தோம்புமின்”

(மணிமேகலை, ௨௫-ஆம் காதை, ௪௨-௪.)

“சொல்லிய பத்தின் றொகுதியி னீங்கிச்
சீலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வொருமூன்று திறத்துத்
தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி
மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவர்”

(மணிமேகலை, ௩0-ஆம் காதை, ௭௭-௮௧.)

இந்த அறுவகைப்பட்டகதிகளுட் பிறந்தோர்கள் யாவரும் **சக்கரவாள**மென்றுகூறும் பிரஹ்மாண்டத்துள் அடங்கிய உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் இருப்பர்.

இந்த உலகம் முப்பத்தொன்றும், சக்கரவாளத்தின் நடுவே நின்றஸுமேருமலையின் அடிதொட்டு அதன் உச்சிவரையில் முறையே ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக உள்ளனவாகும்; இப்படி அநேக சக்கரவாளங்கள் உள்ளனவென்பதும், அவைகள் *கற்பங்களின் துவக்கத்துத்தோன்றி அவற்றின்முடிவில் அழியுமென்பதும், ஒவ்வொரு சக்கரவாளத்தினுள்ளும் மேற்கூறிய ஸுமேருவும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள ஏழுகுலகிரிகளும் அக்குலகிரி ஒவ்வொன்றினையுஞ்சூழ்ந்து அவ்வக்கிரியின் உயரவளவுள்ள ஆழமும் அகலமுமமைந்த ஏழுகடல்களும்ஆகிய இவற்றையெல்லாஞ் சூழ்ந்துகிடக்கும்பெரும் புறக்கடலும் அந்தப்பெரும்புறக்கடலிலுள்ள சம்புத்தீவுமுதலிய நான்கு மஹாத்வீபங்களும் அந்த நான்கனுள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே ஐந்நூறு ஐந்நூறாகச்சூழ்ந்துள்ள இரண்டாயிரம் சிறுதீவுகளும் உள்ளனவென்பதும் பௌத்தருடைய கொள்கை. இந்த மஹாத்வீபம் நான்கனுள் தெற்கேயுள்ளது சம்புத்தீவென்பர். இத்தன்மைய

*கற்பம் என்பது காலத்தின்பேரெல்லை; ஹிந்துக்களின் சோதிட நூலின்படி பார்க்குமிடத்து ௪௩௨-கோடி வருஷமென்று தெரிகிறது: பௌத்தருடையகொள்கை கணக்கால் விளங்கவில்லை; ‘கற்பமாவது ஓசனையகன்றுயர்ந்ததோர்வச்சிரமலை கருப்பிணியுடுத்தபட்டாடைத்தோகைபட்டுக் கையறத்தேய்ந்ததாம்’ (நீலகேசியுரை) என்பதனால் சைனருடையகொள்கை வெளியாகின்றது.

தான சக்கரவாளத்தினுள்ளேயிருப்பனவாகிய உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் எல்லாவற்றிற்கும் கீழேயுள்ளது நரகலோகம்; அது மகாவீரயம், இரௌரவம், காலஸூத்திரம், ஸஞ்சீவனம், மகாவீசி, தபனம், ஸம்பிரதாபனம், ஸங்காதமென எட்டுவகைப்படும். இந்த நரகலோகத்திற்கு மேலுள்ளது விலங்கினுலகம்; அதற்குமேலுள்ளது பேயுலகம்; அதற்குமேலுள்ளது அசுரலோகம்; அதற்குமேலுள்ளது மக்களுலகம்; அதற்குமேலுள்ளன ஆறுதேவலோகங்கள்; அவற்றிற்குமேலேயுள்ளன இருபது பிரஹ்மலோகங்கள்; இவ்விருபதுலோகங்களுள் உச்சியிலுள்ள நான்கும் அரூபப்பிரஹ்மலோகங்களென்றும் எஞ்சிய பதினாறும் ரூபப்பிரஹ்மலோகங்களென்றும் சொல்லப்படும். நரகலோகமுதல் பரநிர்மிதவசவர்த்தியென்னும் ஆறாவது தேவலோகமிறுதியாகவுள்ள பதினொன்றனையும் காமலோகங்களென்றும் எஞ்சியனவாகிய பிரஹ்மலோகமிருபதினையும் நிஷ்காமலோகங்களென்றும் சொல்லுவார்கள்; நரகலோகமுதல் ஆஸுரிகலோகமிறுதியாகவுள்ள நான்கினையும் பாபலோகங்களென்றும் மற்றை இருபத்தேழினையும் புண்ணியலோகங்களென்றுங் கூறுவதுண்டு:—

"நால்வகை மரபி னரூபப் பிரமரு
நானால் வகையி னுருபப் பிரமரு
மிருவகைச் சுடரு மிருமூ வகையிற்
பெருவனப் பெய்திய தெய்வத கணங்களும்
பல்வகை யசுரரும் படுதுய ருறூஉ
மெண்வகை நரகரு மிருவிசும் பியங்கும்
பன்மீ னீட்டமு நாளுங் கோளுந்
தன்னகத் தடக்கிய சக்கர வாளம்"

(மணிமேகலை, சு-ஆம் காதை, கஎசு-அந.)

"சூழ்கடல் வளைஇய வாழியங் குன்றத்து
நடுவு நின்ற மேருக் குன்றமும்
புடையி னின்ற வெழுவகைக் குன்றமு
நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவு
மோரீ ராயிரஞ் சிற்றிடைத் தீவும்
பிறவு மாங்கத னிடவகை யுரியன
பெறுமுறை மரபி னறிவுவரக் காட்டி
யாங்குவா ழுயிர்களு மவ்வுயி ரிடங்களும்
பாங்குற மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுத்து
மிக்க மயனா லிழைக்கப்பட்ட
சக்கர வாளக் கோட்டமீங் கிதுகாண்"

(மணிமேகலை, சு-ஆம் காதை, கசுஉ-உ0உ.)

உலகம்—நக.

இவை இருபதும் நிஷ்காம லோகங்கள்.

இந்த இருபத்தேழும் புண்ணிய லோகங்கள்.

இந்த நான்கும் அரூபப்பிரம லோகங்கள்.

- நக. நைவஸம்ஜ்ஞாஞ ஸம்ஜ்ஞாஞயதன லோகம்.
- நO. ஆகிஞ்சந்யாயதனலோகம்
- உகூ. விஜ்ஞாஞ நந்தியாயதனலோகம்
- உஅ. ஆகாசாநந்தியாயதன லோகம்

இவை ஐந்தாந் தியானத்தில் தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.

இந்தப் பதினாறும் ரூபப்பிரம லோகங்கள்.

- உஎ. அகநிஷ்டலோகம்
- உசூ. ஸுதர்சிலோகம்
- உரு. ஸுதர்சலோகம்
- உச. அதபலோகம்
- உந. அப்ருஹல்லோகம்
- உஉ. அஸம்ஜ்ஞ்யா ஸத்துவ லோகம்
- உக. பிருஹத்பலலோகம்

இவை நான்காந் தியானத்தில் தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.

- உO. சுபகிருஸ்நலோகம்
- ககூ. அப்பிரமாண சுபலோகம்
- கஅ. பரீத்தசுபலோகம்

இவை மூன்றாந் தியானத்தில் தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.

- கஎ. ஆபாஸ்வரலோகம்
- கசூ. அப்பிரமாணபலோகம்
- கரு. பரீத்தாபலோகம்

இவை இரண்டாந் தியானத்தில் தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.

- கச. மஹாப்ரஹ்மலோகம்
- கந. ப்ரஹ்மபுரோகித லோகம்
- கஉ. ப்ரஹ்மகாயிகலோகம்

இவை முதலாந் தியானத்தில் தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.

இவை பதினொன்றும் காம லோகங்கள்.

இந்த ஆறும் தேவ லோகங்கள்.

- கக. பரநிர்மிதவசவர்த்திலோகம் ... ...
- கO. நிர்மாணரதிலோகம் ... ...
- கூ. துஷிதலோகம் ... ...
- அ. யாமலோகம் ... ...
- எ. திரயஸதிரிம்சலோகம் ... ...
- சூ. மஹாராஜிகலோகம் ... ...

- ரு. மனுஷ்யலோகம் ... ...

இந்த நான்கும் பாபலோகங்கள்.

- ச. ஆஸுரிகலோகம் ... ...
- ந. பிரேதலோகம் ... ...
- உ. திரியக்லோகம் ... ...
- க. நரகலோகம் ... ...

இவ்வுலகங்களுட் சில வேறு பெயர்களாலும் சொல்லப்படும்.

ශ්ලෝ. යෙ ධම්මා හෙතුප්පභවා තෙසං හෙතුං තථාගතො| ආහ තෙසං යො නිරොධො එවංවාදී මහාසමණො (ණ):|| "யேதர்மா ஹேதுப்ரபவா: தேஷாம்ஹேதும் ததாகத: | ஆஹதேஷாம் யோநிரோத: ஏவம்வாதீ மஹாச்ரம (ண):" என்பது, புத்தமதத்தினுடைய முக்கியஸாரத்தை எடுத்துக் காட்டும் ஒரு பிரஸித்த சுலோகமாகப் பௌத்தர்களுக்குள்ளே வழங்கி வருகின்றது. பௌத்தர்களைச்சேர்ந்த தாதுகோபமுதலிய கட்டிடங்களுட் சிலவற்றில் இந்தச் சுலோகம் சிலைகளிற் செதுக்கி அமைக்கப்பட்டுமுள்ளது. "காரணத்திலிருந்து உண்டாகுந்தன்மைகள் எவைகளோ? அவைகளுக்குக் காரணம் யாதோ? பின்னும் அவற்றின்தடை யாதோ? இவற்றைத் ததாகதன் சொன்னான்; இப்படிச் சொன்னவன் மஹாச்ரமணன்" என்பது இந்தச் சுலோகத்தின்பொருள். இதிற் கூறப்பட்டுள்ள மூன்று விஷயங்களும் மணிமேகலையில் 'ஏதுநிகழ்ச்சி' என்று கூறப்பட்டுள்ளன:

"ஏது நிகழ்ச்சி யெதிர்ந் துளது" (ங-ஆம் காதை, ச.)

"ஏது நிகழ்ச்சி யீங்கின்று" (கூ-ஆம் காதை, ருக.)

"ஏது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள" (கஉ - ஆம் காதை, க0ரு; உக - ஆம் காதை, கசூ0.)

இந்த ஹேதுநிகழ்ச்சியை விளக்கியதே கௌதமபுத்தருடைய பெருமையாகும். உருவமுதல் விஜ்ஞான மிறுதியாகவுள்ள ஐந்து ஸ்கந்தங்களும் இவ்வாறு காரணங்களிலிருந்து உண்டான காரியங்களென்பதுதான் அவருடையகொள்கை. ஹேதுநிகழ்ச்சியாகிய இந்தக்காரணகாரிய பரம்பரைக்குத் தடையின்றிச் செல்லுகை இருக்கும்வரையில் நிலையின்மையா லுண்டாகுந் துன்பம் நீங்காது. காரணத்திலிருந்துண்டான பொருள்கள் யாவும் அக்காரணங்கள் நீங்கியபொழுது தாமும் நீங்குதல் இயல்பு; ஆதலால், இத்தன்மையனவாகிய பொருள்களெல்லாம் நிலையற்றன; ஸாரமில்லாதன; துன்பத்திற்கு இடமாகும்.

"நிலையில வறிய துன்பமென நோக்க
வுலையா வீட்டிற் குறுதி யாகி."

(மணிமேகலை, ங0-ஆம் காதை, ங0-க.)

"அநித்தந் துக்க மநான்மா வசுசியெனத்
தனித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத் திடுதல்"
(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௨௫௪-௫.)

நிலையில்லாமையையே பெருந்துன்பமாகப் பௌத்தர்கள் கொண்டிருத்தலால், இந்நிலையில்லாத்தன்மையிலிருந்து நீங்குதல்தான் அவர்களுக்கு உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகும்; இப்படி நிலையில்லாத் தன்மையிலிருந்து நீங்கி நிலையுள்ளதன்மையை அடைதலே அவர்கள்கூறும் நிர்வாணத்திற்குப் பொருளென்றுதெரிகிறது. இவ்வுலகத்திற் காட்சியளவையாலும் அனுமானவளவையாலும் தாம் அறிந்துகொள்ளுகிற பொருள்களெல்லாம் ஹேதுநிகழ்ச்சியுள் அடங்கியவையென்றும் நிலையில்லாதனவென்றும் அவர்களாற் கொள்ளபபட்டிருப்பினும், ஹேதுநிகச்சியுள் அடங்காததும் நிலையுள்ளதுமான தசை ஒன்றிருக்குமென்று அவர்கள்கொண்டதாக நாம் ஊகிக்கலாம். இந்தத் தசைக்கு நிலையுள்ளதாக இருத்தலும் துன்பமின்றியிருத்தலுமே இலக்கணம்; இதைப்பற்றி வேறொன்றும் சொல்லமுடியாது. இந்தத்தசையைப் பெறுவதற்குக் காட்சியாலும் அனுமானத்தாலும் அறிந்துகொள்ளக்கூடாத 'ஆத்மா', 'பிரஹ்மம்' என்கிற பொருள்களின்ஞானம் அநாவசியகமென்று கொண்டு ஒழுக்கத்தைத் திருத்திக்கொள்ளுவதனாலேயே மேற்கூறிய துன்பமில்லா நிலையை எல்லோரும் அடையலாமென்று துணிந்து புத்தர் தமது அறவாழியை உருட்டிவந்தனர். நிலையில்லாத தன்மையோடுகூடிய தசையிலிருப்பதே துன்பமாகையாலும், நிலையில்லாப்பொருள்களெல்லாம் காரணங்களிலிருந்துண்டாகிய காரியங்களாயிருப்பதனாலும், காரணத்தைப்போக்கினால் காரியமும் அழிந்துபோவதனாலும் நிலையில்லாத் தன்மையிலிருப்பதை உறுதியாக்குவதாகிய காரணமே துன்பத்திற்குக் காரணமாகும்; அந்த நிலையில்லாத் தன்மையை நீக்குவதற்குவேண்டிய காரணமே துன்பத்தின் அழிவிற்குவேண்டிய காரணமாகும்; ஆகையால், பௌத்தர்களுடைய பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறுதற்குக் காட்சியனுமானங்களால் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய ஹேது நிகழ்ச்சியறிவும் அதற்கு ஒத்ததான நன்னடையுமே போதியவை; துன்பமும் துன்பத்தின் காரணங்களும் காட்சியனுமானங்களால் அறிந்துகொள்ளக்கூடியவைகளாக இருத்தலி

னாலே அவை வ்யாவஹாரிகதசையைச் சேர்ந்தனவாகஇருக்கின்றன; ஆகையால், பாரமார்த்திகவிஷயவிசாரம் துன்பத்திலிருந்து நிவ்ருத்தி பெறுவதற்குவேண்டியதன்று. ஹேதுநிகழ்ச்சி முடிபொருளாகிய ஆதிகாரணத்தைத் தெரிவிக்க வந்ததன்று; வ்யாவஹாரிகமான ஸம்ஸாரபரம்பரையின் தோற்றத்தையும் அழிவையுமே காட்டுகின்றது. ஸாதாரணமாகஒருவன் யாதேனுமொருபொருளைத் தன் பொறிகளால் அறிந்துகொள்ள முயலும்பொழுது முதலில் நேரிடுவது பொருள்களுக்கும் அவனுடைய பொறிகளுக்கும் உண்டாகும் ஸம்பந்தந்தான்; இந்த ஸம்பந்தத்தை ஸ்பரிசமென்பர். இந்த ஸ்பரிசமுண்டானவுடன் இன்பதுன்பவடிவங்களான நுகர்ச்சி இயல்பாகவே உண்டாகின்றது. இதை வேதனையென்பர்; இந்நுகர்ச்சியைப்பெற்ற பின்பு இன்பத்தைப் பெறவேண்டுமென்றும், துன்பத்தை அகற்றவேண்டுமென்றும் தோன்றுகிற எண்ணம் இயல்பாகவே உண்டாகும்; இந்த எண்ணம் வேட்கையெனப்படும்; இவ்வேட்கையின் பயன் பற்று. இதனை உபாதானமென்பர்; வழியல்லாதவழியில் உழைக்கும்படி ஒவ்வொருவரையும் தூண்டுதல்செய்வது இப்பற்றுத்தான்; இதுதான் முடிவில்லாமல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத்தோற்றும் மறுபிறப்பிற்குக் காரணமாகிய பவத்தையுண்டுபண்ணுவது; இத்தன்மையையுடைய மறுபிறப்பு இல்லையாயின், பற்றின் தூண்டுதலாற் செய்யப்பட்ட தொழில்களின் பயனாகிய நல்வினை தீவினைகளை இயல்பிற்கேற்றபடி ஒவ்வொருவரும் அனுபவிப்பதற்குஇடமில்லாமற்போகும். நல்வினைதீவினைகளின் பயன்களெல்லாம் நிலையில்லாதனவாதலாலும் ஸாரமில்லாதனவாதலாலும் துன்பத்தையேகொடுக்கும். உலகப்பொருள்களிற் பொறிகளைச் செலுத்துவதனால் மேற்கூறியபடி துன்பமுண்டாகுமென்பதில் யாருக்கும் ஸந்தேகமில்லை; இப்பொறிகள் துன்பத்தைத்தரும் வண்ணம் செல்லுதற்குக் காரணம் யாதென்று விசாரிப்போமாக: பௌத்தர்கள் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் ஐந்துபொறிகளையும் மனத்தையுங்கூட்டி ஆறுவாயில்களாக அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். இந்தஆறும் புறத்தேயுள்ள ரூபத்தினறிவையும் அகத்தேயுள்ள நாமத்தினறிவையும் கொடுப்பதற்கு ஏற்ற இயல்போடு கூடியவைகளாம்; இவ்வாயில்கள் அருவுருவாகிய இவ்விரு

வகை அறிவையும் கொடுப்பதற்கு மூலமாகவுள்ளது விஞ்ஞானமாகும். வேதாந்தநூல்களிலும் இப்படியே வெளியேயுள்ள பொருள்களைக்காட்டிலும் பொறிகள் உயர்ந்தனவென்றும், பொறிகளைக்காட்டிலும் மனம் உயர்ந்ததென்றும், மனத்தைக்காட்டிலும் புத்தி உயர்ந்ததென்றும், புத்தியைக்காட்டிலும் ஆன்மா உயர்ந்ததென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. வேதாந்திகள் புத்தியென்பதைத்தான் பௌத்தர்கள் நாமரூபமென்று சொல்லுவதாகப் பெரும்பாலும் தோற்றுகிறது. இந்த நாமரூபமானது விஞ்ஞான ஸம்ஸ்கார ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தங்களுக்கு ஸம்பந்தமுள்ளதாகப் பௌத்தருடையநூல்களால் விளங்கிவருகின்றது; ஆனால், பௌத்தர்களுடைய விஞ்ஞானம் வேதாந்திகள் கொண்டிருக்கும் ஆத்மதத்துவத்திற்குச் சமானமானதன்று; ஆத்மாவுக்கு அநாதியாகிய தன்மையையும் நித்தியமாகிய தன்மையையும் இலக்கணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். விஞ்ஞானத்திற்கு இவ்விரண்டுமில்லை; தீர்க்கநிகாயமென்கிற பௌத்தநூலில் ஓரிடத்தில் புத்தர் பிருதிவி அப்புத் தேயு வாயு ஆகாசம் விஞ்ஞானமென்கிற ஆறு பூதங்கள் உள்ளனவென்று சொல்லியிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. ஆகையால், விஞ்ஞானத்தையுங்கூட ஒரு பூதமாகப் பௌத்தர்கள் கொண்டிருக்கிறார்களென்று நினைக்கவேண்டும். இந்த விஞ்ஞானம் கபிலருடைய ஸாங்கியதரிசனத்திலுள்ள 'மகத்து' என்கிறதத்துவத்திற்கு ஒப்பாக இருக்கலாம்; இது ஸம்ஸ்காரத்திலிருந்தும் ஸம்ஸ்காரம் அவித்தையிலிருந்தும் உண்டாயினவென்று சொல்லுகிறார்கள்.

அத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் மாயையை அவித்தையென்றும் அஜ்ஞானமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மாயை, அவித்தை, அஜ்ஞானமென்னும் இப்பெயர்கள் மூன்றும் அந்த ஸம்பிரதாயத்தில் பிரகிருதியைக்குறித்துக் காட்டுகின்றன; புத்தருடைய காலத்திற்குப் பிறகு த்வாதசநிதானத்தில் ஒன்றாகிய அவித்தையை அத்வைதிகள்கூறும் மாயைக்கு ஒப்பென்று பௌத்தர்கள் எண்ணியதாகச் சொல்ல இடமுண்டு. **பிரஜ்ஞா பாரமிதை** என்னும் ஒருபுஸ்தகத்தில், புத்தருக்கும் சாரீபுத்திரனுக்கும் பின்வருமாறுஒருஸம்வாதம் நடந்ததாகஇருக்கிறது:—

புத்தர். —"ஓ சாரீபுத்திர! மிகவும் பற்றுள்ளவர்களாய் அறிவுறுத்தப்படாதவர்களாய் ஸாதாரணமானவர்களும் அஜ்ஞானிகளுமாகியிருக்கிற மனிதர்கள் நினைக்கிறவிதமாகப் பதார்த்தங்களுக்கு இருப்புஇல்லை"

சாரீபுத்திரன்.—"தந்தையே! ஆனால் அவைகளுக்கு இருப்பு எப்படி?"

புத்தர்.—"ஓ சாரீபுத்திர! உண்மையில் இல்லாதனவாக அவைகள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு உண்மையான இருப்பு இல்லாமையால், அவைகளை அவித்தையென்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி அறியாதவர்களாய்ஸாதாரணர்களாயும் அறிவில்லாதவர்களாயுமிருக்கிற மனிதர்கள் இதில் (அவித்தையில்) அதிகப் பற்றுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். தம்முள் ஒன்றற்கும் உண்மையான இருப்பு இல்லாத வஸ்துக்களையெல்லாம் உண்மையான இருப்புள்ளனவாக அவர்கள் தங்கள்மனத்தில் பாவிக்கிறார்கள்.

பிரஜ்ஞாபாரமிதையென்னும்இந்தப் புஸ்தகத்திலேயே ரூபமுதலிய ஸ்கந்தங்களைந்தும் இந்திரஜால வித்தையில் சதுரப்பாடுடையவனொருவன் ஒரு சதுஷ்கத்தில் தன் வித்தையினால் கூட்டங்கூட்டமாக மனிதர்களைத் தோற்றுவித்துப்பின்பு அவர்கள் மறையும்வண்ணஞ் செய்வதுபோலவே உள்ளனவென்று புத்தர் ஸுபூதியென்னும் சிஷ்யனொருவனுக்கு உபதேசித்ததாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் இவ்விதமான அபிப்பிராயம் பாளீபாஷையில் உள்ளனவாகிய பௌத்தர்களுடைய மூலநூல்களால் விளங்கவில்லை. மத்தியமநிகாயத்தைச்சேர்ந்த **ஸம்யக்திருஷ்டிஸூத்திராந்தம்** என்கிறபுஸ்தகத்திற் சொல்லியிருக்கிறவிதமாகத் திரிபிடகத்தில் அவித்தையைப் பற்றிச் சொல்லுமிடங்களிலெல்லாம், "நண்பனே! துக்கத்தை அறிந்துகொள்ளாமையையும் துக்கோக்பத்தியை அறிந்துகொள்ளாமையையும் துக்கநிவாரணத்தை அறிந்துகொள்ளாமையையும் துக்க நிவாரணமார்க்கத்தை அறிந்துகொள்ளாமையையுமே அவித்தை யென்று சொல்லுகிறார்கள்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் பௌத்தர்களுடைய நான்குவாய்மைகளையும் அறிந்துகொள்ளாமையே அவித்தை:

"பேதைமை யென்பது யாதென வினவி
ஞேதிய விவற்றை யுணராது மயங்கி
யியற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோ டுண்டெனக் கேட்டது தெளிதல்"

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ருக-ச.)

"பேய்மை யாக்குமிப் பேதைமைக் கள்வனே டனுய்க்
காமுற் ருமதன் பயத்தினிற் காமனேக் கடந்து
நாம ருஉம்புகழ் கொடுப்பதோர் நன்னெறி நண்ணும்
வாமன் வாய்மொழி மறந்திட்டு மறந்தொழி கின்றும்"

(வீரசோழியம்,யாப்புப்படலம்,ரு-ஆம் கலித்துறை யுரையிற்கண்டது.)

இத்தன்மையதான அவித்தையிலிருந்து ஸம்ஸ்காரமுண்டாகின்றது; ஸம்ஸ்காரமாவது மனோவாக்குக் காயங்கள் தத்தம் தொழில்களைச் செய்தலினுல் அவைகளுக்குண்டாகும் பரிபாக விசேடம் (திருத்தம்)என்று அதனிலக்கணம் முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறது.பதார்த்தங்களின் தன்மைகளையெல்லாம் ஸம்ஸ்காரத்தின் பயனுகப் பௌத்தர்கள் சொல்லுகிருர்கள். புத்தர் நிர்வாணத்தை அடைந்தபொழுது, தேவனுகிய இந்திரன், "ஸம்ஸ்காரங்கள் உண்மையாக நிலையற்றன; தோற்றத்திற்கும் அழிவிற்கும் உள்ளடங்கினவை; அவைகள் உண்டானபடியே அழிந்துவிடும்; அவைகளினெடுக்கமே இன்பம்" என்று சொன்ன வாக்கியங்கள் திரிபிடகத்தில் இடந்தோறுங் காணப்படுமென்பர்; தர்மபதத்தில், ஸம்ஸ்காரத்தைப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பது யாதெனின், "ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாம் அநித்தியங்களாகவுள்ளவை; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்துகொண்டால் அவன் துன்பத்திலிருந்து திரும்புவான்; இதுதான் பரிசுத்தமார்க்கம்; ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாம் துன்பமயமாகவுள்ளவை; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்துகொண்டால், அவன் துன்பத்திலிருந்து திரும்புவான்; இதுதான் பரிசுத்தமார்க்கம்; இயல்புகளெல்லாம் அநாத்மாக்கள்; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்துகொண்டால், அவன் துன்பத்திலிருந்து திரும்புவான்; இதுதான் பரிசுத்தமார்க்கம்" என்பது. இங்கே ஆத்மா இல்லையென்று சொன்னதாக நினைக்க இடமில்லை. செய்கை (ஸம்ஸ்காரம்)களும் இயல்புகளும் ஆகிய உலகத்துள்ள எல்லாப்பொருள்களும் அநித்தியமானவைகளென்றும் துன்பமயமானவைகளென்றும் அநாத்

மாக்களென்றுமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; நான்குவாய்மைகளையும் அறிந்துகொள்ளாமையாகிய அவித்தையானது ஸம்ஸ்காரத்தை வளரச்செய்யவேண்டுவது முறைதான்; இந்த ஸம்ஸ்காரம், ஒருபிறப்பிலிருந்து மறுபிறப்பிற்கும் செல்லும்; முன்ஜன்மத்திலிருந்து பின்ஜன்மத்திற்கு இவ்வாறுவந்திருக்கிற ஸம்ஸ்காரத்தை ஜன்மாந்தரவாஸனையென்று எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள்; இப்படியுண்டாயிருக்கிற ஜன்மாந்தரவாஸனை ஒவ்வொருவனுக்கும் இந்த ஜன்மத்தில் அவன் பெறக்கூடிய ஞானாஞ்ஞானங்களுக்குக் காரணமாய் நிற்கும்; அஃதாவது பூர்வஜன்மத்தின் ஸம்ஸ்காரம் கெட்டதாகவிருந்தால் அஃது இந்த ஜன்மத்தில் அவித்தையை உண்டாக்கும்; நல்லதாக இருந்தால் அவித்தையை ஒழிக்கும் என்றதாம். மேலும் முன்ஜன்மத்திலுள்ள அவித்தை மறுஜன்மத்தில் அவித்தைப் உண்டாக்கக்கூடிய ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு இந்தஜன்மத்திலேயே காரணமாயிருக்கிறதென்பதை எளிதாக அறிந்துகொள்ளலாம். ஒரேஜன்மத்தில் அவித்தை ஸம்ஸ்காரத்தை உண்டாக்குகிறது; ஒரு ஜன்மத்திலிருந்து வேறொரு ஜன்மத்திற்குச் செல்லும்பொழுது முன்ஜன்மத்தின் ஸம்ஸ்காரம் பின்ஜன்மத்தில் அவித்தையை உண்டாக்குகிறது. ஆகையால், அவித்தை ஸம்ஸ்காரத்திற்குக் காரணமென்றும் ஸம்ஸ்காரம் அவித்தைக்குக் காரணமென்றும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலும் இத்தன்மையையுடைய ஸம்ஸ்காரமில்லாவிட்டால் விஞ்ஞானமும் அதன்பயன்களும் உண்டாக இதைக்கொண்டு துக்கோத்பத்தி துக்கநிவாரணங்களென்கிற வாய்மைகளைவிளங்க அறிந்துகொள்ளலாம்; மேற்கூறிய பன்னிரண்டு நிதானங்களின் இலக்கணம் இவ்வாறு மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது:

“ பேதைமை யென்ப தியாதென வினவின்
....
....
....
உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற்
புரிவின் றுகிப் புலன்கொளா ததுவே
யருவுரு வென்பதவ் வுணர்வு சார்ந்த
வுயிரு முடம்பு மாகு மென்ப

வாயி லென்ப தாயுங் காலை
யுள்ளமுறு விக்க வுறுமிட னுகு
மூறென வுரைப்ப துள்ளமும் வாயிலும்
வேறு புலன்களை மேவுத லென்ப
நுகர்வே யுணர்வு புலன்களை நுகர்தல்
வேட்கை விரும்பி நுகர்ச்சியா ராமை
பற்றெனப் படுவது பசைஇய வறிவே
பவமெனப் படுவது கரும வீட்டந்
தருமுறை யிதுவெனத் தாந்தாஞ் சார்தல்
பிறப்பெனப் படுவதக் கருமப் பெற்றியி
னுறப்புண ருள்ளஞ் சார்பொடு கதிகளிற்
காரண காரிய வுருக்களிற் றோன்றல்
பிணியெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதா
யியற்கையிற் றிரிந்துடம் பிடும்பை புரிதல்
மூப்பென மொழிவ தந்தத் தளவுந்
தாக்குநிலை யாமையிற் றாந்தளர்ந் திடுதல்
சாக்கா டென்ப தருவுருத் தன்மை
யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்''

(௩௦-ஆம் காதை, ௫௧-௧௦௩.)

(துக்கநிவாரணமார்க்கம்.)

புத்தர், காசியில் ஆதிசிஷ்யர்களாகிய ஐந்துபேர்களுக்குத் தம்முடைய மதத்தைச்சார்ந்த வாய்மைகள் நான்கையும் உபதேசித்தபொழுது, அவைகளில் நான்காவதாகிய துக்கநிவாரண மார்க்கத்தைப்பற்றிப்பின்வருமாறு கூறியிருப்பதாகப் பௌத்த நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன:

"ஓ ஸந்யாஸிகளே! துக்கவிநாசத்திற்குரிய மார்க்கமாகிய பரிசுத்தமான ஸத்தியம் இதுதான்; இதுதான் நற்காட்சி, நல்லூற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்தோர்தலைப்பாடென்பனவாகிய பரிசுத்தமான அஷ்டாங்கமார்க்கம்.''

இதைத்தான் விசுத்திமார்க்கமென்றும் பழுதிலாவாழ்க்கையென்றுங் கூறுவர். ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்தில் இந்த விசுத்தி மார்க்கத்தில் நடப்பவர்களுக்கு முக்கியமான மூன்று குணங்கள் வேண்டுமென்பர். அவற்றைச் சீலம் ஸமாதி பிரஜ்ஞையென்று கூறுவர். சீலமாவது விலக்கியவற்றை ஒழித்து

விதித்தவற்றையே செய்தல். ஸமாதியாவது மனத்தை ஒருமுகப்படுத்துகை. பிரஜ்ஞையாவது மெய்ஞ்ஞானம். இம்மூன்றும் திரிபிடகத்தில் அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஒருவனுடைய உயிர்வாழ்வை நல்லொழுக்கத்தோடு செலுத்துவதாகிய பெரிய ஜீவமான யாத்திரையில் இவைமூன்றும் தங்குமிடங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த யாத்திரையின் முடிபு நிருவாணமாம்; "சீலத்தோடுகூடிய ஸமாதி, பயனைக்கொடுப்பதாயும் மிக்கமங்களத்தை அளிப்பதாயுமிருக்கிறது; ஸமாதியோடுகூடிய பிரஜ்ஞை பயனைக்கொடுப்பதாயும் மிக்க மங்களத்தை அளிப்பதாயுமிருக்கிறது ; பிரஜ்ஞையோடுகூடியபொழுது ஆன்மாவானது ஆசையென்னும் மெலிவினின்றும், தோற்றமென்னும் மெலிவினின்றும், பிழையென்னும் மெலிவினின்றும், அவித்தையென்னும் மெலிவினின்றும், எல்லா மெலிவுகளினின்றும் முற்றும் நீக்கப்பட்டதாக ஆகின்றது" என்று திரிபிடகத்துள் ஓரிடத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; "கையைக் கை கழுவுதல்போலவும் காலைக் கால் கழுவுதல் போலவும் சீலம் பிரஜ்ஞையினால் சுத்திசெய்யப்படுகின்றது ; பிரஜ்ஞை சீலத்தினால் சுத்திசெய்யப்படுகின்றது; எங்கே சீலமுண்டோ அங்கே பிரஜ்ஞையுண்டு; எங்கே பிரஜ்ஞையுண்டோ அங்கே சீலமுண்டு. சீலவான்களுடைய பிரஜ்ஞையும் பிரஜ்ஞாவான்களுடைய சீலமும் எல்லாப் பிரஜ்ஞைகளிலும் எல்லாச் சீலங்களிலும் உயர்ந்த மதிப்புள்ளன" என்று வேறோரிடத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் சீலசமாதிப் பிரஜ்ஞைகளைக்கொண்டு முற்பிறப்புக்களின் ஸம்ஸ்காரங்களையும், இப்பிறப்பின் ஸம்ஸ்காரங்களையும் மறுபிறப்பிற்கு இடங்கொடாதபடி நீக்கிக்கொள்ள முயலவேண்டுமென்பதுதான் மேற்கூறிய விசுத்திமார்க்கத்தின் நோக்கமென்று தெரியவருகிறது.

சீலம், பஞ்சசீலமென்றும் அஷ்டசீலமென்றும் தசசீலமென்றும் மூன்றுவகைப்படும்:—கொல்லாமை, திருடாமை, வியபிசரியாமை, பொய்கூறாமை, கள்ளுண்ணாமையென்னுமிவை பஞ்சசீலமென்றும், இவை இல்லறத்தார் எல்லோர்க்கும் உரியனவென்றும், இவ்வைந்தனோடு இரவில் தூய்மையில்லாத உணவைப்புசியாமை, சந்தனமுதலிய மணமுள்ள பொருள்களை உபயோகியாமை, தரையிற் பாய்மேலே படுத்தல் என்னும்

மூன்றுஞ்சேர **அஷ்டசீல**மென்றும், இவை இல்லறத்தாரில் நிஷ்டாபரர்களுக்கே உரியனவென்றும், இவ்வெட்டனோடு நாட்டியம் கானமுதலியவற்றை விரும்பாமை, பொன் வெள்ளி களைத் தொடாமையென்னும் இவ்விரண்டும் சேரத் **தசசீல**மென்றும், இப்பத்தும் துறவிகளுக்கேயுரியனவென்றும், இப் பத்தில் வியபிசரியாமை நின்றவிடத்திற் பிரமசரியம் கூறப் படுமென்றும் தார்மிகசூத்திரமென்னும் பௌத்தநூல் கூறும்.

இப்பத்தினோடு. தன்மதமே உயர்ந்ததென்று எண்ணிக் கொண்டு பிறர்மதத்தை அவமதியாமையையும் ஒருசீலமாகக் கூறுவதுண்டு; சீலவான்களினுயர்ந்தோர் மனைவி, மக்கள், பொருள், உயிர், பிறவி விருப்பமென்னும் ஐந்தையும் விட்டு விடவேண்டும். இவ்வீடு **பஞ்சத்தியாக**மென்று சொல்லப்படும்; இந்தச் சீலவான்களுக்கு அவா, பற்று, பேதைமை என்னும் மூன்று குற்றங்களும் இருத்தலாகாது.

"குலவிய குற்றமெனக் கூறப் படுமே
அவாவே பற்றே பேதைமை யென்றிவை"

(மணிமேகலை, ௩0-ஆம் காதை, கசுகூ-எ0.)

அக்குற்றமூன்றும் ஆஸ்ரவமென்றுங் கூறப்படும். மேற் கூறிய சீலஸமாதிப் பிரஞ்ஞைகளுக்கு விரோதமாய்நின்று அவைகளை வளராமற் செய்யக்கூடிய மனோபாவங்கள் பத் துண்டென்பதும், அவைகளை ஒழித்தாலன்றி முடிபாகிய நிரு வாணத்தைநோக்கிச் செல்லமுடியாதென்பதும் பௌத்தர்களு டைய கொள்கை. இந்தப் பத்துமனோபாவங்களுக்கும் தச **ஸம்யோஜனங்க**ளென்று பெயர். ஸம்யோஜனமென்பது விலங்கு; பற்றையுண்டாக்கித் துன்பமயமாகிய உலகவாழ்வினின் றும் நிவிர்த்தியுண்டாகாதபடி ஒவ்வொருவரையும் கட்டிவைப் பதனால், இவற்றிற்கு இப்பெயருண்டாயிற்று.

தசஸம்யோஜனங்களாவன :

க. ஸத்காயதிருஷ்டி - உடம்பு உண்மையுள்ளதென்னு மெண்ணம்;

உ. விசிகித்ஸை - ஸந்தேகம்;

௩. சீலவிரதம் - பயனைநாடிச் செய்யப்படும் விரதங்கள்;

ச. காமம் - சப்தாதி விஷயவிருப்பம்;

ரு. ப்ரதிகை - கோபம்;

சு. ரூபராகம் - உருவம்பெறவேண்டுமென்னுமாசை;

எ. அரூபராகம் - உருவம்பெறாமலிருத்தற்குரிய உலகங்களில் வாழ்தலை இச்சித்தல்;

அ. மானம் - கர்வம்;

கூ. ஔத்தத்ரியம் - நானே மேலானவனென்னும் தற்புகழ்ச்சி;

க0. அஞ்ஞானம் - அறியாமை;

இவைகளைப் போக்கடித்தாலன்றி விசுத்திமார்க்கத்திற் சென்று நிருவாணத்தைப்பெறுதல் ஒருவருக்கும் இயலுவதன்று.

இந்த ஸம்யோஜனங்களைப் போக்கடித்தற்குவேண்டிய பிரயத்தனத்தோடு விசுத்திமார்க்கத்திற்செல்லுவோர் நான்கு வகைப்படுவர்; ஸத்ஸங்கம், பௌத்ததர்ம ச்ரவணமனனங்கள், நல்லொழுக்கம் என்பவைகளால், ஸத்காயதிருஷ்டி, விசிகித்ஸை, சீலவிரதமென்கிற மூன்றையும் போக்கடித்துக்கொண்டு பாபம் துவேஷம் அசுத்தி ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றுமில்லாமல் நீக்கி நான்கு வாய்மைகளையும் அறிந்துகொள்ளத் தொடங்குதலுக்கு ஸ்ரோதாபத்தியென்று பெயர்; ஸ்ரோதாபத்தியாவது ஆற்றையடைதல்; புத்ததர்மமாகிய இவ்வாற்றை மேற்கண்டபடி அடைந்தவர்கள் **ஸ்ரோதாபன்ன**ரென்று கூறப்படுவார்கள். அங்ஙனம் புத்தருடைய தர்மத்தையடைந்து மேற்கூறிய மூன்று ஸம்யோஜனங்களையும் தொலைத்தற்கு முயன்று வெற்றிபெற்றவர்கள், காமம் வெகுளி மயக்கங்களை இயன்றவரையில் தம்மிடத்தில் இல்லாதபடி குறைத்துவிடுவார்கள்; இப்படி ஜயத்தைப்பெற்றவர்களுக்கு **ஸக்ருதாகாமிக**ளென்று பெயர்; ஸக்ருதாகாமியென்பவன் பின்பு ஒரே பிறப்பைமட்டும் பெறுதற்கு உரியவனாக இருப்பான்; அந்த மறுபிறப்பிலேயே அவன் நிருவாணத்தைப்பெறுதல் நிச்சயமென்பதுஇதன்கருத்து. இந்தவழியிலேயே வளர்ச்சிபெற்றுக் காமவெகுளி மயக்கங்களை முற்றும் போக்கடித்துத் தம்மைப் பற்றியாவது பிறரைப்பற்றியாவது தாழ்ந்தஎண்ணம் ஒன்று

மில்லாத தசையை அடைந்தவர்களுக்கு அநாகாமிகளென்று பெயர். அநாகாமியென்பவன் மறுபிறப்பில் தோற்றுவதற்கு உரிமையே யில்லாதவன்; பின்னும் பயிற்சிசெய்வதனால் வளர்ச்சிபெற்று எஞ்சிய ஸம்யோஜனங்களையெல்லாம் போக்கடித்துக்கொண்டு எடுத்தபிறப்பிலேயே நிருவாணத்தைப் பெறுதற்கு உரியவனாகக்கூடியவன். அகலோக்கத்தினால் உண்மையை யறிந்துகொண்டு ரூபாரூபராகங்களையும் மான ஔத்தத்திய அவித்தைகளையும் போக்கடித்துக்கொண்டு எல்லாக் குற்றங்களினின்றும் விலக்கப்பட்டவர்களாய்ப் பொருள்களை யெல்லாம் உள்ளவாறே மதிக்கவல்லவர்களாய்த் தீயவெண்ணம் ஒன்றுமே இல்லாமற் பிறரிடத்தில் தயையும் பரிசுத்தமான அன்பும் உள்ளவர்களாயிருப்பவர்கள் அருகத்துக்களென்று சொல்லப்படுவார்கள்; அருகத்தென்பதற்கு, பூஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு உரியவனென்பது கருத்து. இப்படிப் பரிபூர்ணமான பயிற்சியைப்பெற்றவன் அத்வைதிகள் சொல்லும் ஜீவன்முக்தனுக்கு ஒப்பாகக்கொள்ளுதற்குரியன். இத்தன்மையையுடையவனுக்கு மரணம்நேரிட்டால் அவன் பரிநிருவாணமென்கிற துன்பமில்லாநிலையை அடைந்துவிடுவான்.

மேற்கூறியபடியே படிப்படியாகப் பரிபாகத்தையடைந்து நிருவாணநிலையைப் பெற்றுக்கொள்ள முயல்பவர்களுக்கு உதவியாக ஸ்மிருதிகளென்று பேருள்ள நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களும், நான்கு ஸம்யக்ப்ரதானங்களும், நான்கு ருத்திபாதங்களும், பஞ்சபலங்களும், ஸப்தபோத்தியாங்கங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. புத்தர் தாம் நிருவாணமடைவதற்குமுன் கூடாகாரமலையில் கூடியிருந்த தன்சிஷ்யர்களாகிய ஸங்கத்தார்க்குச் சொன்னதாகப் பின்வருமாறு மஹாபரிநிருவாணஸூத்திரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது:—

"ஓ பிக்ஷுக்களே! என்னுடைய சுத்தமான ஸமயம் நீடித்திருந்துகொண்டு ஜனங்களுடைய கூட்டத்திற்கெல்லாம் நன்மையையும் ஸுகத்தையும் தருவதற்கு உரியதாய் நிலைபெற்றிருப்பதற்கும் உலகத்தாரிடத்தில் அருள்செலுத்துதற்கும் தேவர்கள் மனிதர்கள் ஆகிய இவர்களுக்கு இலாபத்தையும் அபிவிர்த்தியையும் உண்டாக்குவதற்கும் நான் அறிந்துகொண்டு உபதேசித்துவந்த தர்மத்தை நன்றாகக்கற்று ஆசரித்துத் திருத்

திப் பரவச்செய்யுமின்; அந்தத் தர்மமாவது என்னவெனின், நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களும், நான்கு ஸம்யக்ப்ரதானங்களும், நான்கு ருத்திபாதங்களும், பஞ்சபலங்களும், ஸப்தபோத்தியாங்கங்களும் அஷ்டாங்க மார்க்கமுமாயிருக்கிறது."

ஸ்மிருதிகளாகிய நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களாவன:—

௧. தேகம் அசுத்தமென்று நினைத்தல்;

௨. வேதனை (நுகர்வு)களிலிருந்து உண்டாகும் கேடுகளை நினைத்தல்;

௩. எண்ணங்களின் நிலையில்லாத்தன்மையை நினைத்தல்;

௪. இருப்புக்கு இயல்பானதன்மைகளை நினைத்தல்.

நான்கு ஸம்யக்ப்ரதானங்களாவன — நான்குவிதமான நன்முயற்சிகள்:—

௧. கெட்டகுணங்களுண்டாகாமல் அவற்றைத்தடுக்க முயலுதல்;

௨. உண்டாயிருக்கும் கெட்டகுணங்களை விலக்குவதற்கு முயலுதல்;

௩. முன்னில்லாத நன்மையை உண்டாக்கமுயலுதல்;

௪. உண்டாயிருக்கும்நன்மையைஅதிகப்படுத்தமுயலுதல்.

நான்கு ருத்திபாதங்களாவன — அருகத்துவநிலையாகிய ஸித்தியைப் பெறுவதற்குவேண்டிய ஸாதனங்களாம்:—

௧. இருத்தியைப் பெறவேண்டுமென்கிற நினைப்பு;

௨. இருத்தியைப் பெறுதற்குரிய பிரயத்தனம்;

௩. அதற்குரிய ஹ்ருதயபரிபாகம்;

௪. அதற்குரிய ஆராய்ச்சி.

பஞ்சபலங்களாவன-மனத்தின் அங்கங்களுக்குள்ள ஆற்றல்:—

௧. ஶ்ரத்தை;

௨. ஸாமர்த்தியம்;

௩. ஞாபகம்;

௪. மனனம்;

௫. ஊகை (ஊகித்தல்.)

ஸப்தபோத்தியாங்கங்களாவன-உண்மையான ஞானத்தை உண்டாக்குதற்குவேண்டிய கருவிகள்:—

௧. ஸாமர்த்தியம்;

௨. ஞாபகம்;

௩. மனனம்;

௪. திரிபிடக ஆராய்ச்சி;

௫. ஆனந்தம்;

௬. சாந்தி;

௭. ஸமதிருஷ்டி.

பற்றையறுத்து ஸம்ஸ்காரத்தை ஒழித்துவிடுவது வருத்தமின்றிச் சாதிக்கக்கூடியதாகப் புத்தர் நினைக்கவில்லையென்று மேற்கூறிய விஷயங்களை ஆராய்ச்சிசெய்து பார்ப்பவர்களுக்கு விளங்காமற்போகாது; ஆகையால், பற்றையறுத்து ஸம்ஸ்காரத்தை ஒழித்துவிடுதலை ஸாதாரணமான ஜனங்கள் மிகவும் கஷ்டமாக நினைப்பார்களென்பதில் ஸந்தேகமென்ன?

இப்படிப்பட்ட கடினமான பயனையடைவதற்கு இன்னும் இரண்டுவிதமான ஸாதனங்களுண்டு. அவைகளாவன: ஐந்து பாவனைகளும் நான்கு தியானங்களுமாம்.

அவற்றுள் **ஐந்து பாவனைகளாவன**:—மைத்திரிபாவனை, கருணாபாவனை, முதிதபாவனை, அசுபபாவனை, உபேக்ஷாபாவனை என்பன.

இவ்வைந்தனுள் **மைத்திரீபாவனையாவது**:—ஒருதுறவி வசதியான ஓரிடத்தையடைந்து தக்க ஆஸனத்திலிருந்தபின்பு பின்வருமாறு தியானித்தலாம்: 'உத்தமமான பிறப்பினையுடைய பிராணிகளெல்லாம் களிப்புற்றுவாழ்வனவாகுக; அவையெல்லாம் துக்கம் வியாதி துராசையென்னும் இவைகளினின்றும் விடுபட்டனவாகுக; எல்லாமனிதர்களும் எல்லாத்தேவர்களும் நரகவாதையினாற் பீடிக்கப்படுகிற யாவரும் ஸந்தோஷமுடையவர்களாக ஆகுக; அவர்கள் துக்கம் வியாதி துராசையென்னும் இவற்றினின்றும் விடுபட்டவர்களாக ஆகுக.'

கருணாபாவனையாவது:—'வறியவர்கள் வறுமைநீங்கிச் செல்வமுடையவர்களாக ஆகுக' என்று பாவித்தல். கருணையாவது இரக்கமுள்ள எண்ணம்; அஃது ஒருபிராணி துன்பமுறுவதைக் காணின்,மனக்கலக்கத்தையும் அத்துன்பத்தை நிவிர்த்திபண்ண வேண்டுமென்பதையும் ஒருவருக்கு உண்டாக்கும்.

முதிதபாவனையாவது:—'ஆக்கமுடையவர்களுடைய நல்ல அதிர்ஷ்டமானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல்வேண்டும்; ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு அமைந்துள்ள நல்வினைப்பயனை அடைக' என்று பாவித்தல். முதிதமென்பதற்குச் சந்தோஷமென்பது பொருள்; ஆனால் அஃது உலகப்பொருள்களையுடைமையால் உண்டாகுங் களிப்பன்று; இது மைத்திரீ, கருணையென்னும் இரண்டுபாவனைகளுக்கும் சம்பந்தமானது.

[மேற்கூறிய மூன்றுவகைப்பாவனைகளுள் ஏதாவதொன்றை அப்பியஸிக்குந் துறவி, தான் கருதியபாவனையை முதலில் சிலஜனங்களிடத்தும் அப்பால் ஒருதெருவில் வாழ்பவர்களிடத்தும் அப்பால் ஒரூராரிடத்தும் அப்பால் ஒருதேயத்தாரிடத்தும் முறையே செலுத்திப் பயிலுதல்நலம்.]

அசுபபாவனையாவது :— [அசுபமென்பதற்குப் பொருள் அமங்கலம்] நல்ல அதிர்ஷ்டமென்பதன் எதிர்மொழியாயிருப்பதோடு மகிழ்ச்சியின்மை வெறுப்பு என்பனவற்றையுண்டாக்குவதாகவுமுள்ளது. இதைப்பயிலும் ஒருதுறவி, சரீரமானது பலவகைக்குற்றங்களால் ஆக்கப்பட்டதென்றும் சாணியின் குவியலில் தோன்றிவளரும் புழுக்கள்போலக் கருப்பப்பையில் உண்டாகின்றதென்றும் மலங்கழிக்குமிடத்தைப்போல அசுத்தத்தின் கொள்கலனாயிருப்பதென்றும் அருவருப்பான கசிவு அதிலுள்ள நவத்துவாரங்களின் வழியே ஓயாமற் பெருகுகின்றதென்றும் ஜலதாரையைப்போல் வெறுத்தற்குரிய நாற்றத்தை அது வெளிப்படுத்துகின்றதென்றும் பாவிக்கவேண்டும். 'சரீரத்தின் காலவளவை ஒரு நிமிஷமே; மின்னலையும் நுரையையும் நீரிற்போட்ட உப்பையும் காய்ந்த புல்லிற்பற்றிய நெருப்பையும் கடலின் அலையையும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கிற ஜுவாலையையும் புன்னுனியிற்பட்ட பனித்துளியையும்போலப் பிறந்தபோதே அது நாசமாம்' என்று சரீரத்தின் நிலையின்மையைப் பாவித்தலும் அசுபபாவனையின்பாற்படும்.

உபேக்ஷாபாவனையாவது:—எல்லாவுயிர்களையும் சமமாகப் பாவித்தலும் விருப்புவெறுப்பின்றி இருத்தலுமாம். இது, மற்ற நான்குபாவனைகளைக்காட்டிலும் மிகவுயர்ந்தது; அருகத்துக்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுவது; இது சமசித்தத்துவமென்றுங் கூறப்படும். (உபேக்ஷை - உதாசீனம்.)

நான்கு தியானங்களுள் முதல் **தியானமாவது** :—பிக்ஷுவானவன் காமத்திலிருந்தும் பாவத்திலிருந்தும் தன்னை விலக்கிக்கொண்டு மனனத்தோடும் ஆராய்ச்சியோடுங் கூடியிருக்கும்பொழுது தனித்திருத்தலினாலுண்டாகும் ஸந்தோஷமயமும் ஆனந்தமயமுமான தசை.

இரண்டாந் தியானமாவது :—மனனமும் ஆராய்ச்சியுமில்லாமல் அவைகள் அடக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது சாந்தியிலிருந்துண்டாகும் ஸந்தோஷமயமும் ஆனந்தமயமுமான ஸ்திதி.

மூன்றாந் தியானமாவது :—பிக்ஷுவானவன் காமவெகுளிகளை நாசஞ்செய்து ஸந்தோஷத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு ஆனந்தமுடையவனாகி அறிவுள்ளவனாகி அருகத்துக்கள் கொண்டாடுவதும் பொறுமை அறிவு முதலியவற்றோடு கூடியதுமான ஆனந்தத்தைத் தன்னுள் அனுபவித்தல்.

நான்காந்தியானமாவது :—முன்னிருந்த ஸுகதுக்கங்களை விட்டொழித்து ஸுகதுக்கநாசங்களைப்பெற்று ஸுகமுமில்லாமல் துக்கமுமில்லாமலிருக்கிற ஸமதிருஷ்டியையும் அறிவையுமுடைய பரிசுத்தமான நிலை,

மேற்கூறிய தியானங்கள் நான்கும் ஸமாதிக்கு உதவியாகவுள்ளன.

இப்படிப் படிப்படியாகத் தியானங்களில் மனத்தைச் செலுத்துதலினால் பௌத்தபிக்ஷுக்கள் ஸமாதியாகிய யோகஸித்தியைப் பெற்றுவந்தார்களென்று தெரியவருகிறது. புத்தர் போதிவிருக்ஷத்தினடியிலிருந்து தமக்கு ஞானோதயமாவதற்கு முன்பு ஓரிரவில் தியானஞ்செய்து வந்தாரென்றும், முதல் யாமத்திற்செய்த முதலாவது தியானத்திற் பூர்வஜன்மஸ்திதிகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தனவென்றும், இரண்டாம் யாமத்திற்செய்த இரண்டாவது தியானத்தில் அப்பொழுதுள்ள ஜன்மத்தின் ஸ்திதிகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தனவென்றும், மூன்றாம் யாமத்திற்செய்த மூன்றாவது தியானத்தில் துவாதசநிதானரூபமாகிய ஹேதுநிகழ்ச்சி அவருக்குத் தெரியவந்ததென்றும், நான்காம் தியானத்தில் சூரியனுதியாநிற்க எல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தனவென்றும், சில பௌத்தநூல்கள் கூறும். **மஹாபரிநிர்வாணஸூத்திர**த்திற் பின்வருமாறு தியானங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

“பிறகு பகவான் பிரதம த்யானத்தையடைந்தான்; அந்த முதற்படியைக்கடந்து த்விதீயத்யானத்திற்குச் சென்றான்; அந்த இரண்டாம்படியைக்கடந்து த்ருதீயத்யானத்திற்குச் சென்றான்; அந்த மூன்றாம்படியைக்கடந்து துரியத்யானத்திற்குச் சென்றான்; அந்த நான்காம்படியைக்கடந்து வெட்டவெளி மட்டற்றதென்னுமறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொடுக்கும் **ஆகாசாநந்தியாயதன**மென்கிற தியானத்தை அடைந்தான்; அந்த ஆகாசாநந்தியாயதன த்யானத்தைக்கடந்து விஜ்ஞானம் எல்லை

யற்றதென்னும்அறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொடுக்கும் **விஜ்ஞானாநந்தியாயதன**மென்கிற த்யானத்தையடைந்தான்; அந்த விஜஞானாநந்தியாயதன த்யானத்தைக்கடந்து உண்மையாக யாதொரு வெளிப்பொருளுமில்லையென்கிற அறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொடுக்கும் **ஆகிஞ்சந்யாயதன**மென்கிற த்யானத்தையடைந்தான்; அந்த ஆகிஞ்சந்யாயதன த்யானத்தைக்கடந்து அறிவுள்ளதும் அறிவில்லாததும் அல்லாததாகிய **நைவஸம்ஜ்ஞானாஸம்ஜ்ஞானாயதன** மென்கிற த்யானத்தையடைந்தான்.”

இன்னும் அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தியானத்தினிலக்கணத்தை விவரித்துக்காட்டுவது கடினமாக இருக்கின்றது. இந்தத் தியானத்தின் உதவியினால் யோகஸமாதியை அடைந்தவர்களுக்கு ஆறுவகையான **அபிஜ்ஞைகளுண்டாகு**மென்பது பௌத்தர்களின் கொள்கை; அபிஜ்ஞையென்பதற் மறந்துபோனவிஷயம் மீட்டும் நினைவிற்கு வருதலென்பது பொருள்.

ஆறுவகையான அபிஜ்ஞைகள்:—

க. யோகசுரோத்திரம்;

உ. யோகசக்ஷுஸ்;

ங. பரசித்தஞானம்;

ச. ஜன்மாந்தரஸ்மரணம்;

ரு. காமதோஷ விநாசஞானம்—காமத்தினாலுண்டாகுந் தோஷங்களைப் போக்கடித்துக்கொள்ளும் வழியை அறிந்துகொள்ளுதல்;

சு. இருத்திகள்—அற்புதசக்திகள்; அவை நிலத்தில் நடப்பதுபோல நீரில் தடையின்றிநடத்தல், நீரிற்புகுவதுபோல நிலத்திற்புகுதல், ஆகாயத்திற்செல்லுதல் முதலிய ஆச்சரியச்செய்கைகள்; அவை பத்துவகைப்படுமென்பாரும், எண்பத்தொன்பது வகைப்படுமென்பாரும் வேறு கூறுவாருமுளர்;

“நிலத்திற் குளித்து நெடுவிசும் பேறிச்
சலத்திற் றிரியுமோர் சாரணன்”

(மணிமேகலை, உச-ஆம் காதை, சகூ-எ.)

ஆனால், தியானங்கள்வழியாக யோகஸமாதியை அடைய முயலுவதன்றி மேற்கூறிய அபிஜ்ஞைகளாகிய அஸாதாரண சக்தியைப் பெறுவது பௌத்தர்களுடைய முக்கியமான கருத்தன்று; வாயில்களின்வழியே புறத்தே செல்லுதலில்லாதபடி சித்தத்தை உள்ளடக்கி ஊறு நுகர்வு பற்றுக்களை அறுத்துவிடுவதுதான் அவர்களுடைய முக்கியமான நோக்கமென்று தெரிய வருகின்றது.

சீலஸமாதிப் பிரஜ்ஞைகளைப்பெற்று அருகத்துக்களாகிப் பின்பு அதிகபரிபக்குவத்தையடைந்து போதிஸத்துவர்களுடைய நிலைமையைப்பெற்றவர்கள் புத்தபதவியை யடைவதற்கு வேண்டியவைகளான தசபாரமிதைகள் பௌத்தநூல்களில் விளக்கிச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

தசபாரமிதைகளாவன :—தானம், சீலம், க்ஷமை, வீரியம், தியானம், பிரஜ்ஞை, உபாயம், தயை, பலம், ஞானமென்னும் பத்துமாம். இதனை,

"தானஞ்சீல மேபொறை தக்கதாய வீரிய
மூனமிற்றி யானமே யுணர்ச்சியோ டுபாயமு
மானமில் லருளினை வைத்தலே வலிமையு
ஞானமீ ரைம்பாரமிதை நாடுங்கா லிவைகளும்"

85876

என்னும் நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கச் செய்யுளாலுணர்க; இப்பெயர் பாரமெனவும் வழங்கும்.

"இன்பஞ்சார் பெரும்பார மீரைந்து முடனிறைந்து
நன்கன நிலைபெற்ற நாதன்" எனவும்,

"தானமே முதலாகத் தசபார நிறைத்தருளி
யூனமொன் றில்லாமை யொழிவின்றி யியற்றினையே"

எனவும் வருதல் காண்க. இப்பத்தும் உயிருறுப்புப்பொருணேர்ச்சிவகையால் முப்பதாமென்பர்;

"அருணெறியாற் பாரமிதை யாறைந்து முடனடக்கிப்
பொருண்முழுதும் போதிநிழ னன்குணர்ந்த முனிவரன்ற
னருண்மொழியா னல்வாய்மை யறிந்தவரே பிறப்பறுப்பார்
மருணெறியாற் பிறநூலு மயக்கறுக்கு மாறுளதோ"

(சித்தாந்தத்தொகை.)

பாரமிதையென்பதற்குக் கரையையடைந்ததென்பது பொருள். ஈண்டுக்கூறிய தானமுதலியபத்தும் நிரம்பப்பெற்றமையின், புத்தரைத் தசபலரென்று வழங்குவர். இப்பத்தினுள், தானபாரமிதையை விளங்கக்கூறித் **தானபாரமிதை**யென்று பெயர்பெற்றுள்ள ஒரு வடநூலிருப்பதாகத்தெரிகின்றது; இது, **ஸ்ரீஹர்ஷ**கவி செய்த ஸம்ஸ்கிருதநைஷதம், ௫-ஆம் ஸர்க்கத்துள்ள ௧௧-ஆவது சுலோகத்தாலும் அதற்கு **ஸ்ரீமல்லிநாதஸூரி**செய்த வியாக்கியானத்தாலுமுணரப்படும்.

புத்ததர்மமாகிய நான்குவாய்மைகள் இதுவரையிற் சுருக்கமாகச்சொல்லப்பட்டன; இங்கே சீலஸமாதிப் பிரஞ்ஞைகளைப் பற்றிச்சொல்லிய விவரங்களெல்லாம், துறவறத்தை மேற்கொண்ட பிக்ஷுக்கள் மட்டுமே கைக்கொண்டு அனுஷ்டிக்கவேண்டியவைகளாகவுள்ளன; இல்லறநெறியைப்பூண்ட உபாஸகர்களுக்கும் உபாஸிகைகளுக்கும் பஞ்சசீலத்தையாவது அஷ்டசீலத்தையாவது கைக்கொண்டுநடப்பது கடமையாகும். வேறு சீலங்களும் தியானஸமாதி முதலியவைகளும் அவர்களுக்கு உரியனவாகச்சொல்லப்படவில்லை. மேற்கூறிய அஷ்டசீலங்களில் விலக்கப்பட்டவற்றைப்பத்துவகைத் தீவினைகளென்றுசொல்லுவதுண்டு; அவைகள் **தசபாப**மென்றுங் கூறப்படும் :—

"தீவினை யென்பதி யாதென வினவி
ஆய்தொடி நல்லா யாங்கது கேளாய்
கொலையே களவே காமத் தீவிழை
வுலையா வுடம்பிற் றோன்றுவ மூன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொற் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்லிற் றோன்றுவ நான்கும்
வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியென்
றுள்ளந் தன்னி னுருப்பன மூன்றுமெனப்
பத்துவகையால்"

(மணிமேகலை, ௨௪-ஆம் காதை, ௧௨௬-௩௧; ௩௦-ஆம் காதை, ௬௪-௭௨.)

இந்தப் பத்துவகைப்பாவங்களையும் பௌத்தரில் எவ்வறத்தோரும் ஒருபொழுதும் செய்யலாகாதென்பது விதி.

உபாஸகரும் உபாஸிகைகளுமாகிய இல்லறத்தார், ஸங்கத்தில் விநயபிடகம் படிக்கப்படும்பொழுது அங்கேபோய் அதைக் கேட்கவேண்டுமென்றும், அஷ்டமி பூர்ணிமை அமா

வாஸ்யை ஆகிய இந்தத் திதிகளிற் பட்டினியாயிருத்தல்வேண்டுமென்றும், பௌத்தஸந்யாஸிகள் வெளியே ஸஞ்சரிக்கக்கூடாத காலமாகிய * வருஷாகாலத்திலும் விதித்தவரையில் உபவாஸஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், உபவாஸமிருந்ததினத்தின் மறுநாட் காலையில் இயன்றளவு முதலில் பிக்ஷுக்களையுண்பித்து அப்பால் பாரணஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் பௌத்தநூல்கள் கூறும். இன்னும் இல்லறத்தார்க்குரிய நியமங்கள், **ஸ்ருகாலவாதசூத்திர**மென்கிற நூலிற் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன:

க.—தாய்தந்தையர்க்கும் மக்களுக்குமுரிய ஒழுக்கங்கள்.

தாய்தந்தையர்,

(க) மக்களைத் தீச்செய்கைகளிலிருந்து விலக்கவேண்டும்.

(உ) நற்செய்கைகளை அவர்களுக்குக் கற்பிக்கவேண்டும்.

(ங) அவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கவேண்டும்.

(ச) அவர்களுக்குத் தக்க பதிபத்தினிகளைத் தேடிக் கொடுக்கவேண்டும்.

(ரு) உரிய தாயபாகத்தை அவரவர்க்குக் கொடுக்கவேண்டும்.

மக்கள்,

(க) தங்களைப்பாதுகாத்த தாய்தந்தைகளைத் தாங்கள் பாதுகாப்பதாகவும்,

(உ) குடும்பஸம்பந்தமாகச் செய்யவேண்டிய கடமைகளையெல்லாஞ் செய்வதாகவும்,

(ங) குடும்பத்தின் ஸொத்தைப் பாதுகாப்பதாகவும்,

(ச) குடும்பப்பொருளைப் பெறுவதற்குத் தக்கவர்களாகத் தங்களைச் செய்துகொள்ளுவதாகவும்,

(ரு) தாய்தந்தையர் மரணத்தையடைந்தபின்பு அவர்களை ஞாபகத்தில்வைத்துப்பாராட்டி வருவதாகவும் நிச்சயித்துத் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

---

* இந்தக்காலம் பௌத்தர்களாற் பிராதிஹாரகபக்ஷமென்று சொல்லப்படும்.

உ.—குரு சிஷ்யர்களுக்குரிய ஒழுக்கங்கள்.

ஆசாரியன், சிஷ்யர்களை,

(க) நல்வழியிற் பயிற்றுதலாலும்,

(உ) ஞானத்தைக் கைவிடாமலிருக்கும்படி உபதேசித்தலாலும்,

(ங) சாஸ்திரங்களிலும் காவ்யங்களிலும் ஞானத்தை உண்டாக்குதலாலும்,

(ச) அவர்களைப்பற்றி அவர்களுடைய மித்திரர்களுக்கும் ஸகபாடிகளுக்கும் தன்னுடைய நல்ல அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுதலாலும்,

(ரு) அபாயத்திலிருந்து பாதுகாப்பதினாலும் அபிமானிக்க வேண்டியவனாகவிருக்கிறான்.

சிஷ்யன், ஆசாரியர்களை,

(க) அவர்களுடைய எதிரில் நிற்றலாலும்,

(உ) அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தலாலும்,

(ங) வணக்கத்தோடிருத்தலாலும்,

(ச) அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தலாலும்,

(ரு) அவர்களுடைய உபதேசத்தைக் கடைப்பிடித்தலாலும் கௌரவப்படுத்தவேண்டும்.

ங.—பதிபத்தினிகளுக்குரிய ஒழுக்கங்கள்.

பதியானவன், பத்தினியை,

(க) கௌரவத்தோடு நடத்துவதனாலும்,

(உ) அன்புடன் நடத்துவதனாலும்,

(ங) அவளைவிட்டு அதிசரணஞ்செய்யாதிருத்தலினாலும்,

(ச) பிறர் கௌரவிக்கும்படி செய்தலினாலும்,

(ரு) அவளுக்குத்தகுந்த ஆபரணங்களையும் உடையையும் கொடுப்பதனாலும் பாராட்டிக்கொண்டு வருவதற்குரியவனாக இருக்கிறான்.

பத்தினியானவள், பதியினிடத்தில் தன் அன்பையும் கௌரவத்தையும் செலுத்துவாளானால்,

(க) வீட்டுவேலைகளைத் திறமையுடன் ஒழுங்காக நடத்திக் கொண்டுபோகவேண்டும்.

(உ) சுற்றங்களுக்கும் நட்பினர்க்கும் நன்றாக விருந்தளிக்க வேண்டும்.

(ங) கற்புடையவளாக இருத்தல்வேண்டும்.

(ச) வீட்டுக்குரியசெலவை மிதமாகச் செய்யவேண்டும்.

(ரு) தான்செய்யும் வேலைகளிலெல்லாம் மறவாமையும் திறமையும் உள்ளவளாகக் காணப்படவேண்டும்.

ச.—நட்பினர் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் நடந்து கொள்ளவேண்டிய ஒழுக்கங்கள்.

சீலவானானமனிதன், தன்மித்திரர்களுக்கு,

(க) நன்கொடை கொடுப்பதனாலும்,

(உ) கௌரவித்துப் பேசுவதனாலும்,

(ங) அவர்களுடைய நன்மையை அபிவிருத்திசெய்வதனாலும்,

(ச) அவர்களைத் தனக்குச் சமானமாக நடத்துவதனாலும்,

(ரு) தன்னுடைய பாக்கியத்தை அவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளுவதனாலும் உபகரித்தற்குரியவனாக இருக்கிறான்.

அவர்கள்.

(க) அவன் அஜாக்கிரதையாக இருக்கும்பொழுது அவனைப் பாதுகாப்பதனாலும்,

(உ) அவன்பொருளைப் பாதுகாப்பதனாலும்,

(ங) அவனுக்கு அபாயம் நேரிட்டபொழுது மறைவிடத்தைக்கொடுத்துப் பாதுகாப்பதனாலும்,

(ச) அவனுக்குக் கஷ்டம் நேரிடும்பொழுது அவனைக் கைவிடாமையினாலும்,

(ரு) அவனுடையகுடும்பத்தாரிடத்தில் அன்பைச்செலுத்துதலினாலும் அவனிடத்தில் தங்களுக்குள்ள சிநேகத்தைப் பாராட்டவேண்டும்.

௫.—யஜமானனுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்குமுரிய ஒழுக்கங்கள்.

யஜமானன், வேலைக்காரர்களுடைய நன்மையை,

(௧) அவரவர்களுடைய, சக்திக்கு இயன்றதொழில்களை அவரவர்களுக்கு விதிப்பதனாலும்,

(௨) அவரவர்களுக்குத் தக்க உணவையும் கூலியையும் கொடுப்பதனாலும்,

(௩) அவர்கள் வியாதியை அடைவாராயின் மருந்து உணவு முதலியனகொடுத்து உபசரிப்பதனாலும்,

(௪) (இருந்தால்) சுவையுள்ள நல்ல உணவுகளைக் கொடுத்து அவர்களை உண்பித்தலினாலும்,

(௫) விடுமுறைநாட்களை அவர்களுக்கு அப்போதைக்கப்போது கொடுத்தலினாலும் அபிவிருத்திசெய்ய வேண்டியவனாக இருக்கிறான்.

அவர்கள்,

(௧) காலம்பெற எழுந்திருப்பதனாலும்,

(௨) யஜமானன் தூங்கினபின் தாம் தூங்குதற்குச் செல்லுதலாலும்,

(௩) கொடுத்ததைப் பெற்றுக்கொண்டு திருப்தியடைவதனாலும்,

(௪) யாதொரு மனக்குறைவுமின்றி ஊக்கத்துடன் வேலை செய்தலினாலும்,

(௫) அவனிடத்தும் அவனைப்பற்றிப் பிறரிடத்தும் கௌரவமாக வசனித்தலினாலும் தங்களுக்கு யஜமானனிடத்துள்ள பக்தியைக் காட்டவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

௬.—உபாஸகர்களுக்கும் பிக்ஷுக்களுக்குமுரிய ஒழுக்கங்கள்.

சீலவானான உபாஸகன், பிக்ஷுக்களை,

(௧) வாக்கினால் அன்பைச் செலுத்துதலாலும்,

(௨) காயத்தினால் அன்பைச் செலுத்துதலாலும்,

(௩) எண்ணத்தினால் அன்பைச் செலுத்துதலாலும்,

(௪) கண்டவுடன் நல்வரவுகூறி அழைத்து ஏற்றுக்கொள்வதனாலும்,

(௫) அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பதனாலும் உபசரிக்கவேண்டியவனாக இருக்கிறான்.

அவர்கள் உபாஸகனிடத்தில் தங்களுக்குள்ளபிரீதியை,

(க) அதர்மஞ்செய்யாதபடிக்கும் தர்மம் செய்யும்படிக்கும் உபதேசிப்பதனாலும்,

(உ) அன்பைச் செலுத்துவதனாலும்,

(௩) மதச்சார்புள்ள நூற்பொருள்களை உபதேசிப்பதனாலும்,

(௪) அவனுடைய ஸந்தேகங்களைத் தீர்த்தலினாலும்,

(௫) அவனுக்கு வீட்டுநெறியைக் காட்டிக்கொடுப்பதனாலும் பாராட்டிக்கொண்டு வரவேண்டும்.

அந்த ஸ்ருகாலவாதசூத்திரத்தில், மேற்கூறியவண்ணம் நடப்பவர்கள் யாவரும் இந்த ஆறுவிதமான இயைபுகளிலும் சாந்தியோடும் சுகத்தோடும் வாழ்வார்களென்றும், இல்லறவொழுக்கங்களை நன்றாகச்செய்து பெருமைபெற்றுவருவார்களென்றும், மரியாதை கொடை அன்பு தன்னயம்பாராட்டாமை ஆகிய இவையெல்லாம் உலகவாழ்வாகிய ஓடுந்தேர்க்கு அச்சாணியைப் போல்வனவென்றும் சொல்லி, இவ்விஷயம் முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"தோடா ரிலங்கு மலர்கோதி வண்டு வரிபாடு நீடு துணர்சேர்
வாடாத போதி நெறிநீழன் மேய வரதன் பயந்த வறநூல்
கோடாத சீல விதமேவி வாய்மை குணனாக நாளு முயல்வார்
வீடாத வின்ப நெறிசேர்வர் துன்ப வினைசேர்த னாளு மிலரே."

(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௩- ஆம் கலித்துறையுதாரணம்.)

பௌத்தசங்கம்.

பௌத்த ஸங்யாஸிகளுடைய கூட்டத்துக்கு ஸங்கமென்று பெயர். புத்தர், தர்மம், சங்கம் என்று சொல்லுகிற திரிமணி [மும்மணி]களுள் மூன்றாவது இது. ஞானோதயமானபின்பு, கௌதமபுத்தர் காசிக்குப்போய், முன்பு தம்மோடு கூடத் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தவர்களான ஐந்து ஸங்யாஸிகளுக்கும் தமக்குத் தெரியவந்த நான்கு சத்தியங்களையும் உபதேசித்து அவர்களைத் தம்முடைய சிஷ்யர்களாக அங்கீகரித்த காலந்தான், இந்தச் சங்கத்துக்கு உற்பத்திகாலம். பின்பு, கௌதமபுத்தருடைய வாழ்நாளிலேயே இன்னும் எத்தனையோ பலர் அவருக்குச் சிஷ்யர்களாய்த் துறவுபூண்டு இந்தச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தார்கள். பிராமண க்ஷத்திரியவருணத்தவர்களிலும் பலர் கௌதமபுத்தருடைய உபதேசத்தினால் வைராக்கியமடைந்து துறவுபூண்டதாகவும் தெரியவருகிறது. கௌதமபுத்தர் ஓரிடத்திலிருந்து வேறிடஞ்சென்று தருமோபதேசஞ் செய்துகொண்டுவந்த நாடுகளிலெல்லாம், பெண்பாலார், "உயர்ந்த குலத்திற்பிறந்த பிள்ளைகளையெல்லாம் இவன் துறவிகளாக்கிக்கொண்டு போய்விடவந்தான்" எனப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்களென்று தெரிதலால் கௌதமபுத்தருக்குச் சிஷ்யர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிற ஆற்றல் மிகவும் இருந்ததாக நினைக்க இடமுண்டு. இந்த ஆற்றலுக்கு அவருடைய மிகுந்த கருணையும் பிரசித்தமான வைராக்கியமுமே காரணங்கள். அவர் தமது தர்மத்தை உபதேசித்துவிட்டுச் சிஷ்யர்களுடைய கூட்டமாகிய சங்கத்தை நியமியாதிருந்தால், அவருடைய காலத்துக்குப் பின்பு, பௌத்தமதம் நடைபெற்றிராது. அவருடைய தர்மம் உலகத்தில் நிலைபெற்றதற்கு முக்கியகாரணம் ஸங்கந்தான். பௌத்தபிக்ஷுக்களுக்குரியனவாகிய நியமங்களுக்கும் ஹிந்துக்களுடைய ஸ்மிருதிகளில் சொல்லியிருககும் ஸங்யாஸ நியமங்களுக்கும் பலவிஷயங்களில் ஒற்றுமையிருத்தலால், புத்தர் சங்கமுண்டாக்கியதைப்பற்றிப் புதுமை ஒன்றுமில்லையெனபர்; அஃதாவது, முன்பு இருந்த ஸங்யாஸ தருமங்களிற பெரும

பாலனவற்றையே புத்தர் தமது மதத்துக்கும் உரியனவாக உபயோகித்துக்கொண்டாரென்றபடி. பிருஹதாரணியகோபநிஷத்தில், "பூர்வகாலத்து ஞானிகள், சந்ததியில் ஆசையுள்ளவர்களல்லர்; 'ஆத்மாவை வீடாகப்பெற்ற எங்களுக்குச் சந்ததியினால் என்ன பிரயோஜனம்?'என்று அவர்கள் புத்ரேஷணை வித்தேஷணை லோகேஷணைகளைவிட்டுத் துறந்து பிக்ஷையெடுத்துப் பிழைக்கிறார்கள்" என்று சொல்லியிருக்கிறது; ஆகையால், பண்டைக்காலத்திலேயே ஸந்யாஸ ஸம்பிரதாயம் பிரபலமாக இருந்ததென்று தெரியவருகிறது. கௌதமபுத்தரும் அவருக்குச் சிறிதுகாலத்திற்கு முன்பிருந்த ஜினனென்கிற மஹாவீரனும் தங்கள் மதத்தைப் பரவச்செய்துகொண்டு வந்தகாலத்தில், அநேகவிதமான சித்தாந்தங்களைச் சார்ந்தவர்களாகிய பல ஸந்யாஸிகளின் கூட்டங்கள் ஆரியாவர்த்தத்தில் அங்கங்கேயிருந்தனவென்று பாளீபாஷையிலுள்ள பௌத்தநூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இப்படியிருந்த ஸந்யாசிகளைக் கூட்டங்கூட்டமாகவே புத்தர் தமக்குச் சிஷ்யர்களாக்கிக்கொண்டு தம்முடைய சங்கத்தை வளரவைத்தாரென்றும் பௌத்தநூல்களால் விளங்குகிறது. கிருஹஸ்தாச்சிரமத்திலிருந்து வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தையடைந்து காட்டில் கிருஹஸ்த தருமநியமங்களுக்கு உட்படாமல் ஸ்வாதந்திரியத்தைப்பெற்றுத் தத்துவங்களை ஆராய்ந்துவந்த மகான்களுடைய ஞானத்துக்குப் புலப்பட்ட உண்மைகளே, வேதத்தின் ஆரணியகபாகத்திலுள்ள உபநிஷத்துக்களில் அடங்கியிருக்கின்றன. இவ்வாறு தத்துவத்தைத் தேடிக்கொண்டுவந்தகாலத்தில் அநேகர்கள் அநேகவிதமான மதங்களைச் சார்ந்துவந்தார்களென்பது பலருடைய கருத்து.

ஓல்டன்பர்க் (Oldenberg) என்பவர், புத்தர்விஷயமாக எழுதியநூலில், பண்டைக்காலத்தின் நிலைமையைப்பற்றிப் பின்வருமாறு சொல்லியிருககிறார்: "உறுதியில்லாத பொருள்களைக் கொண்டு மதத்தறகுப்பின்மதத்தை அக்காலத்தில் உண்டாக்கி வந்தார்கள். அவைகளைப்பற்றிக் குறிப்பான சில விஷயங்கள் தெரியவருகின்றனவேயன்றி அதிகமாக ஒன்றும் நமக்குத் தெரியவில்லை. உலகம் எபபொழுதும் உள்ளதா? அன்றா? ஆத்மா நித்தியமா? அநித்தியமா? ஒருவழியில நிலைமையற்றதாயும் வேறொருவழியில் நிலைமையுள்ளதாயும் தோன்றுகிற தத்து

வத்தை ஒப்பநாடித் துணிவது எவ்வாறு? உலகம் அளவுபட்டதா? அளவுபடாததா? அல்லது, ஒரே காலத்தில் அளவுபட்டதாயும் அளவுபடாததாயுமுள்ளதா? அல்லது, அளவுபட்டதும் அளவுபடாததும் அல்லாததா? என்கிற அநேக விஷயங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி அக்காலத்தில் நடைபெற்றுவந்தது. அப்பொழுது, தருக்கநூலைத்தழுவி ஸம்சயபரிசோதனை செய்யவந்தனவாகிய, 'தோற்றுவனவெல்லாம் உண்மை', 'தோற்றுவனவெல்லாம் உண்மையல்ல' என்று சொல்லுகிற முக்கியப் பிரதிஜ்ஞைகளோடுகூடிய இருவகைக்கொள்கைகள் பிறந்தன. இங்கே 'தோற்றுவனவெல்லாம் உண்மையல்ல' என்று சொல்லுந் தார்க்கிகனைநோக்கி, 'எல்லாம் உண்மையல்ல என்றுசொல்லுகிற சித்தாந்தம் உன்னுடைய கொள்கையைப்பற்றியும் இயலுமா? அக்கொள்கையும் உண்மையல்லாததா?' என்று கேட்பார்கள். மறுமையுலகமொன்று உள்ளதென்றும் மரணத்துக்குப்பின்பு ஸ்திதியுண்டென்றும் மனிதனுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு நிர்ப்பந்தமொன்று மில்லையென்றும் நல்வினை தீவினைகளுக்குத் தக்கபயன் கிடைக்குமென்றும் அக்காலத்து மனிதர்கள் வாதஞ்செய்துகொண்டுவந்தார்கள். தீயவழிகளை உபதேசித்துக்கொண்டுவந்தவர்களில் மிகவுங்கொடியவனென்று புத்தரால் நினைக்கப்பட்ட '**மக்கலிகோஸாலன்**' என்பவன், நோதநசக்தி [தூண்டும் ஆற்றல்] ஆகிய ஸங்கல்பத்துக்கு ஸ்வாதந்திரியமில்லையென்று சொன்னதாகத் தெரியவருகிறது; மனிதனுக்குச் சக்தியில்லை; சாமர்த்தியமில்லை; அதிகாரமில்லை; எல்லாவஸ்துக்களும் உயிரோடுகூடிய ஒவ்வொரு ஜந்துவும் ஆகிய இவைகளுக்குச் சக்தி அல்லது சாமர்த்தியம் ஒன்றுமில்லை; விதியினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் ஒவ்வொன்றும் தன்னுடைய கதியை அடையத் துரத்தப்படுகிறது. ஞானியும் அஜ்ஞானியும் முடிவில் ஒருநிகராகத் துன்பத்தை அனுபவித்தொழித்துவிடுகிறார்கள். உலகத்திலுள்ள பொருள்களெல்லாம் நியாயமான தெய்விகச்செங்கோலுக்கு உள்ளடங்கியிருக்கின்றனவென்பதுகூட விலக்கப்பட்டிருந்தது. **புராணகசிபரென்பவர்**, 'ஒருவன் கங்கையின் தென்கரையில் படையெடுத்துக்கொண்டுவந்து உயிர்க்கொலையைச் செய்தும் செய்வித்தும் உலகத்தைப் பாழாக்கியும் பாழாக்குவித்தும் தீக்கொளுவியும் கொளுவுவித்தும் தான் குற்

றஞ்செய்ததாகத் தோஷத்தைத்தன்னில் ஆரோபித்துக்கொள்வதில்லை; குற்றத்துக்குச் சிக்ஷை யாதுமில்லை. மற்றொருவன் கங்கையின் வடகரையிற்சென்று தருமதானங் கொடுப்பதனாலும் கொடுக்கச்செய்வதனாலும் யாகங்களைச் செய்வதனாலும் செய்விப்பதனாலும் அவன் நற்காரியமொன்றுஞ் செய்தவனாகான். நற்காரியத்துக்கு நற்பயன் யாதுமில்லை' என்று உபதேசித்துக்கொண்டு வந்தாரென்பதும், 'ஞானியும் அஜ்ஞானியும் உடல்விழுந்தவுடனே நாசத்தையடைந்து சூனியமாய்விடுகிறார்கள்; இறந்தபின்பு அவர்களில்லை' என்கிற கொள்கையும் அக்காலத்தில் இருந்தனவென்பதும் சொல்லப்பட்டுள்ளன."

இங்ஙனம் பலவகைச் சித்தாந்திகள் பலவாறு பலவழிகளில் புத்தியைச் செலுத்தித் தத்துவத்தைத் தேடிப்பிடித்து உண்மையான தருமத்தை அநேகர்க்கு உபதேசித்துவரவேண்டுமென்கிற ஆசையோடுகூடி இல்வாழ்வைத்துறந்து கூட்டங் கூட்டமாக இருந்துகொண்டு தருமவிசாரஞ் செய்துவந்தகாலத்தில் உண்டான புத்தமதம் தனக்கோர் அங்கமாகச் சங்கத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டது ஒருவிதத்திலும் புதியதாகவாவது வியப்பாகவாவது நினைத்தற்கு இடமில்லையென்பதில் ஐயமுண்டோ?

'ஹர்மன்ஜாகோபி' என்கிற ஐரோப்பியவித்துவான் ஒருவர், ஜைநசூத்திரங்களைப்பற்றி எழுதும்பொழுது, ஜைநமதம் பௌத்தமதத்துக்கு முன்பிருந்ததா, பின்புண்டானதா என்று விசாரஞ்செய்து, ஜைநமதம் பௌத்தமதம் என்னும் இரண்டும் முக்கியமாகப் பிராமணசங்யாஸிகளிடத்திலிருந்து உண்டாயினவென்று வெளியிட்டிருக்கிறார். இவ்வாறு தாம் நினைத்தற்கு ஜைநசம்பிரதாயத்திலும் பௌத்தசம்பிரதாயத்திலும்பிராமணர்களுடைய ஸ்மிருதிஸம்பிரதாயத்திலும் உள்ள சங்யாஸதருமங்களை அவர் ஒத்திட்டுப் பார்த்திருக்கிறார்.—புத்தசங்யாஸிகளுக்குரிய * தசசீலங்கள் முன்னமே தருமத்திற் கூறப்பட்டுள்ளன. கொல்லாமை முதலிய ஐந்தும் பௌத்தர்களில் உபாஸகர்களெல்லோரும் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய பஞ்சசீலங்களென்று தெரிவிக்கப்பட்டன. இந்த ஐந்தும் ஜைநசங்யாஸிகளுக்குரிய ஐந்து சீலங்களுக்கு ஏறக்குறையச் சமானமாகவுள்ளன. ஜைநசங்யாஸிகளுக்குரிய சீலங்களாவன: — அஹிம்ஸை (கொல்லாமை),

* தசசீலங்களைப் பௌத்ததருமம், ௯௫-ஆம் பக்கத்திற் பார்க்க.

ஸூந்ருதம் (மெய்ம்மையாயும் பிரியமாயுமுள்ள சொல்), அஸ்தேயம் (கள்ளாமை), பிரமசரியம் (காமமின்மை), அப்ரதிக்ரஹம் (இரவாமை) என்பவை. 'பிராமணசந்யாஸிகளுடைய முக்கியமான பஞ்சப்பிரதிஜ்ஞை [விரதம்]கள்:—அஹிம்ஸை, ஸூந்ருதம், அபரிக்ரஹம், பிரமசரியம், ஔதாரியம் என்று போதாயனதருமசூத்திரம் தெரிவிக்கின்றது. பிராமணசந்யாஸிகளுக்கு இன்னும் ஐந்து விரதங்களுண்டு; அவைகளாவன:—சினமின்மை, குருபக்தி, ஆராயாது செய்தலில்லாமை, தூய்மை, ஆஹாரசுத்தி என்பவை. 'மாக்ஸ்முல்லர்', 'புகளர்', 'கரன்' முதலிய ஐரோப்பிய வித்துவான்களநேகர்கள், ஜைநசந்யாசிகளும் பௌத்தசந்யாசிகளும் பிராமணசந்யாசிகளுடையவழியை அநுசரித்துத் தங்களுடைய நியமங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டார்களென்று சொல்லுகிறார்கள். பிராமணர்களுடைய சந்யாசநியமங்கள் அவர்களுடைய ஆச்சிரம விபாகங்களுண்டான காலத்திலேயே உண்டாயிருக்கவேண்டும். பௌத்தசந்யாசிகளும் ஜைநசந்யாசிகளும் தங்களுடைய மதங்கள் உண்டான ஆதிகாலத்திலே ஆர்யாவர்த்தத்தில் சிற்சிலபாகங்களில் சிற்சிலராகவிருந்தனரென்று அவர்களுடைய சமயநூல்களிலிருந்து தெரியவருகிறது. அந்தக்காலத்தில் பிராமணசம்பிரதாயத்தை அநுசரித்த சந்யாசிகள் தேசமெங்கும் பரவியிருந்தார்கள். மேலும் பிராமணர்களுக்குரிய ஆச்சிரமதருமங்களை இக்காலத்தில் கௌதமதரும சூத்திரங்களென்று வழங்கிவருகிற சூத்திரங்களால் வெளியிட்ட கௌதமமுனிவர் கௌதமபுத்தருடைய காலத்துக்கு முந்தியே இருந்தனரென்பதற்குத் தக்க ஆதாரங்களுள்ளனவென்று ஐரோப்பிய வித்துவான்கள் உறுதியாகச் சொல்லுகிறார்கள். பிராமணசந்யாசிகளுடைய நியமங்களில் சிலவற்றைச் சொல்லுவோம்: அவர்கள், தனதானியாதிகளில் ஒன்றையும் தாம் சேர்த்துவைத்துக்கொள்ளலாகாது; ஐம்பொறிகளையும் வென்றவர்களாகவிருத்தல்வேண்டும்; மழைக்காலத்தில் இடம்விட்டுச் சஞ்சரிக்கக்கூடாது; அந்நபிக்ஷை வாங்குதற்கு மட்டுமே கிராமங்களினுட் பிரவேசிக்கலாம்; கேட்டவிடத்திலேயே மறுபடியுங்கேளாமல் சாதாரணமாக எல்லோரும் போஜநஞ்செய்தற்குரிய காலமானபின்பு அவர்கள் அந்நத்தைப் பிக்ஷையெடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அவர்களுக்கு இன்

சுவையுணவில் ஆசையிருத்தல்கூடாது; வாயின் தொழிலையும் கண்ணின்தொழிலையும் அடக்கவேண்டும்; நக்நனாயில்லாமலிருப்பதற்காகவே வஸ்திரந்தரித்தல்வேண்டும்; ஒரு கிராமத்திலொரிரவிற்குமேற்படத் தங்குதல்கூடாது; தமக்கு நன்மைசெய்தாலும் தீமைசெய்தாலும் எல்லாப் பிராணிகள்விஷயத்திலும் அவர்கள் உபேக்ஷையோடு கூடியிருக்கவேண்டும்; அவர்கள் குடுமிவைத்துக்கொண்டாலும் கொள்ளலாம்; மழித்துக்கொண்டாலுங் கொள்ளலாம்; ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்காக (அந்தப்பயன்கள் இம்மையனவாயிருந்தாலுஞ்சரி மறுமையனவாயிருந்தாலுஞ்சரி) ஒன்றுஞ் செய்தலாகாது; தண்டம் கமண்டலம் பிக்ஷாபாத்ரம் நீர்வடிக்கட்டுந் துணியொன்று கிணற்றிலிருந்து நீரெடுக்குங் கயிறொன்று இவைகளே சந்யாசிகள் தங்களிடத்தில் வைத்திருக்கவேண்டிய பொருள்கள். இப்படிப்பட்ட நியமங்களெல்லாம் ஜைநர்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்குமுள்ளன; ஆனால் துறவிக்கு முதன்மையான இலக்கணம் மனத்திலுள்ள அடக்கமும் அவாவின்மையுமேயென்பது எல்லா மதத்தாருடைய துணிபு. தர்மபதமென்கிற புத்தநூலில் உத்தமபிக்ஷுவின் இலக்கணமாவது, அவனுடைய வேஷத்திலும் உடையிலும் இல்லையென்றும் வைராக்கியத்திலும் சாந்தியிலும் சுத்தியிலும் உள்ளதென்றும் அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; — "தன்னுடைய வாக்கை நியமத்துக்குள்ளடக்கிச் செருக்கில்லாமல் விவேகத்தோடேபேசி இம்மைமறுமைகளை விளக்கிக்கொண்டு எவன் வருகிறானோ அவனுடைய உபதேசம் மதுரமாயிருக்கும்; அன்பையே உயிராகவும் புத்ததருமத்தையே ஆநந்தமாகவுமுடைய பிக்ஷுவானவன் சாந்திநிலையை அடைந்து ஸம்ஸ்காரங்களுக்கெல்லாம் முடிவைத்தரும் நிர்வாணாநந்தத்தைப் பெறுவான்; ஸ்கந்தங்களுடைய உற்பத்தியையும் முடிவையும் அறிந்துகொண்டவுடனே ஞானிகளுக்கு அமிருதரூபமாயிருக்கிற நிர்வாணமென்கிற சந்தோஷத்தின் ஆநந்தத்தை அவன்பெறுவன். தயையே அவனுக்கு ஜீவனோபாயமாக விருக்கக்கடவது; நேரான விசுத்திமார்க்கமே அவனுக்கு ஒழுக்கமாக இருக்கக்கடவது; இப்படியிருந்தால் பரிபூர்ணாநந்தத்தைப்பெற்று அவன் துன்பத்தை நாசமடையச்செய்வான். வர்ஷிகையென்கிற செடியானது வாடிப்போனமலர்களைக் கீழேயுதிர்ப்பதுபோல, பிக்ஷுக்களே!

நீங்கள் காமத்தையும் தீயஎண்ணங்களையும் முற்றுந்துறந்துவிடுமின்; முற்றுமுணர்ந்தவனான புத்தனால் உபதேசிக்கப்பட்ட தருமத்தை அறிந்துகொண்டவன், வேள்வித்தீயை எப்பொழுதும் அந்தணர் ஆராதித்துவருவதுபோல, அதை ஆராதித்துக்கொண்டுவரக்கடவன்; பிராமணனுக்கு நலிவுசெய்யலாகாது; அவனும் தன்னை நலிவுசெய்யவந்தவனை அடித்தற்குப் போகக்கூடாது; பிராமணனையடிக்கிறவனுக்குக் கேடுஉண்டாகும்; தன்னையடித்தவனை எதிராக அடிக்கிறவனுக்கு இன்னும் அதிகமாகக் கேடு உண்டாகும். பேதையே! மயிரைச் சடையாகத் திரித்துவைத்துக்கொள்வதனால் என்ன பயன்? தோலுடையால் என்ன பயன்? உன்னுடைய துராசைகளெல்லாம் உன் உள்ளத்தில் இருக்கின்றன. நீ வெளியைமாத்திரம் சுத்தம்பண்ணிக்கொள்ளுகிறாய்." இவ்விதமாக அநேகவகையாய்த் துறவிகளுக்கு மனத்தூய்மையே முக்கியமென்று பின்னும் அந்நூல் தெரிவிக்கின்றது; இப்படியிருந்தும் பிக்ஷுக்களுக்குரிய சில நியமங்கள், தார்மிகசூத்திரமென்ற பௌத்தநூலில் பின்வருமாறு புத்தர் சொன்னாரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன:—"பிக்ஷுக்களே! கேளுங்கள்; பாவத்தையொழிக்குந் தருமத்தை நான் உங்களுக்கு உபதேசஞ்செய்கிறேன்; அதை உள்ளத்தில் உறுதியாகவைத்துக்கொண்டிருங்கள்; நன்மையை யடையத்தேடுகிற ஞானியானவன் சங்கத்தாருக்கு உரிய அடக்கநெறியை [ஷ்ரியாபதம்] க்கைக்கொண்டு ஒழுகவேண்டும். பகலில் அகாலத்தில் கிராமங்களுக்கு அந்நபிக்ஷைக்காகப் போகக்கூடாது; இராத்திரியிலும் போகக்கூடாது. அகாலத்தில் பிக்ஷையெடுக்கச் செல்வதனால் தீங்கு நேரிடுமென்றறிந்து விவேகிகள் அவ்வாறு செய்வதில்லை. ஐம்புலன்களும் பிராணிகளுக்கெல்லாம் மயக்கத்தையுண்டாக்குகின்றன. அப்புலன்களைப்பற்றிவரும் ஆசையை நீக்கிவிடுங்கள். பிக்ஷுவானவன் தன்னுடைய மத்தியாந்நபோசனத்தை உரியகாலத்தில் பண்ணவேண்டும்; அவன் தக்ககாலத்தில் தன்னுடைய உணவைப்பெற்றுத் தமியனாக மீண்டுவந்து ஏகாந்தமாகவிருந்து தியானஞ்செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். அவன் தன்னுடைய சித்தத்தைப் பரவவிடக்கூடாது. மனத்தை நன்றாக அடக்கிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். அவன் உபாஸகர்களோடாவது பௌத்தபிக்ஷுக்களோடாவது பேசும்

போது பௌத்ததருமத்தினுடைய பெருமையைப்பற்றிப் பேசவேண்டும். பிறரைப்பற்றிப் பழிமொழியாகவாவது புறங்கூறலாகவாவது பேசலாகாது. பிக்ஷுக்களில் சிலர் வாதஞ்செய்வதற்குவேண்டிய வல்லமையைப் பெறுதற்கு முயலுகிறார்கள். அவர்களுடைய மனம் சிறுமையுள்ளது. அவர்களை நான் பாராட்டுகிறதில்லை. இப்படிச் செய்பவர்களுக்கு அநேகவழியாகத் தீங்கிற் பற்றுஉண்டாகும். அவர்களுக்கு வாதத்தில் முயற்சியிருக்கும்பொழுது, அவர்கள் உண்மையாகத் தங்கள் மனத்தை நெடுந்தூரஞ்செலுத்திவிடுகிறார்கள். பௌத்தபிக்ஷுவானவன் உணவு படுக்கை ஆஸநம் உடலாடைகளின் தூய்மைக்குவேண்டிய நீர் இவைகளையெல்லாம் பெற்றுக்கொள்வதில் புத்தராலிடப்பட்ட கட்டளையொன்றையும் கடக்கலாகாது. அவன் இவைகளைப் பற்றிப் பரபரப்புள்ளவனாகவிருக்ககூடாது. தாமரையிலையிலுள்ள தண்ணீர்போலப் பற்றில்லாதவனாகவிருக்கவேண்டும்."

புத்தர் உயிர்வாழ்ந்திருக்குங்காலத்தில் அவரை ஆசிரயித்த சிஷ்யர்களே சங்கத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணமென்பதுமுன்னமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; புத்தருக்கும் அவருடைய சிஷ்யர்களுக்குமிருந்த சம்பந்தம், இந்தத்தேசத்தில் தொன்றுதொட்டுப் பிரசித்தமாக ஆரியர்களில் நடைபெற்றுவந்த குருசிஷ்யசம்பந்தத்தையொத்ததுதான். முதலில் சிஷ்யர்களையடையும்பொழுது, "பிக்ஷுவே! இங்குவா; தருமத்தை உபதேசஞ்செய்கிறேன். பிரமசரியாநுஷ்டாநஞ்செய்துகொண்டு துன்பத்தை முடித்துவிடு" என்று அவர்களுக்குச் சொன்னதாகச் சொல்லியிருக்கிறது; இதனால், ஹிந்துமதத்தாருடைய தர்மசாஸ்திரங்களிலுள்ளவாறு பௌத்தர்களும் நான்குஆச்சிரமங்களைப் பாராட்டிக்கொண்டுவந்ததாக நினைக்கக்கூடவில்லை; பிரமசரியாச்சிரமத்திலிருந்து கிருஹஸ்தாச்சிரமத்துக்கும் கிருஹஸ்தாச்சிரமத்திலிருந்து வாநப்பிரஸ்தாச்சிரமத்துக்கும் அதிலிருந்து சந்யாசத்துக்கும் படிப்படியாகச் செல்லுகிற சம்பிரதாயம் பௌத்தர்களாலேயே பங்கப்படுத்தப்பட்டதென்பது சிலருடையகொள்கை. அதனாலும், எல்லாச்சாதியாருக்கும் சந்யாசத்தைப்பெற யோக்கியதையுண்டென்று ஒத்துக்கொண்டு அவ்வாறு நடத்திவந்ததனாலும், ஸ்மிருதிசம்பிரதாயத்தை அநுஷ்டிக்கிற வைதிகமார்க்கத்தாருக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் அநுகூலம் குறைந்துவந்ததெ

ன்று சொல்லுகிறார்கள். மேற்கூறிய வாக்கியத்தில் பிரமசரிய சப்தத்துக்குக் காமமின்றி ஆஹாராதி நியமங்களுக்கு உட்பட்டிருத்தலே பொருளென்று அறிந்துகொள்ளவேண்டியது. ஆரம்ப காலத்தில் இஷ்டமுள்ளவர்களெல்லாரும் சங்கத்தைச் சேரலாமென்ற விதியிருந்தது. வரவரச் சிலநியமங்கள் விதிக்கப்பட்டன. சங்கத்தைச் சேர்தற்கு விருப்பமுள்ளவன் ஒட்டுவியாதியொன்றும் தனக்கில்லையென்றும், க்ஷயரோகம் தனக்கில்லையென்றும், மூர்ச்சாரோகம் தனக்கில்லையென்றும், தான் ஒருவருக்கும் அடிமையல்லனென்றும், தனக்குக் கடனில்லையென்றும், தான் போர்ப்படைச் சேவகனல்லனென்றும், தான் சந்யாஸியாவதில் தன் தாய்தந்தையர்களுக்கு உடன்பாடுஉண்டென்றும் தெரிவித்தல்வேண்டும். இவைகளெல்லாம் பின்புதான் உண்டான விதிகளாம். ஆரம்பகாலத்தில்ஒருவன் தலையை மொட்டையடித்துக்கொண்டு துவராடையையுடுத்துத் தனியேயிருப்பானாயின், அவனுக்குப் பிக்ஷுத்தன்மை கிடைத்ததாக நினைத்துவந்தார்கள். பின்பு சங்கப்பிரவேசத்துக்கு வேண்டிய நியமங்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. சங்கப்பிரவேசத்துக்கு இரண்டு வழி :— ஒன்று, இருபது பிராயத்துக்குக் குறைவில்லாதவர்கள் நேராகவே சந்யாசத்தையடைந்து சங்கத்தைச் சேரலாமென்பது. மற்றொன்று, எட்டுமுதல் இருபது இறுதியான பிராயமுள்ளவர்கள், பிற்காலத்தில் சந்யாசத்தை அடைவதற்குவேண்டிய சாதனங்களைப்பெற முயன்றுகொண்டு சங்கத்தை ஒட்டினவர்களாகவிருக்கலாமென்பது. சந்யாசங்கொடுக்கிற முறையில் இரண்டுபடிகளுண்டு; அவற்றில், தாழ்ந்த (முதல்)படிக்கு ப்ரவ்ரஜ்யையென்றும், உயர்ந்ததான (இரண்டாம்) படிக்கு உபஸம்பதையென்றும் பெயர். ப்ரவ்ரஜ்யையாவது பழையநிலையிலிருந்து நீங்குதல். உபஸம்பதையாவது பிக்ஷுக்களின் நிஷ்டையைப்பெற்றுக்கொண்டு சங்கத்தாரில் தானும் ஒருவனாகி அச்சங்கத்தையடைதல். ப்ரவ்ரஜ்யைப்பெற்று உபஸம்பதையைப் பெறாத சந்யாஸி வெளியாருக்குச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவனாகக் காணப்பட்டாலும் சங்கத்தில் அவனுக்கு உள்ளபதவி தாழ்ந்ததே. சிலருக்கு ப்ரவ்ரஜ்யாஸம்ஸ்காரமும், உபஸம்பதாஸம்ஸ்காரமும் ஒரேகாலத்தில் நடத்தப்படும். ஆனால், சாதாரணமாக, ப்ரவ்ரஜ்யாஸம்ஸ்காரத்தைப்பெற்றுக்கொண்ட சிலகாலத்துக்

குப் பின்புதான் உபஸம்பதாஸம்ஸ்காரத்தைக்கொடுப்பது வழக்கம். ப்ரவ்ஜ்யையைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டியவன், சங்கத்தாரெதிரில் சென்றாவது முதியவனான ஒரு பௌத்தசந்யாசியினிடமாவது அந்தஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்; அந்தஸம்ஸ்காரத்துக்கு அதிகமாகச் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை; அந்த ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டிய மனிதன் துவராடையை உடுத்திக்கொண்டு தலைமுழுவதையும் முகமுழுவதையும் சிரைத்துக்கொண்டு தனக்கு ப்ரவ்ரஜ்யையைக்கொடுக்கிற சந்யாஸியினிடத்தில், மூன்றுதரம் வணக்கத்துடனும் பக்தியுடனும் *"புத்தம்சரணம்கச்சாமி", "தர்மம்சரணம்கச்சாமி", "ஸங்கம்சரணம்கச்சாமி" என்று சொல்லவேண்டும். இதைச் சொன்னபின்பு பௌத்தசந்யாசிகளுக்குரிய தசசீலங்களையும் தான் அனுஷ்டித்துவருவதாகவும் அவன் ஸங்கற்பித்துக்கொள்ளவேண்டும்; பின்பு உபஸம்பதையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பொழுது, அவன் சங்கத்தார்க்குமுன் சென்று பணிந்து தலைமேற்கூப்பிய கையனாய்ச் சங்கத்தைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லுதல்வேண்டும் :—"பூஜ்யர்களே! எனக்கு ஸந்யாஸங் கொடுக்கவேண்டுமென்று சங்கத்தாரை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். சங்கத்தார் என்னையும் தங்களிலொருவனாகச் செய்துகொள்ளவேண்டுகிறேன்; என்மேல் சங்கத்தார் தயையுள்ளவர்களாகவிருக்கும்படி வேண்டுகிறேன்: பூஜ்யர்களே! எனக்கு நீங்கள் சந்யாசம்தந்தருளவேண்டுமென்று இப்படியே இரண்டுதரம் மூன்றுதரம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சங்கத்தார் என்னை உயர்த்தித் தங்களில் ஒருவனாகச் செய்துகொள்ளவேண்டும்; என்னிடத்தில் கருணையுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டும்." இப்படி அவன் சொன்னபின்பு சில கேள்விகள்கேட்டு அவனைப் பரிசோதித்து அவனுக்குச் சங்கத்தைச் சேர்தற்குத் தகுதியுண்டென்று சங்கத்தார் தெரிந்துகொள்ளுவார்கள்; அக்கேள்விகளாவன :—(வந்தவனைப் பெயர்கூறியழைத்து) "நான் சொல்வதைச் செவிகொடுத்துக் கேட்கின்றனையா? சத்தியமாகவும் வஞ்சனையில்லாமலும் நீபேசுவதற்கு இதுதான் சமயம். உன்னைப்பற்றிய நிலைமை

---

* "முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கிச்
சரண கதியாய்ச் சரண்சென் றடைந்தபின்"

(மணிமேகலை, ௩0-ஆம் காதை, ௪-௫.)

கள் எப்படி இருக்கின்றனவோ, அவற்றைப்பற்றிக்கேட்கப்போகிறேன்; நீ உள்ளதை உள்ளதென்றே சொல்லவேண்டும். இல்லாததை இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும். உனக்குப்பெருவியாதி, கண்டமாலை, வெள்ளைக்குஷ்டம், க்ஷயம், மூர்ச்சாரோகம் இவைகளுள் ஒன்றுமில்லையா? நீ வஞ்சனைவேடம் பூண்டிராத உண்மையான மனிதன்தானா? நீ ஆண்மகனா? நீ யாருக்கேனும் அடிமையாக இருக்கின்றனையா? நீ கொடுக்கவேண்டிய கடன் ஒன்றுமில்லையா? நீ இராஜஸேவை செய்பவனா? சந்யாசத்தை அடைவதற்குத் தாய்தந்தையர்களின் கட்டளை பெற்றிருக்கின்றனையா? உனக்குப் பூர்ணமாக இருபது பிராயமாயிற்றா? உனக்கு வேண்டிய பிக்ஷாபாத்திரமும், காஷாய வஸ்திரங்களும் இருக்கின்றனவா? உன்பெயர் என்ன? உன் ஆசிரியன் பெயர் என்ன?" (என்று சங்கத்தாரில் ஒருவன் பரிசோதகனாக முன்நின்று கேட்பான்.) இக்கேள்விகளுள் இறுதிக்கேள்வியால், ப்ரவ்ரஜ்யையையடைந்தவன் உபஸம்பதையையடையுமுன் சங்கத்தாருள் ஒருபிக்ஷுவைக் குருவாகஅடைந்து அவனிடம்பௌத்ததருமங்களையும் ஆசாரங்களையும் அறியவேண்டுமென்று தெரிகிறது. இந்தக் கேள்விகளைக்கேட்ட பரிசோதகன்,அந்தக்கேள்விகளுக்கெல்லாம் நேரானவிடை வந்தவுடனே சங்கத்தாரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லுவான்.—"பூஜ்யர்களே! சங்கத்தார் நான் சொல்வதைக் கேட்கவேண்டுகிறேன்; (குருசிஷ்யர்களுடையபெயர்களைச்சொல்லி) இன்னாருடைய சிஷ்யனான இங்கேயுள்ள இன்னான் சந்யாசய்பெற்றுக்கொண்டு சங்கத்தைச் சேரவிரும்புகிறான்; இவன் சங்கத்தைச்சேர்வதற்கு விரோதமான தடையொன்றுமில்லை; இவனுக்குப் பிக்ஷாபாத்திரமும் துவராடைகளும் இருக்கின்றன. இவன் இன்னாருடைய சிஷ்யனாக இருந்துகொண்டு தானும் சங்கத்தைச் சேரவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறான்; இவன் இன்னாருடைய சிஷ்யனாக இருந்துகொண்டு பிக்ஷுவாய்ச் சங்கத்தைச் சேரலாமென்று சங்கத்தார் கட்டளையிடக் கருதுகிறார்கள். இச்சங்கத்திலுள்ள பெரியோர்களில், இன்னாருடைய சிஷ்யனாக இவனிருந்துகொண்டு சங்கத்தைச் சேரலாமென்று எண்ணங்கொண்டவர்கள் மௌனமாக இருக்கவேண்டும்; அவ்வாறு எண்ணங்கொள்ளாதவர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளியிடவேண்

டும்.'' இவ்வாறு மூன்றுதரம் சொன்னபின்பு ஒருவரும் பேசாமலிருந்தால், அந்தப் பரிசோதகன், சபைக்குத் தலைவனான ஸ்தவிர[முதியோ]னைப்பார்த்து வணங்கி(குருசிஷ்யர்களுடைய இயற்பெயர்சொல்லி) ''இவன் இன்னாருடைய சிஷ்யனாகவிருந்து கொண்டு சங்கத்தைச் சேர்தற்கு நியமனம் பெற்றுக்கொண்டான். சங்கத்தாரெல்லாரும் இதற்கு உடன்பட்டவர்கள். அதனாலேதான் எல்லாரும் மௌனமாயிருக்கிறார்களென்று நான் எண்ணுகிறேன்'' என்று சொன்னபின்பு, அந்தச்சிஷ்யன் சங்கத்தில் ஒருவனாய்விடுகிறான். பின்புபிச்சையெடுத்துப் பெற்றுக்கொண்ட அன்னந்தான் அவனுக்குத் தகுதியான அன்னமென்றும், பிறர்விட்டெறிந்த கந்தைகளைச் சேர்த்துத் தைத்துக்கொண்ட ஆடைதான் அவனுக்குத் தக்கஉடையென்றும், காட்டிலுள்ள மரங்களின் அடிதான் அவனுக்கு இருப்பிடமென்றும், கோமூத்திரந்தான் அவனுக்குத் தக்கமருந்தென்றும், உபாஸகர்கள் நல்ல ஆடை உணவு இருப்பிடம் மருந்து ஆகிய இவற்றைக் கொடுப்பார்களாயின் அங்கீகரிக்கலாமாயினும் அவைகளையெல்லாம் மேற்கூறிய விதமாகவே அவன் பெற்றுக்கொள்வது உத்தமமென்றுங் கூறுவர். பின்பு, காமமின்மை, கள்ளாமை, கொல்லாமையென்னும் விரதங்களிலிருந்து தவிர்ந்தாலும், யோகத்தாற்கிடைக்கும் இருத்திசக்திகள் தனக்கிருப்பனவாகப் பெருமைபாராட்டினாலும் சங்கத்திலிருந்து விலக்கிவிடுவதற்கு இடமுண்டாகுமென்றும் சொல்லுவார்கள். இவ்வாறு சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் தன்னுடைய ஆசிரியனோடுகூடவேயிருந்து தருமத்தையும் சீலத்தையும் அவன்பால் அறிந்துகொண்டு தந்தையினிடத்தில் மைந்தன் இருக்கும்வண்ணம் நடந்துகொள்ளவேண்டும். இங்ஙனம் துறவியானவனுக்கு அந்த நிலைக்குரிய நியமங்களை நடத்தமுடியாவிட்டால் அவன் அதிலிருந்து இல்லறநிலைக்கு வந்துவிடலாம்.

பிக்ஷுக்களுக்குரிய ஆஹாரநியமங்கள்: — சூரியோதயமானபின்பு * மத்தியான்னத்துக்குள்ளாகவே அந்நரூபமான

* ''ஒண்டுவ ரார்துகி லாடை மெய்போர்த் துச்சிகொ ளாமையுண்டே யுரைக்குங், குண்டர்க ளோடரைக் கூறை யில்லார் கூறுவ தாங்குண மல்ல கண்டீர்'' என்பது திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவாரம்; கீழைத் திருக்காட்டுப்பள்ளி.

ஆஹாரத்தை உட்கொள்ளலாம். இந்த ஆஹாரத்தை வீடு வீடாகப்போய்ப் பிச்சையெடுத்துத் தொகுக்கவேண்டும். வீட்டு வாயிலிற்போய் மௌனமாய்ப் பிக்ஷாபாத்திரத்தோடு * சும்மா நிற்கவேண்டும். கொடுத்தாற் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; கொடாவிட்டால் அப்பாற் போய்விடவேண்டும். இன்னார்வீட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்று தெரிந்தெடுத்து உத்தேசத்தோடு போகக்கூடாது. தனக்கு ஒருவேளைக்கு வேண்டியவளவான உணவுகிடைத்தபின்பு பிச்சைவாங்கக்கூடாது. பிச்சையெடுத்த ஆஹாரத்தை †உண்பதற்குமுன் அசுபபாவனை செய்துகொண்டிருந்து, பின்பு தான் இறவாமலிருப்பதற்கு வேண்டுமளவே உண்ணவேண்டும். செல்வவான்களான உபாஸகர்கள் தாமாகவே பிக்ஷைக்கு அழைத்தால் போய் உண்ணலாம். உண்ணலாகாதென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; அப்பொழுதுகூடப் பகலில் ஒருவேளை யுணவுக்கே போகலாம். உபாஸகர்கள் பெரும்பாலும் பூர்ணிமையில் அழைப்பது வழக்கம். தாமிருக்கிறவிடத்துக்கு உபாஸகர் யாரேனும் தாமாகவந்து உணவளித்தால் அதை உண்ணுகிற வழக்கமும் உண்டு. சில பிக்ஷுக்கள் ஆஹாரவிஷயத்தில் சில கடுமையான நியமங்களைக்கூட அனுஷ்டிப்பதுண்டு. மாம்ஸாஹாரத்தை யுண்பதில்லையென்றும், பிச்சையெடுத்துப் பெற்றுக்கொண்டதையன்றி வேறொன்றையும் உண்பதில்லையென்றும், ‡ பிக்ஷாபாத்திரத்திற்கிடைத்ததை எறிகிறதில்லை

* "மனையகம் புகுந்து மணிமேகலைதான், புனையா வோவியம் போல நிற்றலும்" என்றதனால், பிக்ஷைபிரத்தற்குச்சென்ற பிக்ஷுணிகளும் மௌனமாய்ச் சும்மா நிற்கவேண்டுமென்று தெரிகிறது (மணிமேகலை, ௧௬-ஆம் காதை, ௧௩௦ - ௩௧.)

† நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௫௨ - ஆம் பாட்டுரை:— 'தலைசிரைத்தலே, புருவஞ்சிரைத்தலே, அத்யுஷ்ணமும் அதிபாரமும் அதிதுர்க்கந்தியுமாகிய சீவரம்போர்த்தலே, ஸர்வமும் அசுசியென்று பாவித்துண்டலே, க்ஷாமஸந்தாபமே, பொழுதுசெகுத்துண்டலே என்றிவைமுதலாயின' என்பதனாலும் பௌத்தபிக்ஷுக்கள் உண்பதற்குமுன்பு அசுபபாவனைபண்ணவேண்டுமென்று தெரிகின்றது.

‡ "கொள்ளு மாறுந்தங் கோரகை யுட்கஞ்சி, மொள்ளு மாறு முதுகுநெளித்துண்டு" (நீலகேசி, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், ௬ - ஆம் பாட்டு) எனவும், "வழிக்கு மாறுந்த மண்டையி னுண்டு" (நீலகேசி, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், ௭ - ஆம் பாட்டு) எனவும் வருவனவற்றால், பௌத்தபிக்ஷுக்களுடைய பிச்சைப்பாத்திரம், கோரகையென்றும் மண்டையென்றும் கூறப்படுமென்றுணர்க.

யென்றும் இப்படிச் சில நியமங்கள் அவர்கள் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்களென்று தெரிகிறது. பிக்ஷைக்குப்போகும்பொழுது ஊரிலுள்ளவர்கள் உண்டுவிட்ட செய்தியை இயன்றவரையில் தெரிந்துகொண்டு பின்பே போகவேண்டும்; தமக்கு உணவைக் கொடுத்துவிட்டு உபாஸகர் பட்டினியிருக்கும்படி முன்புசெல்லலாகாது.

பிக்ஷாபாத்திரம், * மூன்றுவஸ்திரம், இடையிற்கட்டுங் கச்சை, கந்தைகளைத் தைத்தற்குவேண்டிய ஊசி, க்ஷௌரக் கத்தி, நீர்வடிக்கட்டுகிறதுணி என்னும் † எட்டுமே பிக்ஷுக்களுக்குரியவை; இவற்றையன்றித் தமதென்று வேறொன்றையும் வைத்திருத்தல் கூடாது. அப்படி ஏதாவதொருபொருளை வைத்துக்கொண்டிருந்தால், அது நிருவாணமடைவதற்குப் பெருந்தடையாகுமென்பது அவர்கள் கருத்து. பக்ஷிகள் தாம் பறந்துசெல்லுமிடங்களுக்குச் சிறைகளையன்றி வேறொன்றையும் எப்படி உடன்கொண்டு செல்வதில்லையோ, அப்படியே பிக்ஷுக்கள் காஷாயத்தையன்றி வேறொன்றையுங் கொண்டு செல்லலாகாதென்று பௌத்தநூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. பணத்தை அவர்கள் தொடவுங்கூடாதென்பது விதி.

உபாஸகர்களில் யாராவது பிக்ஷுக்களுக்குப் பணங்கொடுக்கவிரும்பினால் பணமாகக் கொடாமல், அவர்களுக்கு உரிய

---

* மூன்றுவஸ்திரங்கள்—அந்தரவாஸகம், ஸங்காடி, உத்தராசங்கமென்பன; "மருதின் வாழ்பகை யானவிம் மாந்தர்" (நீலகேசி, குண்டலகேசிவாதச்சருக்கம், ௬௪ - ஆம் பாட்டு) எனவும், 'புடைவைகொண்டுகிழித்து மகத நாட்டுச் சதிரவரைக் கண்ணறுபோலத் துன்னஞ்செய்து மருதந்துவர் தோய்த்துக்கொட்டி இவ்வாறு பகுக்லேசத்தாற்போர்க்கின்றது மோக்ஷார்த்தம்' (நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௬-ஆம் பாட்டுரை) எனவும், "துவராடைகண் மூடியசேடன்" (நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், ௨௧ - ஆம் பாட்டு) எனவும், "நிலம்பொய் நீர்பொய் நெடுங்கர் தாமும்பொய், கலம்பொய் காற்றொடு தீயும் பொய் காடும்பொய், குலம்பொய் யேயெனக் கூறுஞ் செங்கூறையாய்" (நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், ௭௩ - ஆம் பாட்டு) எனவும் வருவனவற்றால், பௌத்த பிக்ஷுக்களின் ஆடைகளின் இலக்கணமும், அவை 'துவராடை', 'செங்கூறை' என்று கூறப்படுதலுமறிக.

† கிழிக்கத்தி, கத்திரிகை, சுண்ணம்புச்செப்பு, வெற்றிலைப்பெட்டி, பாக்குப்பை, பல்லுத்துடைக்கப் பாளைமுதலியனவும், தலைவழிக்கத்தி, தீட்டுக்கல், குடை, செருப்பு, மண்டை, கெண்டிமுதலியனவும் பிக்ஷுக்கள் கைக்கொள்ளுதற்குரியன வென்பர், நீலகேசி உரையாசிரியர்; அருக்கசந்திரவாதச் சருக்கம், ௧௬.

வஸ்திரமுதலிய பொருள்களை வாங்கிக்கொடுத்தல் முகமாகவே சேர்ப்பிக்கக்கடவர். ஒருபிக்ஷு பணம்வாங்கினானென்று தெரிந்தால், அவனைச் சங்கத்தார் விசாரித்துக் *குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவித்து அவனைக்கொண்டு அந்தப்பணத்தை அருகிலுள்ள உபாஸகனுக்குக் கொடுத்துவிடச்செய்வதும்; அங்ஙனம் பெற்றுக்கொள்ள அந்த உபாஸகன் உடன்படாவிட்டால், அவனைக்கொண்டாவது வேறு உபாஸகரைக்கொண்டாவது அதனை எடுத்தெறிந்துவிடச்செய்வதும், எந்த உபாஸகரும் எறிதற்கு உடன்படாவிட்டால் சங்கத்தார் ஒரு பிக்ஷுவை அதற்கென்று நியமித்து அவனைக்கொண்டு அந்தப்பணத்தை எடுத்தெறிந்துவிடச்செய்வதும், அந்தப்பிக்ஷு தான் பணத்தையெறிந்த இடத்தைக் கருத்தில்வைத்து வெளியிடலாகாதென்பதும் அவர்களுடைய நியமங்கள்.

வஸ்திரம் :—பௌத்தபிக்ஷுக்கள் எப்பொழுதும் வஸ்திரமில்லாமலிருக்கக்கூடாதென்றும், திகம்பரர்களாகவிருந்தால் அவர்களுக்கு விரதபங்கம் நேரிடுமென்றும் சொல்லுவார்கள். சாதாரண சனங்கள் உடம்புமுழுவதையும்வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொள்ளாத தேசங்களிற்கூடப் பிக்ஷுக்கள் உடம்புமுழுவதையும் வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொள்ளவேண்டுமென்பது நியமம். இந்தக்கொள்கை ஜைனர்களுடைய திகம்பரவாதத்துக்கு முழுவதும் எதிராகவுண்டாயிற்றென்று தோன்றுகின்றது. ஒவ்வொரு பிக்ஷுவுக்கும் அந்தரவாஸகமென்றும், ஸங்காடியென்றும், உத்தராஸங்கமென்றும் மூன்று காஷாயவஸ்திரங்கள் இருக்க வேண்டும். அந்தரவாஸகம் - உள்ளாடை; ஸங்காடி - அரையிற் கட்டும்ஆடை; உத்தராஸங்கம்-மேற்போர்வை. இந்த மூன்றையுந் தோய்த்து உலர்த்தி உபயோகித்துக்கொள்வதற்கு உபகாரமாக வேறுமூன்று வஸ்திரங்களே இருக்கலாம். உள்ளவஸ்திரங்கள் மலினமாகவும் சிதிலமாகவும் போய்விட்டால் வேறு வஸ்திரம் பெற்றுக்கொள்வதற்குத் தாமாகவே முயலலாகாது. இல்

* பிக்ஷுக்களுக்கு ஏதேனுங் குற்றம்நேரிடுமாயின், அதற்குப்பரிகாரம் நந்தவனத்துக்கு நீரிறைக்கையென்று தெரிகிறது; இதனை, 'பிக்ஷுணிகளுக்குப் பிழை புகுந்தாற் பிராயச்சித்தம் புத்தர்கோயில் முற்றத்துக்கு மணற்சுமக்கை; பிக்ஷுக்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் நந்தவனத்துக்கு நீர் இறைக்கை' (நீலகேசி, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், ௨௫ - ஆம் பாட்டுரை) என்பதனாலுணர்க.

லாததைப்பார்த்து யாராவது தாமாக வஸ்திரம் கொடுத்தாற் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இருப்பிடம்:— காட்டில் மரத்தினடியில் தனித்து வாசஞ் செய்வது இந்திரிய நிக்கிரகத்துக்குச் சிறந்தவழியென்பது பௌத்தர்கள் கருத்து; ஆனால், கௌதமபுத்தர் தாம் தருமோபதேசஞ் செய்யத்தொடங்கின நாள்முதல் கிராமங்களுக்கும் பட்டணங்களுக்கும் அருகில் வாசஞ்செய்துகொண்டுவந்தார்; அநேகபிக்ஷுக்கள் தனியே காட்டிற்குச்சென்று மரத்தினடியில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; சிலபிக்ஷுக்கள் தமக்கு இருப்பிடமாகப் பிறராற் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட விஹாரங்களில் கூட்டங்கூட்டமாக இருந்தார்களென்றுந் தெரிகிறது. * விஹாரங்கள் ஊருக்கு அருகிலுள்ள பெரிய தோட்டங்களில் பிக்ஷுக்கள் தங்குவதற்காக உபாஸகர் கட்டிஅமைத்தவை. கௌதமபுத்தரது காலத்திலேயே சில விஹாரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவென்றும், அவர் காலத்துக்குப்பின் அங்கங்கே பற்பலவிஹாரங்கள் அமைக்கப்பட்டனவென்றுஞ் சொல்லுவர். மலைக்குகைகளிலும், மலைகளில் சிறிதாகவும் பெரிதாகவும் சிற்பிகளாற் குடைந்தமைக்கப்பட்ட செயற்கைமுழைகளிலும் பிக்ஷுக்கள் தனித்தனியாகவாவது கூட்டங்கூட்டமாகவாவது தங்குவதுமுண்டு. அத்தன்மையனவாகிய குகைகள்பல நம்முடைய தேசத்தில் இப்பொழுதும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட விஹாரங்களிலாவது குகைகளிலாவது பிக்ஷுக்கள் வருஷமுழுவதும் வசிக்கிறவழக்கம்இல்லை. அவர்கள் சாதாரணமாக வருஷாகாலமொழிந்த மற்றைக்காலங்களில் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குப் பெயர்ந்து சஞ்சரித்துக்கொண்டேயிருத்தல்வேண்டும். வருஷாகாலத்தில்மாத்திரம் ஓரிடத்திலே

* 'பள்ளியுட் சங்கத்தாரோடுகிடந்த உபாஸகன் நித்ராவசத்தாற் சங்கத்தார்மேற் காலேறட்டு விழ்ந்ததாக அதற்குப் பச்சாத்தாபப்படுவது பாவமுண்டென்று அஞ்சியன்றோ' (நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், ௬௬-ஆம் பாட்டுரை), 'ஒருபள்ளியுளிருந்த சங்கத்தார் பலருட் சிலரைத் தோஷவான்களென்றும் ஸஹபோஜன ஸஹவாஸங்களுக்கு யோக்கியரல்லரென்றுங்கழித்தால் ஒழிந்தாரெல்லாரும் யோக்யரென்றவாறுபோலக் குற்றமென்று உன்னாற்கழிக்கப்பட்ட நான்குசொல்லுமொழித்து ஒழிந்தன புண்ணியகாரணமாம்' (௭௦ - ஆம் பாட்டுரை) என்பனவற்றால், சங்கத்தாருறைதற்குரிய விஹாரமென்பது தமிழிற் பள்ளியென்று சொல்லப்படுமென்று தெரிகிறது.

யே யிருத்தல்வேண்டும். வருஷாகாலத்தில் வெளியில் மரத்தினடியில் வாசஞ்செய்யக்கூடாது; ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்துக்குச் செல்லவுங்கூடாது.

பிக்ஷுக்களின் தினசரியை:-புதியபிக்ஷுவாய்க் குருவினிடத்தில் பணிவிடைசெய்துகொண்டுவருபவன், சூரியோதயத்துக்குமுன்னமே எழுந்து ஸ்நானஞ்செய்து, தானும் தன் ஆசிரியனும் இருக்கும்விஹாரத்தைச் சுத்திசெய்து *தாம்தொழும் அசுவத்தவிருக்ஷத்தின் அடியையும்சுத்திசெய்து ஒருநாள்முழுதும் தாம்பருகவேண்டிய நீரையெடுத்து வடிக்கட்டிவைத்தல்வேண்டும். அப்பால் ஏகாந்தமாகவிருந்து புத்ததருமத்தைத் தியானஞ்செய்யவேண்டும். பின்பு†தாதுகோபத்தையாவது போதிவிருக்ஷத்தையாவது மலராலருச்சித்துத் தொழுது ஒரு பிக்ஷாபாத்திரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு ஆசிரியனுடன் பிக்ஷையெடுக்கச் செல்லவேண்டும். பிச்சையெடுத்துக் கொண்டுவந்த பின்பு ஆசிரியன் காலைக்கழுவிக்கொள்வதற்கு நீர்கொடுத்துப் பிக்ஷாபாத்திரத்தை அவன்முன்வைத்து அவனுந்தானுமுண்டபின்பு பிக்ஷாபாத்திரத்தைச் சுத்திசெய்யவேண்டும். மறுபடியும் புத்தரைத்தொழுது தியானஞ்செய்யவேண்டும். பின்பு பௌத்தசமயநூல்களைப் படிக்கிறதும் எழுதுகிறதும் தனக்குத் தெரியாதவற்றை ஆசிரியனிடம் கேட்டு அறிகிறதும் சாயங்காலம் வரையில் அவன்செய்யவேண்டிய தொழில்கள்; சாயங்காலமானவுடனே விஹாரத்தைத் தூத்துச் சுத்திசெய்து விளக்கேற்றி அன்று தான் பௌத்தநூல்களிலிருந்து நெட்டுருப்பண்

---

* பௌத்தர்களால் அரசமரம்தொழப்படுதலை, "புத்தர்கட் பத்தியிற் போதி மரந்தொழின்" (நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கம், சுஉ - ஆம் பாட்டு) என்பதனாலும், "அருள் அறிவு துறவில்லாத போதிமரத்தை நீதொழுதல் என்னை? புத்தபக்தியால், அவனிருந்த போதிமரம்போலும் போதிமரந் தொழுகின்றனையாயின், அவனிரந்த மண்டைபோலுமண்டையையும் அவன்தொட்ட செருப்புப் போலுஞ் செருப்பினையும் அவன்குடைபோலுங் குடையினையுந்தொழுக" என்னும் அதனுரையாலுமுணர்க.

† தாதுகோபம் - (புத்தருடைய) தாதுக்களைப் பாதுகாத்தற்குக்கட்டிய கட்டிடம்; தாது - என்புமுதலியன; 'புத்தனுடைய என்பாகிய தாதுஆழ்வார்' (நீலகேசி, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், உச-ஆம்பாட்டுரை) எனவும், 'நீ தாதுவினைத் தொழுவது புத்ததாது வென்றன்றே' (நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கம், அஉ - ஆம் பாட்டுரை) எனவும் வருவனவற்றால், புத்ததாது பூசிக்கப்படுவந்ததை யறிந்துகொள்க.

ணிய பகுதிகளைக் குருமுன்பே ஒப்பித்து, தான் ஏதாவது குற்றஞ்செய்திருந்தால் அதை ஆசிரியனுக்கு அறிவித்து க்ஷமிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்; நிரம்பிய மனமுடையவனாய் இந்திரியங்களைவெல்ல முயன்றுகொண்டு திரிகரணங்களாலுஞ் சுத்தனாய்ச் சாந்தியுடன் வளர்ச்சியடைந்து வரவேண்டும். *ஸ்தவிரர்களான பிக்ஷுக்கள், இவ்வாறு சிஷ்யர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு, தங்களுக்குள்ள காலத்தை, சீலாநுஷ்டானத்திலும் ஐந்துவிதமான பாவனைகளிலும் தியானத்திலும் சமாதியைப்பெறுவதிலும் செலுத்திக்கொண்டு வருவார்கள். ஆசையைவென்று பற்றையறுத்து முற்பிறப்புக்களிலும் இப்பிறப்பிலும் செய்துவந்த கருமங்களின் ஸம்ஸ்காரங்களையெல்லாம் நாசஞ்செய்துவிட்டு நிருவாணத்தைப் பெறுவதுதான், இவர்களுடைய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் பயன். இவ்வாறு சீலபாவனாத்தியானஸமாதிகளால், முறையே ஸ்ரோதாபந்நரென்றும் ஸக்ருதாகாமியென்றும் அநாகாமியென்றும் அர்ஹத்தென்றும் படிப்படியாக உயர்ந்திருக்கும் வகை நான்குண்டு; அசேக்ஷரென்கிற ஐந்தாம் வகையொன்றும் இருப்பதாகச் சொல்வார்கள்.

"சங்கத்திலுறைபவன் வேறுசெய்தியைப்பற்றியும் அற்பவிஷயங்களைப்பற்றியும் பேசமாட்டான்; தன்னுடைய சமயநூலையே விவரித்து வெளியிட்டுவருவான்; அல்லது வேறொருவரை அவ்வாறு செய்யத்தூண்டுவான்; அல்லது தூய்மையான மௌனத்தை அதிக கௌரவத்துடன் பாராட்டிவருவான்" என்று திரிபிடகத்தில் ஓரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

மாதத்தில் இருமுறை பருவகாலங்களில் சமீபித்த இடங்களிலுள்ள பிக்ஷுக்களெல்லாரும் ஒருங்குசேர்ந்து உபவஸதவிரதாநுஷ்டானஞ் செய்துவருவது வழக்கம். உபவஸதமாவது-உபவாஸம் [பட்டினியிருத்தல்.] கூடியிருக்கிற பிக்ஷுக்களுள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய கடமைகளையும் ஆசாரத்தையும் முறைப்படி நடத்திக்கொண்டு வந்தார்களாவென்று விசாரித்தறிந்து கொள்ளுதலும், குற்றஞ்செய்தவர்களெல்லாம்

* ஸ்தவிரர் - முதியபிக்ஷுக்கள்; இப்பெயர், 'சிங்கதத்தரென்பாரொரு ஸ்தவிரர் ஸங்காவாஸத்துப்போதியின்கணின்ற பிக்ஷுணியைத்தயாசெய்யப்புக' (நீலகேசி, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், கசு - ஆம் பாட்டுரை) என்பதில் வந்திருத்தல்காண்க.

தத்தம் குற்றத்தை அநுதாபத்துடன் வெளியிட்டுச் சங்கத்தாருடைய க்ஷமையைப்பெற்றுக்கொள்வதுமே உபவஸதாநுஷ்டானத்தின் முக்கியமான நோக்கம். ஓரெல்லைக்குட்பட்ட இடத்திலுள்ள பிக்ஷுக்களில் மூத்தவனுக்கு இந்த உபவஸதபிக்ஷுஸங்கத்தைச்சேர்க்க அதிகாரம் உண்டு. அச்சபைக்கு வரவேண்டிய பிக்ஷுக்களெல்லாரும், அந்த மூத்தவன் நியமித்தபடி சமீபத்திலுள்ள விஹாரத்திலாவது மலையிலுள்ள குகையிலாவது வந்துசேரவேண்டும். ஒருபிக்ஷுவாவது வராமலிருத்தல் கூடாது. பைத்தியம் பிடித்திருந்தால்மட்டுமே வராதிருக்கலாம். வரக்கூடாதபடி நோயை அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், தாங்கள் விதியைக்கடந்து குற்றமொன்றுஞ் செய்யவில்லையென்று வேறொரு பிக்ஷுவைக்கொண்டு சங்கத்துக்குத் தெரிவிக்கக்கூடுமானால் வாராமல் நின்றுவிடலாம்; இப்படிச் செய்ய முடியாவிடின் நோயாளியைச்சபைக்குத் தூக்கிக்கொண்டு வரவேண்டும்; அதுவும் முடியாவிட்டால் சபையே அவனிருக்குமிடஞ் செல்லவேண்டும்; இவ்வாறு வரவேண்டியவர்களெல்லாரும் வந்தாலொழிய அந்தச் சபையைநடத்த ஒருவருக்கும் அதிகாரமில்லை.

சூரியாஸ்தமயமான பின்பு தீபவொளியில் பிக்ஷுக்களெல்லாரும் உரியஇடங்களில் இருப்பார்கள். உபாஸகர்கள் ஒருவரும் அச்சபை கூடுங்காலத்தில் அங்கேயிருத்தலாகாது. பின்பு, சபையில்,எல்லாருக்குங்கேட்கும்படி ஸ்தவிரன் பிராதிமோக்ஷவாக்கியத்தைச் சொல்லுவான்; பிராதிமோக்ஷமென்பது குற்றங்களை அநுதாபத்துடன் ஒத்துக்கொண்டு அவைகளின்பந்தத்திலிருந்து விடுதிபெறுதல்; "பூஜ்யர்களே! நான் சொல்வதைச் சங்கத்தார் அன்புடன் கேட்கவேண்டும்; இன்று, பக்ஷத்தின் பதினைந்தாவதாகிய உபவஸத தினமாயிருக்கிறது; சங்கத்தார் ஸித்தராயிருந்தால் உபவஸதாநுஷ்டானஞ்செய்து பிராதிமோக்ஷத்தைக் கேட்கலாம். பூஜ்யர்களே! உங்களுடைய பரிசுத்தியைப்பற்றிச் சங்கத்தாருக்குத் தெரிவியுங்கள்; நீங்கள் குற்றஞ் செய்திருந்தால் அதை ஒப்புக்கொள்வதற்குவேண்டிய வாக்கியங்களை நான் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்" என்று ஸ்தவிரன் சொன்னவுடன், சபையிலுள்ள பிக்ஷுக்கள் யாவரும், "நாங்களெல்லாம் நீ சொல்வதைக்கேட்டு அதற்கு ஏற்றவாறு நடந்து

கொள்வோம்" என்று சொல்வார்கள்: பின்பு ஸ்தவிரன் பின்வருமாறு கூறுவான்:-"எவன் குற்றஞ்செய்திருந்தாலும் அதை அவன் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்; குற்றஞ்செய்யாதவன் மௌனமாயிருக்கலாம். பூஜ்யர்களே! உங்களுடைய மௌனத்தி லிருந்து நீங்கள் குற்றஞ்செய்யவில்லையென்று நான் அறிந்து கொள்வேன். தனியே ஒருவனை வினவினால் அவன் எப்படி விடைபகர்வானோ, அப்படியே இச்சபையை நோக்கி மூன்று முறை நான்கேட்குங் கேள்விகளுக்கு இங்குள்ள ஒவ்வொருவரும் தக்கவண்ணம் விடையளிக்க உரிமையுள்ளவர்களாய்விடுகின்றனர்." இப்படி ஸ்தவிரன் மூன்றுதரம் கேள்விகேட்டபின் தான்செய்த குற்றம் தன்ஞாபகத்திலுள்ளபொழுது அதை வெளிப்படையாகச்சொல்லி ஒத்துக்கொள்ளாத பிக்ஷு அந்ருதவாத தோஷத்தை [பொய்சொன்ன குற்றத்தை] அடைவான். மனப்பூர்வமாகச்செய்யும் அந்ருதவாதம் நாசத்தைத்தருமென்று ததாகதர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால், செய்த குற்றத்தை மறவாதிருந்து அதன் தோஷத்தினின்றும் நீங்குதலைத்தேடும் ஒவ்வொரு பிக்ஷுவும் தன்குற்றத்தை வெளிப்படையாகச்சொல்லி ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு வெளிப்படையாகச் சொல்லி ஒத்துக்கொண்ட தோஷத்தின்பாரம் மிகவுங் குறைந்துவிடும். பிரமசரிய விரதபங்கம், அஸ்தேய விரதபங்கம், அஹிம்ஸா விரதபங்கம், இருத்திசக்தியைப் பாராட்டாமையாகிய விரதத்தினின்று வழுவுதலாகிய இவற்றைப்பற்றியும் வேறு உள்ள விரதபங்கங்களைப்பற்றியும் ஸ்தவிரன் மூன்றுமுறை கேட்டபின்பு, சபையில் எல்லோரும் மௌனமாயிருந்தால், அப்பொழுது அவன், "பூஜ்யர்களெல்லோரும் தோஷமில்லாமல் சுத்தராயிருக்கிறார்கள்; ஆகையினாலேதான் அவர்கள் மௌனமாயிருக்கிறார்களென்று நினைக்கிறேன்" என்று சொல்லிப் பின்பு அந்த ஸ்தவிரன் சபையோரைநோக்கி, "நீங்கள் என்னிடத்தில் ஏதாவது ஒருகுற்றத்தைக் கண்டாவது கேட்டாவது அறிந்திருந்தாலும் என்னைப்பற்றி ஏதாவது உங்களுக்குச் சந்தேகமிருந்தாலும் அவற்றைத் தயைசெய்து வெளிப்படையாக எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். நான் என்குற்றங்களை அறிந்துகொண்டு அவைகளுக்குரிய பரிகாரத்தைத் தேடுகிறேன்" என்று சொல்லிச் சபையாருடைய அநுமதியைப்பெற்றுக்கொண்டு சபையை

முடித்துவிடுவான். உபவஸததினத்தில் சாயங்காலத்துக்கு முன்பு பிக்ஷுக்கள் சேர்ந்திருக்குமிடத்திற்கு உபாஸகர்களும் பிக்ஷுணிகளுமாகிய எல்லோரும்வந்து திரிபிடகத்தில் ஒரு பாகமாகிய விநயபிடகத்தைப் பிக்ஷுக்கள் படிக்கப் பக்தியுடன் கேட்பது வழக்கம். உபவஸததினங்கள் ஆதிகாலத்தில் மாதத்துக்கு இரண்டாயிருந்தன. பின்பு அஷ்டமி திதிகளையுஞ் சேர்த்து நான்காக்கினார்கள். இந்த உபவஸதாநுஷ்டானமும் வருஷகால நியமமுமாகிய இவ்விரண்டுமே பிக்ஷுக்களெல்லோரும் ஒன்றுபிருந்து செய்யவேண்டியவை. முன்புகூறிய சீலம் தியானம் பாவனை முதலாகிய, தம்மை நல்வழிப்படுத்துதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை ஒவ்வொருவரும் தத்தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்றபடி நடத்திக்கொண்டுவரவேண்டும். புத்தர்பிறந்த கபில வாஸ்துவுக்கும் அவருக்கு ஞானோதயமான புத்தகயைக்கும் அவர் தருமசக்கரப் பிரவர்த்தனஞ் செய்யத்தொடங்கிய இடமான காசிக்கும் அவர் பரிநிர்வாணத்தையடைந்த இடமானகுசீநகரத்துக்கும் பௌத்த பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் உபாஸகர்களும் உபாஸிகைகளுமாகிய எல்லோரும் யாத்திரையாகச் செல்லுகிற வழக்கமுண்டு. ஸ்தூபங்கள், தாதுகோபங்கள், *சைத்தியாலயங்கள் முதலியவற்றில் வழிபடுதலும் நித்திய நைமித்திகங்களை நடத்துதலும் உபாஸகர்களுக்குரிய வழியென்று புத்தர் தம்முடைய பரிநிர்வாணத்துக்கு முன்பு ஆநந்தனென்கிற சிஷ்யனுக்குச் சொன்னாரென்று தெரியவருகிறது.

பெண்பாலார்க்கு சந்யாஸயோக்கியதை உண்டென்பதும் அவர்களுக்கு சந்யாஸத்தைக்கொடுப்பதும் பௌத்தசமயத்திலேதான் விசேஷமாக உள்ளனவென்று சொல்லுவதற்கிடம் உண்டு. இந்தத்தேசத்திலுள்ள பிறமதங்களில் பெண்பாலாரும்

* சைத்தியாலயங்கள்—புத்தப்படிமையுள்ள கோயில்கள்: இதனை, "சைத்தியங் காணிற் றலையினை முட்டும், பைத்தியங் கொண்டவர்" (நீலகேசி, அநக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், உரு-ஆம் பாட்டு) என்பதனாலும், 'புத்தப்ரதிமைய து ஆலயந்தொழுப' என்னும் அதனுரையாலும், புத்தப்படிமை பூசிக்கப்படுதலை, "ஏத்தினரேத்துக வென்றிறை போல்வன, பாத்தில பைம்பொற் படிமைசெய் தாலவை, யேத்துநர் பெய்தவ ரெய்துவர்" (மொக்கலவாதச்சருக்கம், சுரு) என்னுஞ் செய்யுளாலும், 'புத்தப்ரதிமை செய்தார்க்கும் அதுகண்டு உபேக்ஷியாது ஸத்கரித்துப் பூசைசெய்து தொழுதார்க்கும் புண்ணியமுண்டு' என்னும் அதனுரையாலுமுணர்க.

வைராக்கியத்தைப் பாராட்டலாம்; அதனுல் அவர்களுக்குமேன்மையுண்டென்கிற அபிப்பிராயம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஒருவிதமான நியமத்துக்கும் உட்படாமல் தம்முடைய அந்தக்கரணத்தையே தமக்கு அதிகாரியாக வைத்துக்கொண்டு ஆசையொன்றுமில்லாமல் தோஷங்களையெல்லாம்விட்டுச் சாந்திபெற்று ஸர்வஸ்வதந்திரமான நிலையாகிய சந்யாஸவழியில் இருப்பதற்கு இயற்கையானதகுதி பெண்பாலார்க்கு இல்லையென்றும், அந்தச்சந்யாஸநிலைமைக்குரியஸ்வாதந்திரியத்தைக்குற்றமில்லாமற் பாதுகாத்துவருவதற்கு அவர்களால் இயலாதென்றும், இத்தேயத்தில் தொன்றுதொட்டுப் பெரியோர்கள் அபிப்பிராயங்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருந்தும் புத்தர் தமது செவிலித்தாயின்சொல்லை மறுத்தற்கு மனமில்லாதவராய்ப் பெண்பாலார்க்கும் சந்யாஸாதிகாரத்தைக்கொடுத்தார். சந்யாஸிநிகளின் சமுதாயத்துக்குப் பிக்ஷுணீஸங்கமென்றும், சந்யாஸிகளின் சமுதாயத்துக்குப் பிக்ஷுஸங்கமென்றும், இவ்விரண்டன் சமுதாயத்துக்கு உபயதாஸங்கமென்றும் பெயர்.

புத்தர் பிக்ஷுணிகளுக்கு நியமித்த கட்டளைகளெட்டுண்டு:

க.—பிக்ஷுணியானவள், தான் நூறுவருஷத்துக்குமுன் சந்யாஸம் பெற்றவளாகவிருந்தாலும், அன்று சந்யாஸம் பெற்றுக்கொண்ட பிக்ஷுவைக்கண்டால் கௌரவித்து அவனை வணங்கி எழுந்து நின்றுகொண்டு கைகூப்பித்தொழுது பாராட்டவேண்டும். இந்தநியமத்தை ஒவ்வொரு பிக்ஷுணியும் பரிசுத்தமானதாகவெண்ணிக் காப்பாற்றிக் கௌரவித்து வாழ்நாளிலே எப்பொழுதும் கடவாமற் கைக்கொண்டொழுகவேண்டும்.

உ. — பிக்ஷுணியானவள் பிக்ஷுக்களுள் ஒருவருமில்லாதவிடத்தில் மழைக்காலத்தைக் கழிக்கக்கூடாது. இந்த நியமத்தை............வேண்டும்.

ங.—பிக்ஷுணிகள் பக்ஷத்திற்கொருமுறை பிராதிமோக்ஷாநுஷ்டாநமும், தருமோபதேசம்பெறுதலுமாகிய இரண்டு காரியத்துக்காகப் பிக்ஷுக்களிடம் செல்லவேண்டும். இந்த நியமத்தை............வேண்டும்.

ச.—வருஷாகாலம் முடிந்தவுடனே, பிக்ஷுணிகள், ஸங்கத்தின் *உபயபாகத்தாரையும் அழைத்து, தம்மிடத்தில் யாரே

* உபயபாகங்களாவன:—ப்ரவ்ரஜ்யை, உபஸம்பதையென்பன.

னும் ஏதாவதுகுற்றத்தைக் கண்டிருந்தாலும் கேட்டிருந்தாலும் தம்மிடத்தில் யாருக்காவது ஏதாவதொருவிதமான ஸந்தேகம் இருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். இந்நியமத்தை......வேண்டும்.

ரு.—பெருங்குற்றம் ஏதாவது செய்திருக்கிற பிக்ஷுணி, பக்ஷத்துக்கு ஒருமுறை ஸங்கத்தின் உபயபாகத்தாருடைய முன்னிலையில் அவர்கள்விதித்த பிராயச்சித்தத்துக்கு உட்படவேண்டும். இந்தநியமத்தை............வேண்டும்.

சு.—பெண்பாலார் இரண்டுவருஷகாலம் பஞ்சசீலம், அகாலபோஜநத்தியாகமாகிய ஆறு தருமங்களையும் கைக்கொண்டொழுகிய பின்புதான் தமக்குச் சந்யாஸத்தைத் தரும்படி ஸங்கத்தின் உபயபாகத்தாரையும் வேண்டிக்கொள்ளலாம். இந்த நியமத்தை............வேண்டும்.

எ.—எப்பொழுதும் எவ்விதமான நிலைமையிலும் பிக்ஷுணியானவள் பிக்ஷுவை வைதலும் கடுமொழிகூறலும் ஆகா. இந்த நியமத்தை............வேண்டும்.

அ.—(சந்யாஸம் பெற்றுக்கொண்ட) அன்றுமுதல் பிக்ஷுக்களுக்கு விரோதமாகப் பிக்ஷுணிகள் யாதொன்றும் பேசலாகாது. பிக்ஷுணிகளுக்கு எதிராகப் பிக்ஷுக்களின்சொற்கள் அவ்வாறு தடுக்கப்படா. இந்தநியமத்தை............வேண்டும்.

இந்த எட்டுநியமங்களையும் ஆராய்ந்துபார்த்தால், பௌத்தமதத்தில் சந்யாஸத்தால் பெண்பாலார்க்கு ஸ்வாதந்திரியம் அதிகமாகக் கிடைத்ததென்று நினைக்க இடமில்லை. பிக்ஷுணிகளுக்கு உபவஸதாநுஷ்டாநம் இன்றியமையாதது; பிக்ஷுணிகளுக்கு உபதேசம்பண்ணவேண்டுவது பிக்ஷுக்களின் கடமை. சாதாரணமாகப் பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் தனித்தனியே இருக்கவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமுண்டு. பிக்ஷுணிகளின் இருப்பிடத்துக்கு, அவர்களுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்தற்குரிய பிக்ஷுவுங்கூட எந்தப்பிக்ஷுணிக்கேனும் தேகஅசௌக்கியமிருந்தாலொழியப் போகலாகாது. பிக்ஷுணிகளோடுகூட வழிக்கொள்ளுதலும் ஓரிடத்திற்குச்செல்லுதலும் ஒருவருமில்லாதிருக்கும்பொழுது அவர்களோடு ஏகாந்தமாகவிருத்தலும் பிக்ஷுக்களுக்குத் தகாதனவாம். பிக்ஷுக்களின் தினசரியைக்கும் பிக்ஷுணிகளின் தினசரியைக்கும் மிக்க வேறுபாடில்லை.

எந்தக்காலத்திலும் பிக்ஷுக்களைக்காட்டிலும் பிக்ஷுணிகள் கணக்கிற் குறைவாகவிருந்தார்களென்று தெரிகிறது.

புத்தருடைய காலத்துக்குப்பின்பு பௌத்த மதத்துக்கு மூலாதாரம் ஸங்கந்தான். இப்பொழுதும், பௌத்தமதம் விளங்கிவரும் தேசங்களில் பிக்ஷுக்களே அந்தமதத்தைப் பாதுகாத்து எல்லோர்க்கும் தருமங்களைஉபதேசித்துப்பரவச்செய்து வருகிறார்கள். உபாஸகர்களுக்கும் உபாஸிகைகளுக்கும் சாதாரணமாக எல்லாமதத்தாரும் மதித்துக் கைக்கொண்டிருக்கிற பஞ்சசீலாநுஷ்டானம் அல்லது அஷ்டசீலாநுஷ்டானத்தையன்றி இவர்கள் பௌத்தர்களென்று எடுத்துக்காட்டக்கூடிய விசேஷநியமம் ஒன்றும் எப்பொழுதுமேயில்லை. இதனாலேதான், பௌத்தசமயம் அதிகமாகச் சங்கத்தைப் பின்பற்றி வளரவேண்டியதாயிற்று. ஒருதேசத்தில் பௌத்த சங்கத்தைச்சேர்ந்த பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் வேறு மதத்தையடைந்தால், அத்தேசத்தாரெல்லாரும் பௌத்தமதத்தை விட்டுவிடும்படி நேரும்.

இதனாலே பௌத்தர்களுடைய திரிமணியாகிய புத்ததரும சங்கங்களில் சங்கத்துக்குள்ள பெருமையையும் முதன்மையையும் அறிந்துகொள்க.

94
N25

85876

புத்தசரித்திர அரும்பதவுரை.

வரி பக்கம் 1.

1 பரதகண்டம் — நவகண்டங்களில் ஒன்று; ஆதியில் பரதமகாராஜனால் ஆளப்பட்ட இடம்; கண்டம் - பாகம்.

உத்தர கோசல தேசம் - கோஸல தேசத்தின் வடபாகம்; இது தனிநாடாக வழங்கும்; ஷை தேசத்தின் தென்பகுதி தக்ஷிண கோஸலமென்று வழங்கப்படும்.

4 இற்றைக்கு - இன்றைக்கு; இக்கா

11 மரபு - சந்ததி. [லத்துக்கு.

அடிக்குறிப்பு.

குழூ - கூட்டம்.

நீலகேசி - ஒரு தமிழ்ச் சைன நூல்.

மழைமாறா - மழைவளம் தவறாத.

உரவோர் - அறிவுடையோர்.

கரவரும் பெருமை - மறைத்தற்கரிய பெருமையையுடைய.

பக்கம் 2.

5 குணவதி - குணசாலி.

6 வேட்கை - விருப்பம்.

7 அழுக்காறு - பொறாமை.

9 பேறு - பாக்கியம்.

14 விமானம் - தேவர்க்குரிய வாகனம்.

ஊர்ந்து - ஏறி.

19 ஷட்கோணநக்ஷத்திரம் - ஆறு கோணங்களையுடைய நக்ஷத்திரம்.

20 கரு - கர்ப்பம்.

அடிக்குறிப்பு.

தெய்வலோகம் ஆறு: மகாராஜிகலோகம், திரயத்திரம்சலோகம், யாமலோகம், துஷிதலோகம், நிருமாணரதிலோகம், பரநிருமிதவசவிருத்திலோகம் என்பன.

மாண்பினோர் - சிறப்புடையவர்.

பொன்றக்கெடுதல் - முற்றும் அழிதல்.

நியதி - செய்கடன்.

வரி பக்கம் 3.

3 பிராயம் - வயது.

4 நறுமொறுப்பு - பொறாமை.

8 அன்புகூர்ந்து - அன்புமிகுந்து.

14 வயா - வேட்கைநோய்; கருப்பிணிகளுக்குரிய மயற்கை (மசக்கை.)

கருவுயிர்க்குங் காலம் - பிரசவிக்குங்காலம்.

15 அணுகிற்று - சமீபித்தது.

18 பரிசாரம் - உபசாரங்களைச்செய்யுங் குற்றேவற்சனங்கள்.

19 மாளிகை - அரண்மனை.

20 நறுமலர் - வாசனையுள்ள பூ.

24 அசோகம் - சோகத்தைத்தீர்ப்பது.

25 கலாபம் - தோகை. [ஊர்க்குருவி.

கலவிங்கம் - ஒருவகைப்பறவை;

பக்கம் 4.

6 உருளை - சக்கரம்.

12 தத்தம் - தங்கள் தங்களுடைய.

உறைவிடம் - வசிக்குமிடம்.

13 சிங்கக்குருளை - சிங்கக்குட்டி.

15 தட்பம் - தண்மை, குளிர்ச்சி.

17 மஞ்சனம் செய்வித்தன - நீராட்டினை; ஸ்நானம்செய்வித்தன.

19 தூய்மை - பரிசுத்தம். [திருப்பது.

விலங்கு - மிருகம்; குறுக்கேவளர்ந்

20 பயின்றன - பழகின.

21 நிமித்தம் - சகுனம்; குறி.

அடிக்குறிப்பு.

இருது இளவேனலில் - இளவேனிற் பருவத்தில்.

எரிகதிர் இடபத்து - விளங்குகிற சூரியன் விருஷபராசியிற்பிரவேசித்த வைகாசிமாதத்தில்.

ஒருபதின்மேலும் ஒருமூன்று சென்றபின் - கிருத்திகை முதலாகிய பதின்மூன்று நக்ஷத்திரங்கள் சென்றபின்

போதி - அரசமரம்.

மைத்து - கறுத்து.
மாசு - குற்றம்.
திங்களும் ஞாயிறும் - சந்திரனும், சூரியனும். [தவறாது.
வானம்பொய்யாது - மேகம்மழை
வளி - காற்று. [வீசும்.
வலம்கொட்கும் - வலமாகச்சுழன்று
மாதிரம் - திக்கு.
கறவை பசு.

பக்கம் 5.

2 பொறைஉயிர்த்தல்-குழந்தையைப் பெறுதல்.
6 நிமித்திகன் - ஜோசியன்.
10 ஊதியம் - நன்மை, இலாபம்.
11 நன்கொடை - பரிசு, சம்மானம்.
12 ஆனந்தாதிசயம்-சந்தோஷமேலீடு.
14 ஒண்குழைத்தேவி - பிரகாசமான குழைஎன்னும் காதணியையுடைய மாயாதேவியினது.
15 மருங்குல் - இடை.
16 ஆன்றோன்-பெரியோன் (புத்தன்.)
17 ஈன்றாள் - தாய், பெற்றாள்.
இன்னுயிர்வைத்தாள்-இறந்தனள்.
22 புலப்படுத்தல் - தெரிவித்தல்.

பக்கம் 6.

4 படிமம்-தெய்வவடிவம், விக்கிரகம்.
6 நாமகரணம்செய்தல்-பெயரிடுதல்.
11 கலை - சாஸ்திரம், வித்தை.
12 ஜீவகாருணியம் - உயிர்களிடத்தில் வைக்குங்கருணை. [தோழன்.
17 பார்ப்பனப்பாங்கன் - பிராமணத்
19 பரிபூரணர் - எல்லா இலக்கணமும் நிறைந்தவர்.
21 உளவாதல் - இருத்தல். [தம்.
நூற்றாண்டு - நூறுவருஷம்; சகாப்
24 உலோகரக்ஷகன் - உலகத்தைக்காப்பவன்.

பக்கம் 7.

8 அளிசுரந்து - அருள்மிகுந்து.
9 தைவந்து - தடவி.
22 உறவினர் - பந்துக்கள்.
23 படைக்கலப்பயிற்சி - ஆயுதத்திற் பழகுதல்.
28 வல்லர்-வல்லவர், திறமையுள்ளவர்.

பக்கம் 8.

4 போகம் - இன்பம்.
நுகர்தல் - அனுபவித்தல்.
5 வலிய - உறுதியான.
8 அருவருக்கத்தக்க-வெறுக்கத்தக்க.
9 புலப்படாமல் - விளங்காமல்.
புரிவித்து - செய்வித்து.
12 பிணிமூப்புச்சாக்காடு-நோய், கிழத்தன்மை, மரணம் என்னும் மூன்று. [கம்.)
17 திருமுகம் - ஓலை, நிருபம், (ஸ்ரீமு
19 சிவிகை - ஒருவகைப்பல்லக்கு.
20 பிணியாளன் - நோயாளி.
23 முதியோன் - கிழவன்.
25 மேலைவாயில் - மேற்குவாசல்.
28 அநித்தியம் - நித்தியமில்லாதது; அழிவுள்ளது.
30 உய்ந்து - உஜ்ஜீவித்து, ஈடேறி.
32 மீண்டு - திரும்பி.

பக்கம் 9.

4 வேறுபட்டு - வித்தியாசப்பட்டு.
6 வயமாக்க - வசமாக்க.
14 செய் - வயல்.
23 மூத்தல் - விருத்தாப்பியமடைதல்.
26 துவராடை - சிவப்புவஸ்திரம், காஷாயம்.
30 வருந்தாநின்றது -வருந்துகின்றது.

பக்கம் 10.

3 அவாவுகின்றது - விரும்புகின்றது.
4 ஐம்புலன் - பஞ்சேந்திரியங்களின் விஷயங்கள்; சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்.
சமாதி - ஒருவகை யோகநிலை.
6 பிக்ஷு - துறவி.
விழைந்தேன் - விரும்பினேன்.
21 வைராக்கியம் - விரக்தி, ஆசையின்
25 பந்தம் - கட்டு. [மை.

பக்கம் 11.

6 நிவாரணம் - நிவிர்த்தி.
18 நள்ளிரவு - நடுராத்திரி.
33 கொணர - கொண்டுவர.

பக்கம் 12.

2 பற்று - ஆசை.
3 ஆற்ருமல் - முடியாமல்.
4 அந்தப்புரம்-ஸ்திரீகளிருக்குமிடம்.
7 துயிலும் - தூங்கும்.
27 அகத்துறவு - மனத்தில் துறவு.

பக்கம் 13.

17 தாபதர் - தவசிகள், முனிவர்.
தவப்பள்ளி - தவச்சாலை.
19 சலிப்பு - அலுப்பு.
யோசனை - நான்குகுரோசங்கொண்டதூரம். [ஒருவகை ஆரம்.
26 கண்டசரம் - கழுத்தில் அணியும்
28 முடிமணி-கிரீடத்திலுள்ள மாணிக்கம்.

பக்கம் 14.

2 இணங்காதது - சம்மதியாதது.
8 உடைவாள் - அரையில் தரிக்கும்
18 கேசம் - தலைமயிர். [சிறியவாள்.
21 புழுங்கி - தவித்து.
26 ஒழுகியும் - நடந்தும்.
27 அளவளாவி-கலந்து, ஆலோசித்து.

பக்கம் 15.

4 அடியேனுக்கு - எனக்கு.
8 தெய்விகம் - தெய்வத்தன்மை.
21 அந்தோ - ஐயோ.
27 விடையேறு - சிறந்தரிஷபம்.

பக்கம் 16.

5 நறுநீர் - சுகந்தஜலம்.
அறுசுவை - கைப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, தித்திப்பு.
6 நால்வகை அடிசில் - நான்குவகையான உணவு; உண்பன, தின்பன, நக்குவன, பருகுவன.
11 பிரலாபித்து - புலம்பி.
ஆற்ருெணுதவளாய் - பொறுக்க முடியாதவளாய்.
12 ஏவல்மகளிர் - வேலைக்காரிகள்.
17 வேய்ங்குழல் - புல்லாங்குழல்.
19 தவிசு - ஆசனம்.
23 அளகம் - முன்னெற்றிமயிர். [யே.
29 கழுநீர்த்தாரே - செங்கழுநீர்மாலை

பக்கம் 17.

1 அருளிலிர் - அருளில்லாதீர்.
2 வண்ணம் - அழகு, மேனி, நிறம்.
9 துயர் - துக்கம்.
"மகப்......யாவதே"-நைடதம், நகர் நீங்குபடலம், செய்யுள் - ௨௩.
16 கனல் - நெருப்பு. [இடம்.
17 மடைப்பள்ளி - சமையல்செய்யும்
18 நஞ்சு - விஷம்.
25 பசு - யாகத்துக்குரிய விலங்கு.
படுத்து - கொன்று.
28 வேள்வி - யாகம்.
29 பகல் - நாள்.

அடிக்குறிப்பு.

மாளவிகாக்னிமித்ரம் - காளிதாஸகவி இயற்றியஒருநாடகம்.

பக்கம் 18.

12 ஞானாரணியம் - ஞானம்பெறுதற்குரிய இடமானகாடு.
26 பங்கம் - தவறுதல்.

பக்கம் 19.

7 அகோராத்திரம் - பகலும்இரவும்.
அயிலுதல் - உண்ணுதல்.

அடிக்குறிப்பு.

பணை - கிளை.
பாசிலை - பசுமையான இலை.
உபவஸித்து - பட்டினியிருந்து.

பக்கம் 20.

1 மரகதப்பாசடை-மரகதம்போலும் பசுமையான இலைகளையுடைய.
2 அமர்ந்தோன் - தங்கினேன்.
3 ஞெகிழ்ந்து - நெகிழ்ந்து. [முள்ள.
5 காமர்செவ்வி - அழகியதோற்ற
6 விலங்கி - மாறுபட்டு.
7 போழ்ந்திலஆயின-பிளக்கமாட்டா
9 தாமம் - மாலை. [தவைஆயின.
குழல் - கூந்தல். [ணியம்.
10 கண்ணோட்டம் - இரக்கம், தாக்ஷ

பக்கம் 21.

1 பற்று - பாசம்.
2 வேட்கை - ஆசை.
நுகர்வு - அனுபவித்தல்.
3 வாயில் - வழி.

4 நாமரூபம் - பெயரும் வடிவமும்.
5 பேதைமை - அறியாமை.
15 கடைப்பிடி - உறுதி.

பக்கம் 22.

12 மமகாரம் - என்னுடையது என்னும் எண்ணம்.
16 ஓம்புதல் - பாதுகாத்தல்.
பேணிலர் - விரும்புதலிலர்.
18 ததாகதர் - அப்படி மேலான நிலையை அடைந்தவர்.

பக்கம் 23.

13 காயக்கிலேசம் - உடம்புவருந்தல்.
14 வலி - பலம்.
27 வசீகரித்தல் - வசப்படுத்தல், கவர்தல்.

பக்கம் 24.

8 சித்தாந்தம் - தேர்ந்தகொள்கை.
9 இன்னார்க்கும் இனியனாய் - பகைவர்க்கும் நல்லவனாகி. [கும்.
இறந்தார்க்கும் - வரம்புகடந்தவர்க்
10 பொழிந்திட்ட - சொரிந்த.
19 தஞ்சம் - அடைக்கலம்.
23 போதனசக்தி - பிறர்க்கு அறிவிக்கும் வன்மை.

பக்கம் 25.

1 கடப்பாடு - கடமை.
14 வானப்பிரஸ்தர் - நால்வகை ஆச்ரமங்களுள் மூன்றுவது ஆச்ரமத்தவர். [முக்தி.
21 நிருவாணம் - பௌத்தர்கள்கூறும்

பக்கம் 26.

3 வேற்றுமை - வித்தியாசம்.
19 தண்ணளிசுரந்து - இரக்கங்காட்டி.
26 சங்கம் - கூட்டம்.

பக்கம் 27.

9 தோற்றப்பொலிவு - உடம்பின் விளக்கம்.
உரையாடி - பேசி. [ளக்கம்.
10 நட்பாளன் - சிநேகிதன்.
12 வேணுவனம் - மூங்கிற்காடு.
19 பிணங்கி - கோபமுற்று.

பக்கம் 28.

3 இடையூறு - கேடுகி.
17 அவா - ஆசை.

பக்கம் 29.

5 வேண்டுகோள் - பிரார்த்தனை.
8 நமோபுத்தாய நமோதர்மாய நமஸ்ஸங்காய - புத்தனுக்குநமஸ்காரம், தர்மத்துக்குநமஸ்காரம், ஸங்கத்துக்குநமஸ்காரம்.
14 கிட்டி - நெருங்கி.
15 ஏனையோர் - மற்றவர்கள்.

பக்கம் 30.

1 ஒழுங்கீனம் - நடைக்குறைவு.
6 இம்மை - இப்பிறப்பு.
மறுமை - மறுபிறப்பு.

பக்கம் 31.

1 அமுது - போஜனம்.
3 நாணிய - நாணமுற்ற.
தாயத்தார் - ஞாதிகள்; பங்காளிகள்.
12 மகாப்பிரக்ஞர் சூத்திரம் - ஒருபௌத்தநூல். [நிறைவு.
13 பிரக்ஞாபாரமிதை - உணர்ச்சி
25 குழாம் - கூட்டம்.

பக்கம் 32.

11 புதல்வன் - புத்திரன்.
18 சாளரம் - சன்னல், பலகணி.
19 ஒளி - காந்தி.
21 பாலன் - சிறுவன்.
27 நிதி - செல்வத்தொகுதி.
32 மணமகன் - கலியாணப்பிள்ளை.

பக்கம் 33.

அடிக்குறிப்பு.

அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் - தேவமகளிர்.

பக்கம் 34.

11 நிபுணன் - சமர்த்தன்.
21 தருமசக்கரப்பிரவர்த்தனம் - தருமமாகிய சக்கரத்தைச் செலுத்தல்.

பக்கம் 35.

2 பிராணஹானி - உயிர்ச்சேதம்.
4 காருணியமேலீடு - அருள்மிகுதி.
25 பிக்ஷுணி - சந்யாஸினி.

பக்கம் 36.

25 திரயஸ்திரிம்சலோகம் - தெய்வலோகம் ஆறனுள் ஒன்று.
34 தோஷாரோபணம் - குற்றமேற்றுதல்.

பக்கம் 37.

1 அபவாதம் - பழிப்பு.
அழுக்காறு - பொறாமை.
18 அநுதாபம் - பச்சாத்தாபம்.
அரண்புகேம் - சரணமடையேம்.
20 பூமகன் - பிரமன்.
அமரர் - தேவர்.
24 நாமம் - பிரசித்தி.
நயப்படுமாறு - இன்பமுண்டாகும்படி.
25 சேமம் - பாதுகாப்பு.
27 உயர்பாரம்நிறைத்தோய் - சிறந்த பத்துவகைப்பாரமிதைகளை எங்கும்பரவச்செய்தாய்.
29 செப்பரிய - சொல்லுதற்கரிய.
30 தின்மை - தீமை.
31 மதி - புத்தி.

பக்கம் 38.

1 அருளாழிபயந்தோய் - கருணைக்கடலைப்பெற்றாய்.
அறவாழிநயந்தோய் - தருமசக்கரத்தைவிரும்பிச் செலுத்தினாய்.
2 மருளாழிதுறந்தோய் - அவித்தையாகிய கடலையொழித்தாய்.
மறையாழிபுரிந்தோய் - ஆகமங்களாகிய கடல்களை உண்டாக்கினாய்.
3 மாதவர் - சிறந்ததபஸ்விகள்.
4 போதனர் - ஞானோபதேசஞ் செய்தவர்.
5 அமலன் - தூயவன், நிர்மலன்.
6 துறைவன் - சன்மார்க்கத்தில் ஒழுகுபவன்.
7 அறவன் - தருமஸ்வரூபி.
அநகன் - தோஷமில்லாதவன்.
8 தெருள் - தெளிவானஞானம்.
செறிவு - நிறைந்தஅமைதி.
செம்மல் - பெருமைக் குணமுடையவன்.
13 சித்தசமாதானம் - மன அமைதி.
சார்வு - பாதுகாப்பவன்.
26 நுகர்ந்து - அனுபவித்து.

பக்கம் 39.

16 பரிபாகம் - பரிபக்குவம், பக்குவமானநிலைமை.
23 உய்வித்தார் - ஈடேற்றினர்.
30 சீலவான் - நல்லொழுக்கமுடையவன்.

பக்கம் 40

9 சீலசமாதி - நல்லொழுக்கத்தோடு கூடிய உறுதிநிலை.
15 அல்லவைகடிந்து - தீயவற்றைநீக்கி.
18 மறம்ஒழிமின் - பாவத்தைப்போக்குங்கள்.
25 பணிவிடை - ஊழியம்.
28 மடந்தை - பெண்.
29 நுண்மை - நுட்பம், சூக்ஷமம்.
33 ஆறலைத்து - வழிப்பறிபறித்து.

பக்கம் 41.

6 தார்மிகன் - தருமவழியில் நடப்பவன்.
7 தவம்படுத்தார் - தருமவழியில் செலுத்தினர்.
9 தறுகண்ணன் - அஞ்சாதவன்.
15 ஏற்ப - தகுதியாக.

பக்கம் 42.

16 பரிதபித்து - வியஸனப்பட்டு.

பக்கம் 43.

11 அடிமைக்காரன் - வேலைக்காரன்.
23 மனமாசு - மனத்துக்களங்கம்.

பக்கம் 44.

4 உய்வித்தார் - நல்வழிப்படுத்தினர்.
13 சுவடு - தழும்பு.
17 எவ்வம் - துன்பம்.
18 வெரூஉம் - பயப்படும்.
21 மருங்கு - பக்கம்.
23 பெயர்த்தாயது - பெயரையுடையதாயிற்று.
25 விஹாரம் - கோவில்.

பக்கம் 45.

3 இருத்திவலி - சித்தியின்பலம்.
4 ஆற்றல் - வன்மை.
7 பிரீதன் - பிரியத்துக்குரியவன்.
10 பகவான் - புத்தன்.
11 பிராப்தி - அடைதல்.
12 கவன்ற - கவலைகொண்ட.
13 வதித்து - கொன்று.
15 மத்தகஜம் - மதயானை.

பக்கம் 46.

14 வருஷாகாலம் - மழைக்காலம்.
33 மது - கள்.
அருந்தி - குடித்து.

பக்கம் 47.

1 விழைதல் - விரும்புதல்.
வரைவில்மகளிர் - விலைமாதர்.
10 வண்மை - ஈகை.
13 இருவினை - புண்ணியபாவம்; நல்வினை தீவினை.
16 பிரகாரம் - விதம்.
28 கணிகை - வேசை, விலைமகள்.

பக்கம் 48.

17 வரையறுத்தனர் - நிச்சயித்தனர்.
18 உற்பாதம் - தீமை, தீயநிமித்தம்.

பக்கம். 49.

1 வேற்றுமதப்பற்று - பிறமதங்களின் சம்பந்தம்.
2 தருமபதம் - தருமநிலைமை.
7 சாலமரம் - ஆச்சாமரம்.
16 தேகவியோகம் - உடம்பைவிட்டு உயிர்நீங்குதல்.
17 ஈற்றுணவு - கடைசிஉணவு.
23 ஆற்றாது - முடியாமல்.

பக்கம் 50.

5 திண்ணம் - நிச்சயம்.
22 சிங்கவேறு - ஆண்சிங்கம்.

அடிக்குறிப்பு.

"யாதனின்...இலன்'' — யாதொரு பொருளினின்றும் யாதொருபொருளினின்றும் எவன் நீங்கினனோ அவன் அப்பொருளால் அப்பொருளால் துன்பமடைதல் இல்லாதவன்.

பக்கம் 51.

4 நெட்டுயிர்த்து - பெருமூச்சுவிட்டு
17 பேறு - பாக்கியம்.
30 உடன்படாமல் - சம்மதியாமல்.

பக்கம் 52.

7 சொல்லுமின் - சொல்லுங்கள்.
25 அருஹத்துக்கள் - ஐந்துவகைத்தியானங்களுள் நான்காவதில் தேறியவர்கள்; இவர்கள்உடம்புநீங்கியவிடத்துப் புத்தபதவி பெறுவோர்.
27 மருளறுத்த பெரும்போதி மாதவரைக்கண்டிலம் - அஞ்ஞானத்தை நீக்கிய மகாபோதிவிருக்ஷத்தின்கீழ்நின்ற சிறந்த தவவொழுக்கமுடையரான புத்தரை நாம் பார்த்தோமில்லை.
என்செய்கேம்-என்னசெய்வோம்.
28 அறவழக்கம் - தருமமார்க்கத்தை
29 புரவலர் - அரசர். [உபதேசித்தல்.

பக்கம் 53.

1 போதிமேவினை - தத்துவஞானம் பொருந்தினாய்;போதி-அரசமரமு
புன்மை-சிறுமை, குற்றம். [மாம்.
அகற்றினை - நீக்கினாய்.
3 அடியிணை - இரண்டுபாதங்கள்.
பரவுதும் - பரவுவோம், துதிப்போம். [பம்அடைதல்.
4 பரிநிருவாணம் - பூர்ணமான இன்
6 நெடுந்துயில்கொள்ளல் - மரணம் அடைதல்.
7 பரிமளம்ஊட்டி-வாசனைசேர்த்து.
9 நிருத்தம் - நாட்டியம்.
கீதம் - பாட்டு.
11 சைத்தியம் - விடுதி.
14 வலம்வந்து - பிரதக்ஷிணம்செய்து.
16 எஞ்சின - மிஞ்சின.
17 கரகம் - குண்டிகை, பாத்திரம்.
21 அங்கம் - என்பு (எலும்பு.)

பக்கம் 54.

10 பஸ்மம் - சாம்பல்.
21 படிமம் - வடிவம்.
27 புனையும் - சாத்தும்.

பக்கம் 55.

12 உவவனம் - உபவனம்; நகரத்தை அடுத்துள்ள சிங்காரப்பூந்தோட்
20 பூட்கை - மேற்கோள். [டம்.
21 பகவனதுஆணையின் - புத்தனது கட்டளையினாலே.
23 விளிப்புஅறைபோகாது - ஓசையை வெளிப்படுத்தாமல்.
மெய்புறத்திடும் - தன்னைச்சார்ந்தார் உடம்பைமட்டும் புறத்தே தோன்றுவிக்கும்.
24 பளிக்கறைமண்டபம் - பளிங்கு
25 மணி - மாணிக்கம். [மண்டபம்.
சுடரொளி - ஜோதி.

26 தாமரைப்பீடிகை - பதுமபீடம்.
31 என்கோ - என்பேனோ.
32 குற்றம் - காமவெகுளிமயக்கம்.
33 முற்றஉணர்ந்தமுதல்வ-சர்வஜ்ஞா.
34 ஏமம் ஆயோய் - பாதுகாவலாக உள்ளோய். [கொடியபகை.
35 தீநெறிக்கடும்பகை-குமார்க்கமாகிய
36 ஆயிரவாரத்துஆழியன் - ஸகஸ்ரார சக்கரரேகையையுடையவன். [டி.
37 ஏத்துவதுஎவன் - துதிப்பதுஎப்ப

பக்கம் 56.

4 உச்சிமீமிசை - உச்சியின்மேலாகிய இடத்தில். [கியகப்பல்.
7 அறவிநாவாய் - அறத்திலேசிற்பதா
24 ஒன்பான்முழம் - ஒன்பதுமுழம்.
25 ஆடியின்வட்டம் குயின்று - பளிங்கினல் வட்டம்செய்யப்பட்டு.
26 பதுமசதுரம் - பதுமத்தைஉடைய மீமிசை - மேலே. [சதுரம்.
27 அறவோற்கு - புத்தனுக்கு.
29 பறவை...அதிராது - பறவைகளும் அப்பீடிகையின் பக்கத்திற்சென்று சிறைஒலிசெய்யாது.
31 பிறப்பு......ஆசனம் - காண்போருடைய பழம்பிறப்பைத்தெரிவித்தற்குக் காரணமாகிய ஆச
33 புரையோர் - உயர்ந்தோர். [னம்.

பக்கம் 57.

3 அறச்செவி - அறத்தைக் கேட்டற் மறம் - பாவம். [குரிய காது.
4 பிறவிப்பிணிமருத்துவன்-புத்தன். மருத்துவன் - வைத்தியன்.
8 உணர்வுபாழாகி - அறிவின்றி.
9 பொருள் - தருமம்.
10 வறந்தலையுலகத்து - வறுமையைத் தன்னிடத்தேயுள்ள உலகத்தில்.
அறம்பாடுசிறக்க - தருமோத்பத்தி அதிகரிக்க.
பாடு - படுதல், உண்டாதல்.
11 சுடர் - சூரியன்.
வழக்கு - வழங்குதல்.
காலை - காலத்தில்.
12 இளவளஞாயிறு - பாலசூரியன்.
16 புலம்பு - வருத்தம்.
18 வணங்கினே - வணங்கி.
21 பழுதுஇல்காட்சி - குற்றமற்ற தோற்றத்தலையுடைய.
பீடிகை-பீடத்தை. [கொண்டேன்.
22 காவல்பூண்டேன் - காத்தலைமேற்
23 தொழுதனள்வணங்கி - கைகுவித்து வந்தனம் செய்து.
26 நேரிழைக்கு - அழகியஆபரணங்களுக்கு உரியளான மணிமேகலை
27 உய்த்து - செலுத்தி. [க்கு.
28 பிணிப்புஅறுமாதவன் - பற்றைநீக்கியபெருந்துறவி, புத்தன்.
34 பெரியவன் - புத்தன்.
35 கரியவன் - இந்திரன்.

பக்கம் 58.

3 முற்றஉணர்ந்தமுதல்வன் - எல்லாம் அறிந்தமுதல்வன், சர்வஜ்
4 பொருஅது - சுமவாது. [ஞன்.
6 வானவன் - இந்திரன்.
13 செல்வர்கொணர்ந்து-புண்ணியராசனை அழைத்துவந்து.
14 ஒல்காது - தளராமல்.
19 அருள் - அன்புகாரணத்தால்தோன்றும் அளி; அன்பு-அருளுக்கு முதலாகி மனத்தின் கண்ணே நிகழும் நேயம்.
22 எங்கோன் - எம்முடைய சுவாமி.
இயல்குணன் - இயல்பாகவே தோன்றின குணங்களையுடையோன்.
23 உலகநோன்பு - உலகசீலம்.
பலகதிஉணர்ந்து - பலபிறப்புக்களையும் பிறந்துபிறந்து உணர்ந்து.
24 தனக்கெனவாழாப்பிறர்க்குரியாளன்-தான்சீவித்திருத்தல்தனக்கென்று நினையாமல் பிறருக்கே உரிமைபூண்டு ஒழுகுபவன்.
25 மன்பதை - உயிர்ப்பன்மை.
26 அருளறம்பூண்ட ஒருபெரும் பூட்கையின் - காருண்யத்தைப் பூண்ட ஒப்பற்ற பெரிய மேற்கோளினலே.

27 அறக்கதிர்ஆழி திறப்படவுருட்டி - தருமசக்கரத்தை உலகத்திற் பல வகையாக உருளச்செய்து.
28 காமற்கடந்தவாமன் - மாரனைவென்ற புத்தன் ; வாமன்-அழகுள்ளவன்.
30 ஆதிசால்முனிவன் - புத்தன்.
34 மதிநாள்முற்றிய மங்கலத்திருநாள் - சந்திரன் நாள்தோறும்ஒவ்வொரு கலையாக வளர்ந்துமுற்றுப்பெற்ற பௌர்ணிமையில்.
35 பொதுவறிவு இகழ்ந்து - சாமான்யஞானத்தை வெறுத்து.
புலமுறுமாதவன் - நான்குவகையாகிய சத்தியங்களைஅறிதற்குரியஞானத்தை அடைந்த புத்தன்.

பக்கம் 59.

3 தீநெறிக்கடும்பகை - கொடியவைகளாகிய மிக்கபகையை.
4 பிறர்க்கறம்முயலும் பெரியோய் - மற்றையோர்க்குப் புண்ணியம் உண்டாதற்கு முயலுகின்ற பெரியோனே.
5 துறக்கம் - சுவர்க்கம்.
6 எண்பிறக்குஒழிய இறந்தோய் - மாந்தர்களுடைய எண்ணங்கள் எட்டாமல் பின்னே கிடக்கும்படி மேற்பட்ட நிலையிற் சென்றோனே.
பிறக்கு - பின்.
7 கண்பிறர்க்கு அளிக்கும் கண்ணோய் - உயிர்களுக்கு ஞானத்தை அருளிச்செய்த ஞானியே.
8 தீமொழி - பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில்சொல்.
9 வாய்மொழி - சத்தியம்.
11 உரகர் - நாகர்.
உரகர்துயரம் ஒழிப்போய் : நாகர்களுக்குக் கருடனால் உண்டாகிய துன்பம் நீங்கும் பொருட்டு அவனுக்குத் தயாதருமத்தை உபதேசித்து அவனால் அவர்களுக்கு அமிர்தம் கிடைக்கும்படி புத்தன்செய்தான் என்பது ஒரு ஜாதககதை.
14 மைத்து - கறுத்து.
16 நாதன் - தருமசாவகன்.
17 ஓம்பும் - பாதுகாக்கும்.
18 மன்னுயிர்முதல்வன் - புத்தன்.
19 சினை - கிளை.
திருமணி - அழகிய மரகதமணி.
பாசடை - பசுமையான இலை.
20 போதி - அரசமரம்.
21 அறிவுவறிதாய் - நிர்வாண இலக்கணத்தை ஆராய்ந்து அதனைப் பெறுவதற்கு ஞானமில்லாமல்.
22 அமரர் - மகாராஜிகலோகம் முதலிய ஆறு உலகிலுமுள்ள தேவர்கள்.
23 துடிதலோகம் - கௌதமபுத்தராக அவதரித்த பிரபாபாலரான போதிசத்துவர் இங்ஙனம் அவதரித்தற்குமுன்பு இருந்தஇடம்.
24 போதிமூலம் - அரசமரத்தின் அடியில்.
26 குற்றம்மூன்று - காமவெகுளி மயக்கங்கள்.

பௌத்ததரும அரும்பதவுரை.

பக்கம் 60.

4 நிபுணர்கள் - மேதாவிகள்.
9 அநுசரித்த - மேற்கொண்ட.
17 ஒத்தது - ஏற்றது.

பக்கம் 61.

2 அறநெறி - தருமமார்க்கம்.
5 சிறப்பாற்றல் - சிறப்பான அரிய செய்கை.
14 ஆர்வம் - ஆசை.
19 உடன்பாடு - சம்மதம்.
22 மானித்தல் - கௌரவித்தல்.
24 அருகத்துக்கள் - தியானங்கள் ஐந்தினுள் நான்காவதில் தேறியவர்கள்; இவர்கள் உடம்புநீங்கிய வழிப்புத்தபதம் பெறுவோர்.
28 இருபிறப்பாளன் - பிராமணன்.

பக்கம் 62.

3 புராதனம் - பழைமை.
4 பற்று - அபிமானம்.
5 சம்பிரதாயம் - வழக்கம்.
11 குலையும் அளவும் - கெடும்வரை
15 மேம்பட்ட - உயர்ந்த. [யில்.

பக்கம் 63.

5 கோட்பாடு - கொள்கை.
11 நியமம் - விதி.
15 ஸ்வாதந்திரியம் - உரிமை.
18 வறிஞர் - தரித்திரர்.
19 பேதையர் - அறிவில்லாதவர்.

பக்கம் 64.

9 ஸாதனம் - கருவி.
16 நித்தியநைமித்திககருமங்கள் - ஒவ்வொரு தினத்திலும், விசேஷ காலத்திலும் செய்யவேண்டிய கிரியைகள்.
17 கிருஹ்யஸம்ஸ்காரம் - ஜாதகருமம் முதலிய பதினறு ஸம்ஸ்காரங்கள்.
18 ஜ்யோதிஷ்டோமயாகபிரக்கிரியை - ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்னும்யாகத்துக்குரிய விதிகள்.
20 வானப்பிரஸ்தர் - நான்கு ஆசிரமங்களுள் மூன்ருவது ஆசிரமத்தை அனுசரித்தவர்.

பக்கம் 65.

14 தொகுதி - கூட்டம்.
15 அருது - அற்றுப்போகாமல்.
16 எய்துதற்கு - அடைவதற்கு.
21 உறுவது - அடைவது.
23 பற்றின்வருவதுமுன்னது: துக்கோத்பத்தி.
23 - 4 பின்னது அற்ருேர் உறுவது : துக்கநிவாரணமார்க்கம்.
29 நித்தியமானது - அழிவில்லாதது.
வீட்டை - மோட்சத்தை. [சுகம்.
31 அந்தமில்இன்பம் -முடிவில்லாத

பக்கம் 66.

3 அறிவுறுத்துதல் - போதித்தல்.
6 அவமதித்து - இகழ்ந்து. [தன்று.
10 முரணியதன்று - மாறுபட்ட
24 வழக்கு - விவகாரம். [கூடாத.
30 அப்பிரத்தியக்ஷமான - காணக்
அனுமானம்-காரியத்தால் காரணத்தைஅறிவிக்கும் ஒருபிரமாணம்.

பக்கம் 67.

27 உறுதி - நிச்சயம்.

பக்கம் 68.

8 நாஸ்திகர் - தெய்வமில்லையென்று சொல்லுபவர்.
அநாத்மவாதி - ஆத்மா இல்லையென்றுவாதிப்பவன்.
12 சூனியநிலை - ஒன்றுமில்லாதநிலை.
26 ஐயுற்ற - சந்தேகித்த.

பக்கம் 6?.

5 அறும் - நீங்கும்.

பக்கம் 70.

4 தொடர்பு - சிநேகம்.
10 ஈனும் - கொடுக்கும்.

பக்கம் 71.

5 யாக்கை - சரீரம்.
13 எழுவாய் - எழுந்திரு.
21 எளிதில் - சுலபமாக. [வன்.
தோன்றல் - ஆண்மையிற்சிறந்த
23 சென்னி - தலை.

பக்கம் 72.

16 சலித்தல் - அசைவு.
22 பூஜ்யரே-வழிபடுதற்குஉரியவரே.

பக்கம் 73.

13 ஸ்கந்தம் - பிரிவு.

பக்கம் 74.

3 லௌகிகம் -உலகசம்பந்தமானது.
15 மனிதரிடையில் - மனிதர் மத்தி
32 வாய்மை - சத்தியம். [யில்.

பக்கம் 76.

19 மீள - நீங்க.

பக்கம் 77.

9 பேதைமை - அவிச்சை, அறியா
செய்கை - கருமம். [மை.
உணர்வு - விஞ்ஞானம்.
அருவுரு - நாமரூபம். [மனமும்.
10 வாயில் - ஞானேந்திரியங்களும்,
ஊறு - ஸ்பர்சம்; அஃதாவது இந்திரியவிஷய சம்பந்தம்.

நுகர்வு - வேதனை, அஃதாவது சுகதுக்க அனுபவம்.
வேட்கை - இன்பத்தைஅடைய வேண்டுமென்றும் துன்பத்தைப் போக்கவேண்டுமென்றும் உள்ள ஆசை.
11 பற்று - இன்பத்தைக்கொடுக்கும் பொருள்களோடு ஒற்றிக்கொள்
தோற்றம் - ஜனனம். [ளுதல்.
வினைப்பயன் - கருமபலன்.
13 பெரும்பேறு - நிர்வாணநிலை.
25 வியாபித்திருக்கும்-பரவியிருக்கும்.

பக்கம் 79.

1 பரிபாகம் - பரிபக்குவம்.

பக்கம் 80.

1 வித்து - விதை.
4 பிரவாகம் - வெள்ளம்.

பக்கம் 81.

4 கலங்கஞர்த்தீவினைகடிமின் - கலங்குதற்குக்காரணமாகிய துன்பத்தை உண்டாக்கும் கொலைமுதலிய பத்துவகையான பாவங்களை நீக்குங்கள்.
6 அயராது ஓம்புமின் - மறவாது பாதுகாத்திடுங்கள்.
8 சொல்லியபத்து - கொலை, களவு, காமம், பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில்சொல், வெஃகல், வெகுளல், பொல்லாக்காட்சி.
9 சீலம் - பஞ்சசீலம்; கொல்லாமை, பொய்சொல்லாமை, களவின்மை, காமமின்மை, இரவாமை; தசசீலமுமாம்; அவையாவன, மேற்கூறிய ஐந்தனோடு உயர்ந்த ஆசனத்தில் இருத்தல் கிடத்தலின்மை, சந்தனம் மாலை முதலியன தரியாமை, பொன்வெள்ளிகளைத் தீண்டாமை, பாடல் ஆடல் விரும்பாமை, உதயத்திற்குமுன்பு புசித்தல் இவ்வைந்தும்சேர்ந்த பத்துச்சீலம்.

பக்கம் 84.

25 செல்லுகை - செல்லுதல்.

பக்கம் 85.

33 போதியவை - போதுமானவை.

பக்கம் 87.

33 ஸம்வாதம் - ஸம்பாஷணை.

பக்கம் 88.

15 பாவிக்கிறார்கள்- எண்ணுகிறார்கள்.
18 சதுஷ்கம் - நான்குதெருக்கள் கூடுமிடம், நாற்சந்தி.

பக்கம் 90.

6 ஜன்மாந்தரம் - வேறுவேறான ஜன்
31 உணர்வு - விஞ்ஞானம். [மம்.
உறங்குவோர்உணர்வின் - தூங்குவோருடையஉள்ளம் கர்த்திருத்துவம் போக்திருத்துவமின்றிச் சாட்சிமாத்திரையாக நிற்றல் போல.
32 புரிவின்றாகி - செய்யும்தொழில் யாதொன்றுமில்லாமல்.
புலன்கொளாதது - விஷயங்களை அனுபவியாது சாக்ஷிமாத்திரையாய் இருப்பது.

பக்கம் 91.

1 வாயில் - வழி.
2 உள்ளம்உறுவிக்க - விஞ்ஞானத்தில் விஷயங்களை அடைவிக்க.
4 புலன்கள் - விஷயங்கள்.
6 ஆராமை - நிரம்பாமை.
7 பசைஇய - ஒட்டிக்கொண்ட.
8 ஈட்டம் - கூட்டம். [இயல்போடு.
10 கருமப்பெற்றியின் - கருமங்களின்
11 உறப்புணர்உள்ளம்-மிகப்புணர்ந்த சார்பு - சம்பந்தம். [விஜ்ஞானம்.
கதிகள் - பிறப்புவகைகள்.
13 பிறிதாய் - வேறாகி.
1[illegible] இடும்பை - துன்பம்.
15 அந்தம் - மரணம்.
26 துக்கவிநாசம் - துக்கஅழிவு.

பக்கம் 92.

1-2 ஒருமுகப்படுத்துகை - ஒருவழிப்படுத்தல்.

பக்கம் 93.

2 நிஷ்டாபரர் - மேலானஒழுக்கத்தையுடையவர்.

3 கானம் - சங்கீதம்.
12 வீடு - விடுதல்.

பக்கம் 95.

1 தசை - நிலைமை.
34 ஆசரித்து - அனுஷ்டித்து.

பக்கம் 97.

8 ஸாதனங்கள் - வழிகள்; உபாயங்கள்.
19 வாதை - துன்பம்.

பக்கம் 98.

13 கொள்கலன் - ஏற்கும்பாத்திரம்; இருப்பிடம்.

பக்கம் 100.

5 சாக்ஷாத்கரித்து-கண்ணுக்கு எதிரே காட்டி.
21 ஜன்மாந்தரஸ்மரணம் - முற்பிறப்பின் அறிவு.

பக்கம் 101.

23 நன்கனம் - நன்றாக.

பக்கம் 102.

24 குறளை - கோட்சொல்லுதல்.
26 வெகுளல் - கோபித்தல்.

பக்கம் 103.

15 பதி - புருஷன்.

பக்கம் 104.

3 பயிற்றுதல் - பழக்குவித்தல்.
9 ஸகபாடி - உடன்படிப்பவன்.
15 பணிவிடை - ஊழியம்.
24 அதிசரணம் - அயலிடத்தில் செல்லுதல்.

பக்கம் 105.

8 மிதம் - அளவு.
19 பகிர்ந்து - பங்கிட்டு.

பக்கம் 106.

20 காயம் - சரீரம்.

பௌத்தசங்க அருப்பதவுரை.

பக்கம் 108.

8 உற்பத்திகாலம் - ஆரம்பகாலம்.
12 வைராக்கியம் - விரக்தி.
19 ஆற்றல் - வன்மை.
23 நியமியாதிருந்தால் - ஏற்படுத்தாமலிருந்தால.

பக்கம் 109.

5 புத்ரேஷணை - சந்ததியில்விருப்பம்.
வித்தேஷணை-பொருளாசை.
6 லோகேஷணை - உலகப்பற்று.
13 ஆர்யாவர்த்தம் - விந்தியமலைக்கு வடக்கேயும் இமயமலைக்குத் தெற்கேயும் உள்ள பூமி.

பக்கம் 110.

1 நாடி - ஆராய்ந்து.
6 ஸம்சயபரிசோதனை - சந்தேக ஆராய்ச்சி.
34 தீக்கொளுவியும் - நெருப்புவைத்தும்.

பக்கம் 111.

1 ஆரோபித்து - சுமத்தி.
17 வியப்பு - ஆச்சரியம்.

பக்கம் 112.

2 கள்ளாமை - திருடாமை.
5 ஔதார்யம் - ஈகைத்தன்மை.
14 விபாகங்கள் - பிரிவுகள்.
18 சமயம் - மதம்.

பக்கம் 113.

6 உபேக்ஷை - விருப்புவெறுப்பின்மை.
21 செருக்கு - கர்வம்.

பக்கம் 114.

3 வேள்வி - யாகம்.
5 நலிவு - துன்பம்.

பக்கம் 115.

2 புறங்கூறல் - கோட்சொல்லுதல்.
15 ஆசிரயித்த - வழிபட்ட.

பக்கம் 116.

6 ஒட்டுவியாதி - தொத்துவியாதி.

பக்கம் 117.

10 புத்தம்சரணம்கச்சாமி - புத்தனைச் சரணமடைகிறேன்.

பக்கம் 120.

அடிக்குறிப்பு.

ஓவியம் - சித்திரம்.

பக்கம் 122.

15 திகம்பரர் - நிருவாணிகள்.

பக்கம் 123.

18 முழை - குகை.

பக்கம் 124.

7 அசுவத்தவிருக்ஷம் - அரமசரம்.

22 தூத்து - பெருக்கி.

பக்கம் 126.

2 க்ஷமை - பொறுமை.

பக்கம் 129.

11 செவிலித்தாய் - வளர்த்ததாய்; ஐவகைத்தாயர்களுள் ஒருத்தி.

13 சமுதாயம் - கூட்டம்.

பக்கம் 130.

24 இன்றியமையாதது - அவசியமானது.

புத்ததர்மசங்க அபிதான விளக்கம்.

அக்கினிகாசியபர்: உருவேலாவனத்தில் அக்கினியை வழிபட்டுவந்த ஒரு முனிவர், 25, 26.

அங்குலிமாரகன்: ஒருகொடியவன்; புத்தரால் தார்மிகனுக்கப் பெற்றவன்; அங்குலிமாலனென்றும் சிலர் கூறுவர், 41.

அங்குலிமாலன்: சாலியை என்னும் ஊருக்கு அருகிலுள்ள ஒருகாட்டில் இருந்த திருடன், 40, 41.

அசுவஜித்: உருவேலாவனத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஒருமுனிவர், 18, 27.

அசுவபதி: சிறந்தவில்லாளியான ஒரு சக்கரவர்த்தி; துறந்து இவ்வுலகை விட்டுவேற்றுலகஞ்சென்றனன், 72.

அசோகன்: சிறந்த ஒரு பௌத்தசக்கரவர்த்தி; ஜீவகாருணியம் மிகுந்தவன், 60, 62.

அஜாதசத்துரு: தனது தந்தையாகிய பிம்பசார ராஜனைக்கொல்லமுயன்றவன்; சத்துருவில்லாதவன், 46.

அஜிரவதி: கோசலதேசத்தில் உள்ள ஒரு நதி; ரப்தி யென்றும்வழங்கப்படும், 34.

அஞ்சனன்: கோலியதேசத்தின் அதிபதி; சுத்தோதனனுடையமாமனூர், 1.

அநநுக்தன்: சிறந்தவில்லாளியான ஒரு சக்கரவர்த்தி; தனது மிக்க செல்வத்தைத் துறந்தனன், 72.

அநரண்யன்: ஒரு சக்கரவர்த்தி, 72.

அநாகாமி: காம வெகுளிமயக்கங்களை முற்றும் போக்கடித்துத் தன்னைப் பற்றியாவது பிறரைப்பற்றியாவது தாழ்ந்த எண்ணம் இல்லாத நிலையையடைந்தவன்; மறுபிறப்பில் தோற்றுவதற்கு உரிமையேயில்லாதவன், 95.

அநாதபிண்டகன்: ஸ்ராவஸ்தி நகரத்துள்ள பெருஞ்செல்வவானுன ஒரு வணிகன், 28, 34.

அநோமநதி: கோலியதேசத்துக்கு அப்பாலுள்ள ஒருநதி, 13, 33.

அம்பரீடன்: ஒரு சக்கரவர்த்தி; பெரிய ஐசுவரியத்தைத்துறந்தவன், 72.

அமிருதை: சுத்தோதனன் சகோதரிகளுள் ஒருத்தி, 1.

அமிருதோதனன்: சுத்தோதனன்சகோதரர்களில் ஒருவன், 1.

அராளராமமுனிவர்: பாண்டரமலையின் ஒருகுகையில் தவஞ்செய்தவர், 15, 17, 18, 22.

அருகத்து: தியானங்கள் ஐந்தனுள் நான்காவதில் தேறியவர், 95.

அரூபப்பிரஹ்மலோகம்: ஆகாசானந்தியாயதனலோகம் முதலியன, 82, 83.

அனுப்பிரியா: அநோமநதிக்கு அடுத்த ஓர் இடம், 33, 34.

அனுருத்தன்: அமிருதோதனனுடைய குமாரன், 34, 52.

அஸ்தமயகிரி: உலும்பினி வனத்துக்குப்பக்கத்தேயுள்ள ஒருமலை, 5.

அஸிதர்: ஒருமுனிவர், 6, 8.

ஆகாசானந்தியாயதனம்: பிரஹ்மலோகம் இருபதினுட்பதினேழாவது; அரூபப்ரஹ்மலோகம் நான்கினுள் ஒன்று, 99.

ஆகிஞ்சின்யாயதனம்: ஒருவகைத்தியானம், 100.

ஆதித்தியபரியாயசூத்திரம்: புத்தர், அக்கினிகாசியபரென்பவருக்கு அக்கினியை உதாரணமாகக் காட்டி உபதேசித்த விஷயங்களைக் கூறும் ஒருநூல், 25.

ஆம்ரபாலி: ஒருகணிகை; புத்தரால்நல்வழியையடைந்தவள்; தன்மாஞ்சோலையை ஸங்கத்துக்குக்கொடுத்தாள், 47, 48.

ஆரியாவர்த்தம்: விந்தியமலைக்கும்இமயமலைக்கும் நடுவேயுள்ள நாடு, 65, 112.

ஆலவி: ஓர்ஊர்; இங்கேயிருந்த துஷ்டராக்ஷஸன் ஒருவன் புத்தரால் சீலவானாக்கப் பெற்றான், 39.

ஆனந்தன்: சுக்கிலோதனனுடைய மகன், 34, 40, 48, 49, 50, 51, 128.

ஆசுரிகலோகம்: பாபலோகங்கள் நான்கினுள் ஒன்று, 82.

இக்ஷ்வாகு: சூரியவம்சத்து வைவச்சுவதமனுவின் குமாரன்; பிரமனிடத்தில் வாகுவலயம் பெற்றவன், 15, 71.

இந்திரத்யும்நன்: சிறந்தவில்லாளியான ஒரு சக்கரவர்த்தி; தனது செல்வத்தைத்துறந்தவன், 72.

இந்திரன்: தேவராசன், 56, 89.

இமயமலை: ஆரியாவர்த்தத்தின்வடக்கிலுள்ள ஒருமலை; மேருவென்றுங் கூறப்படும், 65.

இரத்தினத்தீவு: மணிபல்லவமென்னுந் தீவிற்குஅயலிடத்தேயுள்ள ஒருசிறுதீவு; இலங்காதீவமென்றுங்கூறப்படும்; இதில் புத்தருடைய பாதப்படிமை அமைக்கப்பெற்ற உச்சியையுடைய மலையொன்றுஉண்டு, 56.

இராகுலன்: கௌதமபுத்தருடைய குமாரன், 32, 33, 39.

இராகுலஸூத்திரம்: இராகுலனுக்குப் புத்தரால் உபதேசிக்கப்பட்டநூல், 39.

இராசகிருகநகரம்: மகததேசத்தின் இராசதானி; பிம்பசாரனென்னும் அரசனுடையநகரம், 17, 26, 28, 33, 36, 38.

இலங்கைத்தீவு: இரத்தினத்தீவமென்பதைப்பார்க்க, 55, 56, 66.

உக்ஷஸேனன்: பெருத்தசெல்வமுடையசக்கரவர்த்தி, 72.

உத்தரகோசலதேசம்: வடக்கேயுள்ள கோசலதேசம், 1.

உதாயி: புத்தனுடன்கற்றுவந்த ஒரு பிராமணத்தோழன், 6, 9.

உபகன்: உருவேலாவனத்தில்வசித்த ஓர் அந்தணன், 22.

உபநந்தன்: ஒருநாகஅரசன், 4.

உபஸம்பதை: சந்நியாசம்கொடுக்கிற முறையில் இரண்டாவதுபடி, 116.

உபாலி: அனுப்பிரியா என்னுமிடத்தில் புத்தரிடம் உபதேசம்பெற்றுப் பௌத்தமதத்தைச்சார்ந்தவன், 34.

உபோஷிகன்: யுவனாசுவன் என்றுங் கூறப்படுவான்; மாந்தாதாவின் தந்தை, 3.

உருத்திரகர்: கௌதமபுத்தருடைய ஆசிரியரான ஒருமுனிவர், 18, 22.

உருவேலாவனம்: நைரஞ்சரை (பல்குனி)யென்னும் நதிக்கரையிலுள்ள ஒருவனம், 18, 25.

உருபநந்தை: கௌதமியின் பெண்; புத்தருடையதங்கை, 33.

உரோகிணிநதி: கங்கையின் கிளைநதிகளுள் ஒன்று, 1, 35.

உலும்பினி: ஒருபூஞ்சோலை, 3, 8.

உலோகவசனம்: ஒருநூல், 5.

ஔர்வர்: பிருகுவம்சத்து ஸ்திரீயின் துடையிலிருந்து பிறந்த ஒருமுனிவர், 3.

கக்ஷீவான்: சுதேக்ஷணாதேவியின்கைம்மூலத்திலிருந்துபிறந்த முனிவர், 3.

கண்டகம்: கௌதமருடைய குதிரையின் பெயர், 11, 13.

கபிலர்: ஒருமுனிவர், 27.

கபிலவாஸ்து: கபிலர்என்ற முனிவர் தங்கித்தவஞ்செய்த இடம், 1, 13, 28, 29, 31, 32, 35, 37, 128.
கபிஸரஸ்: வைசாலிநகரத்துள்ள ஒரு பொய்கை, 48.
கயாகாசியபர்: அக்கினிகாசியபருடைய சகோதரர், 24, 25.
கனீதோதனன்: சுத்தோதனன் சகோதரர்களுள் ஒருவன், 1.
காசி: கங்காதீரத்திலுள்ள சிறந்தபுண்ணியக்ஷேத்திரம், 39, 69, 72, 90.
காசியபர்: ஒருமுனிவர், 26, 54.
காசியபர் அக்கினிதத்தர்: ஒருதுறவி; சாக்கியமுனிவரை யடைந்து அறங்கேட்டுப் பௌத்தபிக்ஷுவாயினர்; மகாகாசியபரென்றுங் கூறப்படுவர், 28.
காலசிரேஷ்டி: கபிலவாஸ்துவிலிருந்த ஒருபிரபு, 31.
காவிரிப்பூம்பட்டினம்: சோழர்களுடையபழைய இராசதானி, 55, 56.
கிருசா கௌதமி: பிறந்தோர் யாரும் இறத்தற்குரியரென்பதைப் புத்தரால் நன்கு உணர்த்தப்பட்டவள், 42, 43.
கிருத்திரகூடம்: ஒரு மலை; இராசகிருக நகரத்தின் அருகேயுள்ளது, 44.
கிருத்திரகூட விகாரம்: புத்தப்படிமம் உள்ளஓரிடம், 54.
குகுஷ்டை: ஓர் ஆறு, 49.
குசிநகரம்: காசிக்கு வடகிழக்கில் 12-காதவழித் தூரத்திலும், கபிலவாஸ்துவிற்கு நேர்கிழக்கிலும் உள்ள ஒரு நகரம், 24, 49, 50, 51, 53, 54, 128.
குண்டலகேசி: தமிழ்ப்பஞ்சகாவியங்களுள் ஐந்தாவது; நாதகுத்தனாரென்பவரால் இயற்றப்பெற்றது; குண்டலகேசி யென்னும் ஒருவணிகமாதின் சரித்திரத்தைக் கூறுவது; பௌத்தமதத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறும் நூல், 49.
குண்டன்: ஒரு தட்டான், 49.
குவலயாசுவன்: சிறந்தவில்லாளியான ஒருசக்கரவர்த்தி, 72.
கோசலதேசம், 39, 68.
கோதமர்: சுத்தோதனனுடைய முன்னோரின் பெயர், 1.
கோலிய தேசம்: அஞ்சனனென்னும் அரசனது நாடு, 1, 13.
கோலியர், 34, 35.
கௌசாம்பி: பிரயர்கைக்கு அருகேயுள்ளநகரம், 36.
கௌண்டின்ய குலபுத்திரர்: உருவேலாவனத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஒரு முனிவர், 18.
கௌண்டின்யர்: உருவேலா வனத்திலும், மிருகதாவமென்னும் வனத்திலும் தவஞ்செய்துவந்த ஒரு முனிவர், 18, 23.
கௌதம கட்டம்: கௌதம புத்தர் தமது இருத்திவலியால் கங்கையைக்கடந்த தோணித்துறை, 46.
கௌதமபிக்ஷு: கௌதமருக்கு வழங்கலான ஒருபெயர், 18.
கௌதம புத்தர்: 63, 65, 68, 69, 77, 108, 109.
கௌதம முனிவர்: அகல்யையின் கணவர், 112.
கௌதமர்: சுத்தோதனனுடைய முன்னோர், 7, 9 - 11, 13 - 5, 17 - 21, 60 - 62.
கௌதமன்: புத்தருடைய குடிப்பெயர், 2, 8.
கௌதமி: அஞ்சனன்மகளிருள் ஒருத்தி; சுத்தோதனனுடைய மனைவி, 2, 3, 5, 6.
க்ஷேமை: பிம்பசாரனுடைய மனைவி, 36, 68.
சசிபிந்து: ஒரு சக்கரவர்த்தி, 72.
சத்தியப்பிரியை: கோசலதேசத்துள்ள ஒரு நகரம், 39.
சந்தகன்: புத்தருடைய குதிரைக்காரன், 8, 11, 14, 15.
சந்தன்: குசிநகரத்திருந்த ஒரு தட்டான், 49, 50.
சம்புத்தீவு: நான்கு மஹாத்வீபங்களுள் ஒன்று; நாவலந்தீவு எனவும் வழங்கும், 54, 81.

சமந்தம்: இலங்கைத்தீவிலுள்ள ஒரு மலை; சமந்தகூடமென்றும், சமனொளியென்றும் வழங்கும், 55, 56.
சர்யாதி: ஒருசிறந்தசக்கரவர்த்தி, 72.
சாக்கியமுனி: புத்தருடையபெயர், 28.
சாக்கியர்: சுத்தோதனனுடைய முன்னோரின்பெயர், 135.
சாரீபுத்திரன்: கபிலருடைய மாணக்கருள் சிறந்தவன், 27, 32, 87 88.
சாலியை: ஓர் ஊர், 40.
சிஞ்சை: ஜேதவனவிகாரத்திலிருந்த ஒரு துஷ்ட மங்கை, 36.
சித்தாந்தத்தொகை: புத்தமதசித்தாந்தத்தைத் தொகுத்துக்கூறும் ஒரு தமிழ்ப் பௌத்த நூல், 101.
சிம்சுமாரம்: கபிலவாஸ்துவுக்கு அருகேயுள்ள ஒரு கற்பாறை, 37.
சிலப்பதிகாரம்: தமிழ்ப்பஞ்சகாவியங்களுள் இரண்டாவது; இளங்கோவடிகளென்னும் சேர முனிவரால் இயற்றப்பெற்றது; சிலதருமங்களைச் சிலம்புகாரணமாக உலகத்தார்க்குத்தெரிவித்தற்பொருட்டுச்செய்யப்பெற்றமையின் இப்பெயர்பெற்றது; அடியார்க்கு நல்லாரால் உரையெழுதப் பெற்ற பெருமை வாய்ந்தது, 19.
சிவஞான சித்தியார்: தமிழிலுள்ள சைவசித்தாந்த சாஸ்திரம் பதினான்கனுள் நான்காவது, 70.
சுக்கிலோதனன்; சுத்தோதனனுடைய சகோதரன், 1.
சுத்தாவாஸதேவர்: பிரமகணங்களுள் ஒருவகையார், 9, 11, 14.
சுதேக்ஷணாதேவி: ககூீவானுடைய [தாய், 4.
சுத்தோதனன்: சாக்கிய சக்கரவர்த்தி; கௌதமபுத்தருடைய தந்தை, 1, 2, 6, 10, 17, 28, 35, 39.
சுப்பிர புத்தன்: சுத்தோதனனுடைய மைத்துனன்; யசோதரையின் தந்தை; புத்தனுடைய மாமனார், 7.
சுபத்திரர்: குசிநகரத்திலிருந்த ஒரு பிராமண சந்நியாசி, 51, 53, 54.
சுபூதி: புத்தருடைய சிஷ்யன், 88.
சூளன்: அநாதபிண்டகனுடைய நண்பன், 28.
சூன்யப்ராந்தம்: பௌத்தசங்கத்தைச் சார்ந்த ஒரு வியாபாரி வசித்த இடம், 41.
சைத்தியாலயம்: புத்தப்படிமையுள்ள கோயில், 128.
ஜினன்: கௌதமபுத்தருக்குச் சிறிது காலத்துக்கு முன்பிருந்த மஹாவீரன், 109.
ஜேதவனம்: ஜேதன் என்ற ஓர் அரசனுடைய இடம், 34, 36, 47.
ஜைநமதம், 111.
தக்கயாகப்பரணி: கலிங்கத்துப்பரணியைப்போற் பல உறுப்புக்களைப் பெற்று, சொற்சுவை பொருட்சுவைகளில் மிகச் சிறந்தநூல்; சைவசமயத்தின் அருமைகளையும் திருத்தொண்டர்களின் பெருமைகளையும் விளக்குவது, 30.
தசபலகாசியபர்: உருவேலாவனத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஒரு முனிவர், 18.
தசபாரமிதை: தானமுதல் ஞானம் ஈறாகவுள்ள பத்தும் பூரித்தல், 101.
தருமபதம்: சூத்திரபிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்று, 74, 89, 113.
தாதுகோபம்: தாதுக்களைப் பாதுகாத்துவைக்கும் இடம், 54, 124, 128.
தார்மிகசூத்திரம்: ஒரு பௌத்த நூல், 93, 114.
தானபாரமிதை: ஒரு வடநூல், 102.
திரயஸ்திரிம்சலோகம்: 36, 54.
திரிபிடகம்: பாலீபாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு பௌத்தநூல், 63, 66, 75, 88, 92, 125, 128.
திருக்குறள்: தமிழிற் பிரசித்தமான நீதி நூல்; பதினென் கீழ்க்கணக்குனுள் ஒன்று, 48, 50, 70.
தீவதிலகை: மணிபல்லவத்துள்ள புத்தபீடிகையைப் பாதுகாக்கும் ஒரு தெய்வ மங்கை, 56, 58.

துஷிதலோகம்: தெய்வலோகம் ஆறி னுள் ஒன்று, 2.
தேவதத்தன்: புத்தருடைய தோழர்க ளில் ஒருவன், 7, 34, 44, 46, 54, 55.
தேவாரம்: திருஞானசம்பந்தர், அப் பர், சுந்தரர் என்னும் மூவராலும் சிவபிரான்மீது அருளிச்செய்யப் பெற்ற தமிழ் வேதம், 20.
தௌதோதனன்: சுத்தோதனன் சகோ தரர்களுள் ஒருவன், 1.
நகுலன்: கௌதமருடைய சிஷ்யர் களில் பிரசித்தமானவன், 1, 37.
நச்சினார்க்கினியர்: பழையதமிழ்உரை யாசிரியர்களுள் ஒருவர், 20.
நதீகாசியபர்: அக்கினிகாசியபருடைய சகோதரர், 25.
நந்தன்: ஒரு நாக அரசன், 4, 33.
நாக நாடு: மணிபல்லவத்துள்ள புத்த பீடிகையை எடுத்துச்செல்ல முய ன்று பகைமைகொண்ட அரசர்களு டைய நாடு, 57.
நியக்குரோதவனம்: கபிலவாஸ்துவுக் குச் சமீபமான ஓர் ஆலமரச்சோலை, 29, 32, 39.
நிஷ்காமலோகங்களிருபது, 83.
நீலகேசி: ஒரு சைன நூல், 19, 30, 41, 44, 45, 81, 101, 120-25, 128.
நைரஞ்சரை: ஓர் ஆறு, 21. [100.
நைவஸம்ஜ்ஞாஞஸம்ஜ்ஞாஞயதனம்:
ப்ரவ்ரஜ்யை: சந்நியாசம் கொடுக்கும் முறையில் முதற்படி, 116 - 7.
பகவான் சாகாயன்யர்: பிருஹத்ரத னென்னும் அரசனுக்கு உபதேசித்த ஒரு முனிவர், 71.
பண்டனதேவர்: காவற்றெய்வம், 6.
பத்திரகன்: சுத்தோதனனைப்பினபற் றியிருந்த அரசன், 39.
பத்திரர்: உருவேலாவனத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த முனிவர்கள் ஐவருள் ஒருவர், 18.
பரதகண்டம்: பரதனால் ஆளப்பட்ட பூமி, ஆசியாகண்டத்தின தெற் கில் இருப்பது, 1.
பரதன்: ஓர்அரசன், 72. [லோகம், 82.
பரநிர்மிதவசவர்த்தி: ஆறாவது தேவ
பரமததிமிரபானு: புறமதக்கொள்கை களைக்கூறிமறுத்துச்சைவசித்தாந்த த்தைக்காட்டும் ஒருதமிழ்நூல், 70.
பல்குனி: நைரஞ்சரையென்னும்நதி, 21
பலன்: நைரஞ்சரையென்னும் ஆற்றிற் குஅருகே ஓர் ஊரிலிருந்த இடை யன், 18.
பாடலிபுத்திரநகரம்: மகதநாட்டின் கண் கங்கைக் கரையில் உள்ள நக ரம், 46.
பாண்டரமலை: மகததேசத்துள்ள வெண்ணிறமுடைய ஒருமலை, 15.
பாதபங்கயமலை: இராசகிருக நகரத் தின் சமீபத்திலுள்ளது; புத்தரு டைய பாதச்சுவடு தங்கப்பெற்ற மையின் இப்பெயர் பெற்றது, 44.
பார்க்கவர்: அநோமாநதிக்கரையிலிருந்த ஒருதாபதர், 13.
பாரத்துவாசன்: ராஜக்கிருக நகரத் துக்கு அருகிலுள்ள கிராமமொன் றில் வசித்துவந்த பிராமணன், 38, [39.
பாவாநகரம்: 49.
பாளீபாஷை: வடமொழியைப் பகுதி யாகவுடைய பாஷைகளுள் முந்தி யது; பாலீ, 66, 109.
பாஷ்பர்: உருவேலாவனத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு முனி வர், 18, 27.
பிக்ஷு கௌதமர்: கௌதமருக்கு வழங்கலான ஒரு பெயர், 18.
பிம்பசாரன்: பிம்பவமிசத்திற் பிறந்த வன்; கௌதமபுத்தருடைய மாணாக் கரிலொருவன்; இராஜக்கிருக நகரத் தரசன், 17, 18, 25, 26, 36, 44, 54
பிரபாபாலர்: துஷிதலோகவாசி, 2, 4.
பிரபாஸதேசம்: வைரோயன் என்பவ னுடையநாடு, 29. [களில்ஒருத்தி, 1.
பிரமிதை: சுத்தோதனன் சகோதரி
பிரயாகை: கங்கையும் யமுனையும் சே ரும் இடத்திலுள்ள ஒருபுண்ணிய க்ஷேத்திரம், 36.

பிரஸேனஜித்: சிராவஸ்திநகரத்து அரசன், 34.
பிரஜ்ஞாபாரமிதை: புத்தருக்கும் சாரீ
புத்திரனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்
அடங்கிய ஒரு நூல், 31, 87, 88.[2.
பிரஜாவதி: கௌதமியின்வேறுபெயர்,
பிரஜாவதிகௌதமி: கௌதமியின்
பிரஹ்மலோகம், 82. [வேறு பெயர், 2.
பிரஹத்ரதன்: யாக்கை நிலையாமை
யைக்கருதி வைராக்கியம் பூண்டு
தன் ராஜ்யத்தைத் தன் மூத்தமக
னிடம் ஒப்பித்துக் காட்டுக்குச்செ
ன்ற ஓர்அரசன், 71.
பிராதிமோக்ஷம்: பௌத்தசங்கத்தார்
எப்பொழுதும் கைக்கொண்டொழுக
வேண்டிய விதிகள் அடங்கியுள்ள
நூல், 27, 126.
பிருது: வேனராஜாவின் கையிலிருந்து
பிறந்த ஒருசக்கரவர்த்தி, 3. [112.
புண்ணியலோகங்கள் இருபத்தேழு,
புத்தகயை: புத்தருக்கு ஞானோதய
மான இடம், 128.
புத்தர்: 21 - 5, 29 - 36, 38 - 42,
45 - 9, 51 - 3, 55 - 6, 60, 63,
72-5, 85, 87 - 90, 97, 109-15.
புராணகசிபர்: ஒருசித்தாந்தி, 110.
பூர்வாராமம்: ஒருசோலை, 49.
பெலுவம்: மழைக்காலத்திற் புத்தர்
தங்கியிருந்த ஒருகிராமம், 48.
போதாயனதர்மசூத்திரம், 112.
போதிசத்துவாவதானகல்பலதை:
கௌதமபுத்தருடையபழைய பிறப்
புக்களையுணர்த்தும் ஒருவடநூல், 2.
மக்கலிகோஸாலன்: புத்தர்காலத்தில்
தீயவழிகளை உபதேசித்துவந்தவர்க
ளில் மிகவும் கொடியவன், 110.
மகதநாட்டரசன், 53.
மகதநாடு: இது தக்ஷிணமகதம்உத்தர
மகதமென இரண்டுவகைப்படும்,
15, 40, 45, 53.
மகாகாசியபர்: ஒருதுறவி; காசியபர்
அக்கினிதத்தரென்றுங் கூறப்படு
வர், 28.
மகாத்வீபங்கள் நான்கு, 81.
மகாநாமன்: கபிலவாஸ்துவை ஆண்ட
வன்; புத்தரால் தருமோபதேசஞ்
செய்யப்பெற்றவன், 39.
மகாப்பிரஜாவதிகௌதமி: கௌதமி
யின் வேறுபெயர், 2, 15, 35.
மகாப்பிரஹ்மா, 22.
மகாபரிநிர்வாணசூத்திரம்: தீர்க்கநி
காயமென்னும் நூலின் பகுப்புக்
களுள் ஒன்றன்பெயர்; இதிற்
புத்தசரிதங் கூறப்பட்டுள்ளதென்
மகாபிநிஷ்க்ரமணம், 19. [பர், 95, 99.
மகாயானம்: பௌத்தமதசம்பிரதாயங்
கள் இரண்டனுள் ஒன்று, 66.
மகாராகுலசூத்திரம்: இராகுலசூத்தி
ரம் என்பதைப்பார்க்க, 39.
மகாவர்க்கம்: ஒருபௌத்தநூல்; பாலீ
பாஷையில்உள்ளது; வினயபிடகத்
தின்பகுப்பினுள் ஒன்று, 73.
மகாவனம்: வைசாலிநகரத்தைச்சார்
ந்த ஒருசோலை, 34.
மகாஸ்ரமணன், 84. [தமலை, 36.
மகுளம்: கௌசாம்பிநகரத்தைச்சார்ந்
மணிபல்லவம்: காவிரிப்பூம்பட்டினத்
துக்குத்தெற்கேமுப்பதுயோசனைத்
தூரத்திலுள்ள ஒருதீவு, 56.
மணிமேகலை: தமிழ்ப்பஞ்சகாவியங்க
ளுள் மூன்றாவது; மதுரைக்கூலவா
ணிகன் சாத்தனாரென்பவரால் இய
ற்றப்பெற்றது. மணிமேகலையென்ப
வளுடைய துறவுமுதலிய சரித்தி
ரங்களைவிரித்துக்கூறுவது, 24, 44,
52, 55 - 6, 58 - 9, 64, 66 - 7,
69, 76 - 81, 84 - 5, 89, 90,
93, 100, 102, 117, 120.
மருத்து: ஓர்அரசன்; தனது பெரி
ஐசுவரியத்தைத்துறந்தவன், 72
மாத்தியமிகர்: பௌத்தமதத்தாரு
ஒருவகையார், 66.
மாந்தாதா: உபோஷிகனுடைய
தியிலிருந்து பிறந்தவன்; இ
ராஜசூயஞ்செய்து சம்ராட்பட்
பெற்றவன், 3.

மாயாதேவி: [அ]ஞ்சனன் மகளிருள் ஒருத்தி; சுத்தோதனனுடைய மனைவி, 2, 5, 36, 54.
மாரன்: காமன்; நற்குணநற்செய்கைகளை நீக்கித் தீக்குணம் தீச்செயல்களை விளைவிக்கும் ஒருதேவன், 5, 13, 19, 20, 59.
மாலங்கன்: 77.
மித்திரர்: கௌதமருக்கு முதலில் பல கலைகளையும் கற்பித்த ஒரு பிராமணர்; இப்பெயர் விசுவாமித்திரரென்றும் சில புஸ்தகங்களிற் காணப்படுகிறது, 6.
மிருகதாவம்: காசியைச்சேர்ந்த ஒரு காடு, 23, 24.
மீமாம்ஸை: அறுவகைத்தரிசனங்களுள் ஒன்று, 64.
மௌத்கல்யாயனன்: சாரீபுத்திரனுடைய நண்பன், 27. [யன், 37.
மௌத்கலி: கௌதமருடைய ஒருசிஷ்யசன்: குசீநகரத்திலிருந்த ஒரு செல்வவான், 24, 25.
யசோதரை: சுப்பிரபுத்தனுடைய மகள்; கௌதமரின் மனைவி, 7, 15, 31-2, 35, 39.
யயாதி: ஒரு சிறந்த சக்கர்வர்த்தி; தனது செல்வத்தைத் துறந்தவன், 72.
யஷ்டிவனம்: ராஜக்கிருகநகரத்தைச் சார்ந்த ஒரு வனம், 26.
யுவனுசுவன்: ஒரு பெரிய சக்கரவர்த்தி; இவ்வுலகைத்துறந்து வேற்றுலகஞ் சென்றனன், 72.
யோகாசாரர்: பௌத்தமதத்திற் பிர[]சித்திபெற்றவர், 66.
[]ரப்தி: கோசலதேசத்தில் உள்ள ஒரு நதி, 34.
லிச்சவிகள்: ஒருவகை மல்லர்கள், 47.
வத்திரியாசுவன்: சிறந்த வில்லாளியான சக்கரவர்த்தி; பெரிய ஐசுவரியத்தைத்துறந்து சென்றவன், 72.
வத்ஸகோத்திரன்: ஒரு துறவி, 68.
விசாகை: ஸ்ராவஸ்தி நகரத்திலிருந்த ஒரு மடந்தை, 40.
விசுவாமித்திரர்: மித்திரர் என்னும் பெயரைப் பார்க்க, 6.
விந்தியமலை: ஆர்யாவர்த்தத்தின் தெற்கெல்லையான மலை, 65.
விம்பசார கதை: ஒருதமிழ்ப்பௌத்த நூல்; இராசகிருக நகரத்தரசனாகிய பிம்பசாரனுடைய சரித்திரத்தைக் கூறுவது, 5.
வினயபிடகம்: பௌத்தாகமங்கள் மூன்றனுள் முதலாவது; துறவிகளுக் குரியவிதிகள் இதிற் கூறப்படும், 102, 128.
விஞ்ஞானனந்தியாயதனம்: பிரமலோகம் இருபதனுள்பதினெட்டாவது, 100.
வீரசோழியம்: ஐவகை இலக்கணங்களும்கூறடப்பட்டுள்ளஒருதமிழ்நூல்; பொன்பற்றியூர் புத்தமித்திரனாலியற்றப்பட்டது; வீரசோழன் என்னும் அரசன் பெயராற் செய்யப்பட்டமையின் இப்பெயர் பெற்றது; இதனுரை பெருந்தேவனார் என்பவராற் செய்யப்பட்டது. 20-38, 52, 53, 67, 89, 107,
வேணுவனம்: ராஜக்கிருகநகரத்துக்குச் சமீபமான ஒருவனம், 26.
வேனராஜா: பிருதுசக்கரவர்த்தியின் தந்தை; அங்கனுக்குச் சுநிதையிடத்துஉதித்த குமரன், 3.
வைசாலி நகரம்: 28, 34, 39, 45, 47, 48.
வைசேடிகம்: அறுவகைத் தரிசனங்களுள் ஒன்று, 64.
வைடூர்யன்: பிரபாஸதேசத்து அரசன், 29, 54.
வைபாஷிகர்: பௌத்தமதத்தில் பிரசித்திபெற்றவர், 66.
ஸ்ருகாலவாதஸூத்ரம்: இல்லறத்தார்க்குரிய நியமங்கள் அடங்கியுள்ள ஒரு நூல், 103, 107.
ஸ்ரோதாபன்னர்: புத்ததர்மமாகிய ஆற்றை அடைந்தவர்கள், 94.
ஸகிருதாகாமிகள்: புத்தருடைய தர்

மத்தை அடைந்து காமவெகுளி மயக்கங்களை இயன்றவரையில் வென்றவர்கள், 94.
ஸங்கர்ஹம், 36.
ஸத்தியப்பிரியை: கோசலதேசத்துள்ளஒரு நகரம், 39.
ஸதிப்பிரஸ்தானங்கள்: படிப்படியாகப் பரிபாகத்தை அடைந்து நிருவாண நிலையைப் பெற்றுக்கொள்ள முயல்பவர்களுக்கு உதவியான ஸ்மிருதிகள், 95 - 6.
ஸப்தபோத்தியாங்கங்கள்: நிருவாண நிலையைப பெற்றுக்கொள்ள முயல்பவர்களுக்கு உதவியான ஸ்மிருதிகள், 95 - 6.
ஸம்யக்திருஷ்டி ஸூத்ராந்தம்: மத்திய மநிகாயத்தைச்சேர்நத ஒரு நூல், 88.
ஸம்யக்பிரதானங்கள்: நிருவாண நிலையை அடைய முயல்பவர்களுக்கு உதவியான ஸ்மிருதிகள், 95 - 6.
ஸம்யுக்தநிகாயம்: ஸூத்திர பிடகத்தின் பேருறுப்புக்களுள் ஒன்றன் பெயர், 68.
ஸாகேதநகரம், 68.
ஸாங்கியம்: அறுவகைத் தரிசனங்களுள் ஒன்று, 64.
ஸித்தார்த்தன்: புத்த...கு முதலில் இடப்பட்ட பெயர், 6.
ஸுத்யும்நன்: சிறந்த வில்லாளியான ஒரு சக்கரவர்த்தி; ஐசுவர்யத்தைத் துறந்தவன், 72. [பிதா, 39.
ஸுப்பிரபுத்தன்: யசோத ை ர யி ன
ஸுமேருமலை: சக்கரவாளத்தின் நடுவேயுள்ள ஒருமலை, 81.
ஸுஜாதை: பலனென்னும் இடையனுடைய மகள், 19, 50.
ஸேவகஸங்நிபாதம்: புத்த சங்கத்தின் பெயர், 27.
ஸௌத்திராநதிகர்: பௌத்தமதத்தினரில் ஒருபிரிவினர், 66.
ஸ்ரீவஸ்தி: கோசலதேசத்துள்ள ஒரு நகரம், 28, 34, 39, 40, 68.
ஸ்ரீமல்லிநாதஸூரி: சிறந்தவடமொழியுரையாசிரியாகளுள் ஒருவர், 102.
ஸ்ரீஹர்ஷகவி: வடமொழி நைஷதத்தின் ஆசிரியர், 102.
ஹரிச்சந்திரன்: திரிசங்குவின் புத்திரன்; சத்தியத்தைநிலைநாட்டிய ஒரு சக்கரவர்த்தி, 72.
ஹிரண்யவதி: குசிநகரத்துக்கு அருகே ஓடுவதான ஓர் ஆறு, 50, 53.
ஹீனயானம்: பௌத்தமத சம்பிரதாயங்கள் இரண்டனுள் ஒன்று, 66.